

A woman with dark hair pulled back, wearing a long, flowing black dress, is seated on a dark wooden chair. She is looking down and to her left. A vibrant red poinsettia flower is placed on the chair's seat in front of her. The background is a dark, textured wall, and the lighting is dramatic, highlighting the woman's face and the dress's texture.

Bedragerskan

Bedragerskan

Roman av Christian Lanciai (2015-16)

Mina erfarenheter av en outgrundlig dam och hennes dubiösa kontakter.

Bedragerskan

1.

Hur ska jag börja? Det var mitt livs mest komplicerade förhållande, och det var inte ens frivilligt. Det var en god vän som engagerade mig i fallet, jag bad rentav att få slippa, ty själv hade jag blivit bränd av vissa erfarenheter av vissa kvinnor så till den grad, att jag nästan blivit allergisk, men hur det nu var blev jag så djupt involverad att jag inte bara utan vidare kunde skudda stoftet av mina fötter och släppa saken, när min kollega helt sonika övergav allt sitt ansvar med att lämna landet och inte komma tillbaka. Han hade sina skäl till detta, som inte hade med henne att göra alls, varför jag varken kunde protestera eller göra något åt saken. Men det var en besvärlig situation.

För att göra en komplicerad härva kort, hennes äktenskap blev en katastrof, det var därför min vän inkallat mig från början, då han behövde stöd och hjälp med att över huvud taget överleva ett mer än riskabelt äktenskap, men efter att han rymt fältet blev det bara värre. Jag försökte hålla mig ifrån affären men måste ändå av ren artighet hålla kontakten med henne och följa med vad som hände, men det hände alltför mycket på en gång. Plötsligt var mannen död, hon hade själv rymt fältet och tydligen flytt utomlands och, som det visade sig, tydligen för att undkomma rättvisan och den mordutredning som följde.

Polisen kontaktade nämligen mig för att få veta vart hon kunde ha tagit vägen. Jag blev även utsatt för förhör, men jag kunde inte hjälpa dem, då jag ingenting visste. Det hjälpte inte hur jag bedyrade detta, jag var tydligen deras enda vittne, men jag visste så totalt ingenting så att det verkade misstänkt. Måste jag då också behöva fly ur landet? var den bekymmersamma fråga jag ställdes inför.

Då ingen visste något och det inte fanns några tillförlitliga vittnen verkade hela saken dö ut eller försvinna bland ouppklarade mordutredningar, men jag frågade ändå polisen hur karlen hade dött.

”Det är det vi inte vet,” svarade polisen.

Tydiligen hade mannen råkat ut för någon sorts förgiftning genom tydligen någon okänd drog, som de inte kunde identifiera eller spåra. Det var tydligen en drog som dem veterligen inte hade förekommit i landet tidigare, och inte heller i utlandet kunde man få mycket hjälp med saken, där ju alla länder i Europa stod handfallna inför den nästan dagliga översvämning av marknaden av nya droger som hela tiden gäckade myndigheterna med nya mysterier.

Problemet med Louise var att hon var alldeles för vacker. Det hade förföljt henne hela livet. Hon hade alltid haft mer än nog av beundrare, och redan i skolan hade hennes klasskamrater stått i kö för kandidaturen till rätten att få älska henne. Naturligtvis hade hon därigenom nödgats avstå från alla, ingen hade fått henne, och till slut hade hon gift sig bara för att komma undan besväret och belastningen av alltför många kavaljerers alltför pockande intresse. Det hade knappast varit ett äktenskap av kärlek utan snarare från hennes sida en sorts moderligt omhändertagande. Hon hade råkat ut för en bedrövlig och jämmerlig karl som inte riktigt kunde reda ut och kontrollera sig själv, han var som ett fullständigt villfaret barn, och hon hade känt att hon kunde vara vad han saknade. Resultatet blev en katastrof.

Ju mindre sagt om den saken, desto bättre, men naturligtvis undrade alla vart hon hade tagit vägen.

Den som väl hade mest anledning att undra över detta var en man, som plötsligt kontaktade mig per telefon. Han bad om ett möte och bjöd mig hem till sig. Han lät ganska emotionellt uppskärnad på rösten, så jag antog att vårt *rendez-vous* skulle bli av den mera känsliga arten och förberedde mig på det värsta..

Han bjöd mig generöst på en god middag med ett utsökt gott rött vin till, *Three Monkeys* från Sydafrika, något så ovanligt som ett lätt rött vin, och när den första flaskan tog slut tog han fram en ny. Han berättade, att Gérard Depardieu, den kände franske skådespelaren som hoppat av Frankrike och bosatt sig i Ryssland och för fulla muggar beundrade och uppmuntrade Putin, vilket han inte blygdes för att stoltsera med i massmedia över hela världen, drack fjorton flaskor vin om dagen och inledde dagen med champagne. Jag undrade hur hans lever såg ut. Det brydde sig dock han inte om, de flesta levrar nonchaleras å det grovaste av sina ansvariga förvaltare ända fram till det ögonblick då levern ger upp samarbetet av nödtvång genom en allmän kollaps, som då naturligtvis påverkar hela kroppen i dödlig riktning.

Men det var om Louise han ville prata, och det blev inte prat om något annat när han väl kom i gång efter den tredje flaskan.

"Anledningen till att jag bjudit dig hit," började han, "framstod väl som självklar för dig från början."

"Naturligtvis. Jag har bara väntat på att ni skulle komma till ämnet någon gång men inte velat forcera fram det då det måste vara särskilt känsligt just för er."

"Tack för den finkänsligheten. Jag visste att det skulle gå galet från början. Det var uppenbart för alla och kanske för henne också, som om hon ville störta sig i fördärvet i ett slags självdestruktivt självplågeri. Jag vet inte vad det tog åt henne. Jag

varnade henne minsann, men som alltid med kvinnor hade det bara motsatt effekt mot den avsedda. Desto hårdare gick hon in för att gifta sig med honom och ta hand om det hopplösaste av alla fall. Ja, hon hade inte kunnat välja ett hopplösare fall, det såg jag från början, och det hjälpte inte hur jag slet mig i håret och bönade henne i förtvivlan om att hon inte skulle kasta sig in i denna katastrof, men inget vett hjälpte. Hon skulle genomföra detta äktenskap med olyckan, som hon själv benämnde såsom 'ett experiment'. Det var dömt att misslyckas. Det kunde bara leda till explosion och tragedi med samtliga berörda som offer, och det var just så det gick."

"Ingen kunde hjälpa henne."

"Nej, jag vet."

"Varför har ni då bett mig hit i efterhand? Det är väl för sent nu att försöka göra något över huvud taget?"

"Är det? Man får aldrig ge upp hoppet. Ingenting är någonsin för sent för optimisten som tror på livet."

"Men vad kan vi göra?"

"Ni är en av de få av hennes vänner som inte blev insyltad i affären. Hennes bästa vän är utomlands sedan före katastrofen redan, men alla hennes andra vänner var involverade och hade sina egna anspråk på hennes person, medan du är den enda jag tror mig kunna lita på som hennes kanske enda neutrala vän."

"Men vad kan jag göra?"

"Hon har rest bort. Res efter och ta reda på henne. Jag bjuder på resan."

"Men vart har hon rest?"

"Till Indien naturligtvis, till hennes bästa vän, som du också kände, som ju residerar där. Res efter och gör vad du kan för henne för att få ordning på henne igen, hon måste hantera processen, hon blir inte av med rättvisan eller poliserna för att hon reste bort, en olycka måste hanteras, annars förföljs man av den för resten av livet."

"Tror ni att hon mördade honom?"

"Jag tror ingenting. Om hon vållade hans död har hon förträngt det. Själv har hon kategoriskt förnekat det från början och kommer alltid att göra det, om jag känner henne rätt, men hon kan ha gjort det, men om hon gjorde det var det fullt berättigat. I så fall menar hon sig därför ha rätt att förtränga det och förneka det. Men hon blir inte av med poliserna och rättvisan på det sättet."

"Skall jag då enlevera henne och tvinga henne att komma tillbaka?"

"Det är det sista du skall göra. Nej, bara skaffa dig tillträde till henne, hon behöver varje vän hon kan få, risken är att hon där i Indien får dåliga vänner och kastar sig ut på nya olyckor, hon är sådan, hon skulle kunna ge sig ut på vad som helst och skaffa sig vilka dåliga vänner som helst, och även om hon skulle kunna hantera hur dåliga vänner som helst utan att råka illa ut själv, så är det inte en sund utveckling. Hon har trots allt sin familj här hemma, som älskar henne mest av alla."

Så talade hennes far. Vi skulle träffas flera gånger innan jag kunde resa iväg, mycket måste ju förberedas, jag kunde inte bara lämna allting utan vidare, och

dessutom visste vi inte ens precis var i Indien hon var. Jag fick leta på måfå. Det såg inte bättre ut.

2.

"Så hennes far vill att du reser efter henne?"

"Ja."

"Gör inte det."

"Varför inte? Jag får resan betald."

"Det är alltför många varningssignaler i världen just nu. Ebolaepidemin har bara börjat och kan när som helst stälpa över i Indien. Flygplan har skjutits ner över Ukraina, och Ryssland har hotat stänga sitt luftrum."

"Men jag kan inte bara säga nej till honom."

"Dessutom blir det bara värre om hon kommer tillbaka. Hon kanske inte vill komma tillbaka. Hon är kanske skyddad nu. Vill du störa hennes säkerhet?"

"Det är pappan jag tänker på."

"Jag är inte ens så säker på att han själv vill att hon ska komma tillbaka. Allt han egentligen vill är väl att få veta att hon lever och har det bra. Han om någon borde vara medveten om vad en undersökning och eventuell rättegång kan leda till."

"Tror du hon gjorde det?"

"Tror du att hon inte gjorde det?"

"Ingenting bevisar att hon gjorde det."

"Men alla indicier pekar entydigt mot henne. Hon försökte en gång tidigare förgifta honom. Han blev svårt magsjuk och kunde inte förstå varför. Andra gången han blev magsjuk var efter att han varit ute på ett kvällsbesök antagligen hos henne. Ingenting tyder på att han skulle ha sökt upp någon annan."

"Hon har förnekat det."

"Men han dog följande dag i svåra plågor, och orsaken var förgiftning."

"Men man vet inte av vad."

"Nej, men hon kanske vet det."

"Hon förnekar att hon vet någonting över huvud taget."

"Naturligtvis. Hon vill slippa obehag. Men varför flydde hon då ur landet?"

"Det kan ha funnits andra orsaker. Jag ser det nästan som min skyldighet att få hennes oskuld bekräftad."

"Alltså tror du hon var oskyldig."

"Hon är oskyldig tills hennes skuld har bevisats."

"Varför vill hon inte komma hem då och få det bevisat att hennes skuld inte kan bevisas? Ingenting komprometterar henne mera än det faktum att hon rymt fältet. Så länge hon är borta måste hon framstå som troligen skyldig."

"Ännu viktigare att jag reser efter henne."

"Du är hopplös."

Så diskuterade vi frågan, hennes gamla klasskamrat och jag, och naturligtvis kom vi ingen vart. Han var lika osäker som jag på om hon vare sig var skyldig eller

oskyldig, men vi kom ändå att fatta motsatta ståndpunkter i diskussionen. Men vad han mest av allt var emot var att jag gav mig ut på en riskabel resa som kunde få oanade konsekvenser. Han visste också mera om hennes pappa än jag.

"Den här historien har fått honom att åldras många år, och vi har varit oroliga för hans hälsa. Han har konsekvent hetsat upp sig och själv åsamkat sig otaliga sömnlösa nätter, som i ett slags självplågeri för hennes skull, men anledningen är hans känslighet för sin familjs heder. Det har aldrig hänt tidigare att någon i släkten blivit utsatt för mordmisstankar. Det har läckt ut i pressen och, värst av allt, i kvällspressen, och då han varit en högt uppsatt medborgare med betydande kommunala ansvar har han känt det hela som en jordbävning som inte velat ta slut eller lämna honom i fred. Därför vill han gå till rätta med saken till vilket pris som helst, för att få frid, men jag tvivlar på att han kommer att lyckas med den saken."

"Varför vill du inte låta mig försöka hjälpa honom?"

"Därför att jag tror att denna historia är sådan, att vad man än gör åt saken kan det bara bli värre. Ingen vet någonting om sanningen, och får man loss en tråd kan den leda till värre trådar, som kan göra härvan bestående för årtal till det svåraste tänkbara lidande i synnerhet för honom. Tro mig. Han vill att hon ska stanna borta, och han vill bara utnyttja dig till att ändå försöka upprätta kontakt med henne."

"Ju mer du försöker avstyra mig, desto mer angeläget känns det för mig att fara. Vad som helst är bättre att göra än ingenting. Så känner jag det."

"Tror du inte att hon själv från början sett till att hon behållit kontakten med sin familj om hon velat? Tror du inte hon tar kontakt med dem om hon vill? Varför inte låta henne själv bestämma i ärendet?"

Det låg onekligen något i hans resonemang som var rimligt.

Men hennes far kontaktade mig igen och gjorde ett nytt försök att övertala mig med att försöka få mig att förstå hur angeläget det var att hon inte bara släpptes och övergavs. Mitt andra samtal med honom blev om möjligt ännu mera laddat än det första.

Jag anförde alla min väns argument inför honom, vilket bara eggade upp honom.

"Det spelar ingen roll," sade han, "om hon är skyldig eller inte. Saken är den, att min familj har förödmjukats, vi känner oss orättvist behandlade genom olika myndigheters och rättsinstansers och advokaters och polisers oförsynta närmanden och insinuationer, påträngande frågor och plågsamma förhör, och jag vill ha gottgörelse och upprättelse, vilket bara min dotter kan ge oss, och det måste jag se som hennes skyldighet att göra."

"Ni är alltså inte säkra på att hon är oskyldig?"

"Det är inte relevant."

"Men vad tror ni egentligen?"

"Saken är den, att hennes eventuella skuld inte kan bevisas, och det har jag rätt att kräva av en laglig rättegång att blir fastställt, för min familjs heders och sinnesfrids skull, och framför allt för hennes egen skull."

"Men om hon inte vill?"

"Varför skulle hon inte vilja?"

"Ni har inte uteslutit möjligheten att hon kan vara skyldig."

"Det är inte relevant, har jag ju sagt."

"Ändå är det grundfrågan i hela problemet. Var hon skyldig eller inte? Det är det som rättvisan och lagen vill veta, och ni med, förmodar jag, men hon vill kanske inte att frågan behandlas närmare?"

"Insinuerar ni också att hon kan vara skyldig?"

"Mitt ställningstagande är det samma som ert, att tills hon blir bevisad skyldig måste hon dömas oskyldig. Men det är kanske inte bara för processens obehags skull som hon valde att rymma fältet."

"Era insinuationer är mycket olämpliga. Vill ni hjälpa oss eller inte?"

"Jag vill gärna hjälpa er. Men frågan är om hon är villig att samarbeta. Hon har kanske flytt för att stanna borta och vägra hjälpa till med att ge oss någon klarhet i fallet. Så länge hon är borta blir fallet vilande, men det kommer aldrig att glömmas bort. Jag försöker bara se realistiskt på situationen."

"Jag ber er ändå att göra ett försök."

"Antag att hon är skyldig. Ni har själv sagt att varken hennes skuld eller oskuld kan bevisas, om hon inte kan göra det själv, vilken fråga hennes flykt tyder på att hon inte vill befatta sig med. Hittills har hon valt att låta mysteriet förbli olöst. Men antag att jag lyckas spåra upp henne och övertala henne att komma med hem och försöka hjälpa er att lösa härvan. Om hon då är skyldig, hur kommer hon då att ställa sig till undersökningen?"

"Vi måste bortse från möjligheten att hon är skyldig och glömma den."

"Det går inte. Den är dessvärre inte irrelevant."

"Även om hon skulle vara skyldig kommer det aldrig att gå att bevisa."

"Är ni säker på det?"

"Hör på här. Från början till slut har hon envist förnekat att hon någonsin såg honom den natten. Allt vi vet om den natten och om honom är att han gav sig i regnet före klockan tio, men vi vet inte vart. Han kom hem fem timmar senare och var då genomsur och led av svåra plågor, som han senare under eftermiddagen 12 timmar senare dog av. Det kan ha varit svampförgiftning eller någon annan förgiftning, men det finns inget spår av att eventuellt skulle ha varit hos henne under det dygnet. Det kan också ha varit självmord, då han tidigare visat benägenhet för depression och självmordstankar."

"Hade han inte i så fall valt någon mera smärtfri eller effektiv metod, till exempel sömnmedel eller hängning? Som det var blev hans dödskamp långvarig och svåruthärdlig under utsägliga plågor. Kan sådant vara självpåtaget?"

"Saken är den, att någon måste ha gett honom giftet, om det var ett gift, och ingenting tyder på att hon gjorde det. Han kan också ha ådragit sig något helt naturligt. Ingen vet vilka ställen han besökte den natten. Han kan ha haft kriminella kontakter, som försett honom med någon lömsk kraftigt verkande drog."

"Allt är möjligt, inklusive att det var hon som gav honom vad det nu var. Om hon var skyldig, vill ni då att hon skall komma hem?"

"Sluta med dessa insinuationer! Det hör inte hit! Jag vill att hon ska komma hem för att få det fastställt i rätten att hon inte kan bevisas skyldig! Punkt slut!"

"Men om hon *är* skyldig?"

Han sänkte rösten till ett nästan böfällande minimum. "Vill ni inte hjälpa mig?"

"Jo, jag vill hjälpa er, men mest av allt vill jag hjälpa henne, och om hon inte vill komma hem kan jag ingenting göra."

"Nåväl. Jag ska gå in på ert resonemang. Antag att hon var skyldig. Ändå vill jag att hon ska komma hem. De kan aldrig sätta dit henne, för hon kommer aldrig att erkänna att han kom hem till henne den kvällen, även om han gjorde det, och att han skulle ha gjort det kan aldrig bevisas. Jag vill att hon ska komma hem och få det fastställt i rätten att hon inte kan dömas skyldig, för hennes egen skull. Det är detta jag vill böfälla er om att hjälpa mig med. Jag tänker också bara på henne. Så länge hon förblir borta och ärendet förblir hängande är hon komprometterad och hela hennes familj med henne. Det är denna olustiga och påfrestande situation jag vill bli av med. Bara ni kan hjälpa oss. Har ni någonting emot det?"

Naturligtvis kunde jag inte säga nej till honom. Jag blev helt enkelt så illa tvungen att åka och börja vidta mina förberedelser för en resa som ingen kunde veta något om hur den skulle avlöpa. Vi kunde inte ens vara säkra på att jag skulle kunna spåra upp henne, även om det inte såg alldeles hopplöst ut.

3.

"Jag skulle inte resa om jag vore du."

"Varför inte det?"

"Allting talar emot det, och det finns ingen vettig anledning. Tvärtom. Allt sunt förnuft borde förbjuda dig."

"Varför då?"

"Ta bara ebolasituationen. Ingen vet vad den kommer att leda till. Även om du blir insläppt i Indien kanske du inte kommer ut därifrån. Du kan bli försatt i karantän. Just flygplatser är särskilt utsatta för smittorisk."

"Men jag har redan köpt biljetten, och den kan inte ångras. Att inhibera resan vore att kasta 6000 kronor i sjön."

"Spelar det någon roll? Du har väl andra pengar? Du blir väl inte ruinerad för att du slipper betala andra utgifter för resan än vad du redan betalat? Tänk igenom saken ordentligt, och bedöm riskerna noga. Och det finns en anledning framför alla andra till varför du inte borde resa."

"Vad då?"

"Hon är inte värd det."

"Hur kan du säga så?"

"Jag känner henne i någon mån. Hon är svår att genomskåda, men jag har sett en del. Hon är en bedragerska. Hon kan föra vem som helst bakom ljuset. Hon har

förmågan att lura män på deras själar, så att de aldrig mer blir sig lika och aldrig mer kan återfå sin självrespekt.”

”Det är hårda anklagelser.”

”Nej, det är inga anklagelser. Jag bara varnar dig.”

”Du tycks ha haft erfarenheter av henne, som du vill varna mig för, men jag har inga dåliga erfarenheter av henne. Tvärtom. Om du vill varna mig för dåliga erfarenheter av henne som jag ännu inte har haft, så blir jag bara nyfiken på att få upptäcka vad för dårliga erfarenheter hon kan bjuda på, för jag vill inte riktigt tro på det.”

”Skyll dig själv. Jag har varnat dig.”

”Tack, Hans.”

Han menade bara väl, men jag trodde inte på honom. Jag trodde mera på Louise, och dessutom hade jag lovat hennes far att göra vad jag kunde. Det var inte mycket, men det minsta var att inte kasta bort den biljett jag hade köpt utan åtminstone resa dit och se om jag alls kunde hitta henne.

4.

Jag hade ännu inte löst ut biljetten när jag träffade några vänner på ett visst ställe. Alla kände Louise mer än väl, och det var därför jag uppsökte dem i hopp om någon vägledning eller gott råd i min brydsamma situation. Detta sällskap var ett av de få där han alltid känt sig naturlig och väl till mods, då hon visste att hon kunde lita på dem alla som goda vänner, hur plumpa skämt de än kunde klämma fram med. När jag berättade om hennes försvinnande var deras första fråga:

”Tog hon violinen med sig?”

Det hade jag inte tänkt på, men det kunde ju faktiskt vara en viktig fråga, då hon knappast reste utan sin violin på någon längre resa, och om hon tog violinen med sig så kunde den resan inte bli annat än lång.

För att belysa detta muntra sällskap och dess originella medlemmar av mycket olikt och varierande slag vill jag härmed presentera en liten pjäs som skrevs av en av oss för oss och om oss. Här är den:

Skrotarna

Personerna:

Bruno
Hans
Elon
Jakob
Prästen
Håkan
Fridolf
Tonio
Roger
Magnus
Louise

Scenen är ett kafébord i en kyrka upplåten som daghem åt den mera vilsekomna delen av allmänheten. Under 2000-talet har många kyrkor världen över med överväldigande positivt resultat hellre övergått till denna sociala verksamhet än att låta sig stängas i brist på gudstjänstbesökare.

Bruno Vad har du egentligen under bordet?
Hans Schh!
Bruno Det är väl bara inte sprit?
Hans Hysch! Vad tror du om mig egentligen?
Bruno Bara det värsta.
Hans Det var det värsta!
Bruno Men ta det inte så allvarligt. Vi är alla hundra procent komprometterade. Annars skulle vi inte vara här.
Hans Menar du att det hedrar mig om jag har något under bordet?
Bruno Allt viktigt försiggår under bordet.
Elon Vad håller ni på med egentligen?
Bruno Jag försöker bara lura ut vad han har under bordet.
Elon Du vet väl, Hans, att du inte får dricka här.
Hans Vem har sagt att jag dricker?
Bruno Han får väl dricka te och kaffe och vatten och saft åtminstone?
Elon Jo, men det behöver han inte göra under bordet.
Hans Det skulle aldrig falla mig in att dricka något under bordet.
Bruno Men han är bra på att dricka andra under bordet.
Hans Det är en annan sak.
Elon Du har väl inte tagit risken att ta med dig sprit hit?
Hans Det vet du väl, att jag bara dricker vin?

Bruno Och whisky.

Hans Alla behöver vi medicin ibland.

Bruno Kom inte och påstå att du bara tar whisky som medicin.

Hans Min huvudsakliga medicin är Jägermeister.

Bruno Alltså tar du inte whisky bara som medicin.

Hans Försök inte tvinga mig till någon sorts medgivande eller bekännelse.

Bruno Det skadar aldrig att bikta sig, och vi sitter ju faktiskt i kyrkan.

Hans Menar du att jag skulle bikta mig inför dig?

Bruno Varför inte?

Hans Jag har ingenting att bikta.

Bruno Utom att du dricker.

Hans Men jag är ingen alkoholist.

Bruno Det har vi inte påstått. Men om du vore det är du i gott sällskap. Vi har ju AA här.

Hans Tack, jag behöver ingen rehabilitering.

Bruno Vad gör du här då?

Hans Värmer mig. Det är ju vinter ute.

Bruno Hit kommer man inte om man inte behöver rehabilitering.

Hans Jaså, och vad behöver du rehabilitering för då?

Elon Sin sexistiska mani.

Bruno Det finns ingen rehabilitering för sådant. Det är naturligt.

Hans På samma sätt är det naturligt att dricka.

Bruno Inte alkohol.

Hans Var inte så fördömande. Är du en sådan där självutnämnd polis, en fördomare, som rackar ner på folk för minsta brist på korrekthet?

Bruno Det är det sista jag är. Om det är något jag är, så är det politiskt inkorrekt.

Elon Lämna Hans i fred, Bruno.

Bruno Det är ju det jag gör. Jag blandar mig inte i vad han har under bordet.

Hans Det är bara min vanliga medicin.

Bruno Hur många procent? Rödvin? Åtta procent? Fjorton? Jägermeister? Trettio? Eller whisky? Fyrtiotre eller därutöver?

Hans Jag tar ändå inte fram det.

Bruno Alltså har du det.

Elon Jag håller med Hans. Självutnämnda poliser som hoppar på folk för att de inte är absolut korrekta är de tråkigaste människorna i världen.

Bruno De är puritaner, och de är värst om de är politiska.

Elon Låt oss inte blanda in politiken.

Bruno Det har du redan gjort.

Elon Nej, det var du som gjorde det.

Jakob Politiken slipper man inte vare sig man blandar in den eller inte.

Bruno Känner du dig också förföljd?

Jakob Om! Jag *är* förföljd.

Bruno Av tokvänstern eller tokhögern?

Jakob Båda delarna.

Bruno Det är vi alla.

Hans Vad gör man inte för att slippa politiken? Råkar man ut för den gör man förr eller senare vad som helst för att fly den, men den enda säkra tillflykten därifrån är flaskan. Där hamnar alla politiker förr eller senare. Se bara på Churchill.

Bruno Han var full hela livet. Han drack redan innan han började.

Elon Men det var flaskan som höll honom i politiken hela livet.

Bruno Det var tack vare den han överlevde som politiker, och till och med gjorde come-back som överårig.

Hans Överårig? Han var bara 75.

Bruno Och hade druckit hela sitt liv. Redan på 30-talet var han utdömd som alkoholist.

Elon Hur förklarar du då att han kom tillbaka och höll sig vid makten till över 80?

Hans Alltså är det inget fel på alkohol. Vilket skulle bevisas.

Elon Låt oss då diskutera alkoholens förundransvärda effekter, om ni inte har någonting emot det.

Hans Det var den enda medicinen under hela antiken.

Bruno I harmlös form av rödvin. Det är ett långt steg från rödvin till whisky och sprit.

Hans Alltså är det åtminstone enbart hälsosamt i harmlösa mängder.

Elon Även rödvin kan man dricka för mycket av. Jag blir sur i magen av det.

Bruno Under hela antiken drack man bara rödvin blandat med mycket vatten. Att dricka rödvin oblandat ansågs som höjden av vulgaritet.

Jakob Har civilisationen gjort framsteg sedan dess eller motsatsen?

Bruno Det är den stora frågan.

Hans Faktum är att den civilisationen gick under genom att de kristna förbjöd nyttjandet av rödvin. Därför är också muslimerna som de är idag – där råder konsekvent och rigoröst nykterhetstvång.

Jakob Menar du att det är därför de hela tiden mördar varandra?

Hans Det kan vara en bidragande anledning. De skulle vara snällare och må bättre om de fick använda alkohol åtminstone som medicin.

Bruno De inte bara mördar varandra ibland. De bekrigar varandra hela tiden.

Elon Låt oss inte blanda in religion i det här.

Bruno Vem har sagt något om religion? Vi diskuterar vådan av alltför överdriven nykterhet.

Elon Som bara förekommer inom stränga religioner.

Hans Glöm inte att vi sitter i kyrkan.

Bruno Just det. Och i kyrkan används vin dagligen i varje gudstjänst. Därför är kristendomen världens största religion.

Jakob Bara därför?

Bruno Låt oss hålla oss till att det kan vara en bidragande anledning.

Hans Så varför bråkar ni då om att jag dricker i kyrkan?

Bruno Vi bråkar inte om saken. Vi bara konstaterar det.

Elon Medan vi finner det anmärkningsvärt att du anser att du måste göra det i smyg.

Hans Vem skåpsuper inte i smyg?

Bruno Ingen, för alla som skåpsuper gör det i ensamhet och fullkomligt öppet.

Elon Menar du att du skåpsuper i kyrkan?

Hans Nej, jag dricker för att hålla mig varm.

Bruno Den vettigaste och mest befogade av alla anledningar till att dricka på vintern. Alltså borde vi släppa spriten fri här i kyrkan.

Elon Jag tror inte det går.

Jakob Det tror inte jag heller.

Hans Därför dricker jag inte här så att det märks. Anständigheten kräver diskretion.

Bruno Huvudet på spiken. Allt för att uppehålla skenet av anständighet, även om skenet alltid bedrar.

Jakob Nu kommer vi in på ett helt annat ämne.

Bruno Det är väl det som är meningen.

Elon Här kommer prästen.

prästen Hur har ni det? Mår ni bra?

Bruno Jo, vi mår alla bra, men vi skulle må ännu bättre om vi som Hans här fick dricka i kyrkan.

prästen Ni får dricka te, kaffe, vatten och saft. Om ni vill dricka annat har vi AA för att klara av den saken.

Bruno Men Hans mår enbart bra av att dricka, hävdar han.

prästen Då får han fortsätta med det på eget ansvar. Inget är av ondo så länge man har kontrollen.

Bruno Menar du att du har kontrollen, Hans?

Hans Självklart. Annars skulle jag inte dricka.

Håkan (ett stycke ifrån, en dålig karaktär) Han smygdricker! Han håller en flaska under bordet!

prästen Det har vi inte sett.

Bruno Menar du, att så länge du inte ser det är det tillåtet?

prästen Jag menar att det är på hans eget ansvar. Jag har inte sett det.

Bruno Vill du se det?

prästen Nej.

Bruno Det är lugnt, Hans. Du kan fortsätta dricka, även i kyrkan, så länge ingen ser det.

prästen Jag litar på att ni håller stilen.

Bruno Vi svär inte heller i kyrkan så att det hörs.

prästen Det är det jag menar. Alla är vi arga inombords ibland och svär tyst för oss själva även i kyrkan, men så länge det inte hörs håller vi stilen och kan behärska oss. Allt hänger på självbehärsningen.

Bruno Så att så länge självbehärsningen håller är allt tillåtet?

prästen Det menade redan Dostojevskij, och jag är benägen att hålla med honom.

Bruno Tack, Staffan, för att du håller oss på den rätta vägen.

prästen Det är därför vi är här, och det är därför ni är här. (*går vidare*)

Jakob En bra präst.

Elon Den bästa tänkbara. Om ändå alla präster kunde vara mänskliga som Staffan. Motsatsen till fördömande självutnämnda poliser som vill tvinga in alla i ett fack av snäv moral, som man bara måste bryta sig ut ifrån.

Jakob Vad är motsatsen?

Elon Vidsynthet, tolerans, förståelse, mänsklighet, överseende, och ensidig uppbygglighet – att enbart främja utan att kräva.

Bruno Jag håller med om att det är vad alla präster bara borde vara till för. Då skulle deras religioner inte vara helt utan trovärdighet och förnuft.

Jakob Du menar att de är det annars?

Bruno Åtminstone somliga av dem.

Jakob Som vilka?

Bruno Åtminstone islam. Eller menar du att en religion och dess utövare kan försvaras och beskyddas när den både predikar och praktiserar krig, organiserar terroriströrelser, värvar och trigger självmordsbombare, gärna barn, kräver slavisk underkastelse av alla kvinnor som betraktas som egendom och genomför godtyckliga rättegångar med offentliga halshuggningar som straff utan möjlighet till överklagande?

Elon Där kom det.

Jakob Någon annan?

Bruno Vad då, någon annan?

Jakob Någon annan religion som är helt utan trovärdighet och förnuft?

Bruno Ärligt talat, islam bottnar liksom kristendomen i judendomen. De har samma gud alla tre. Åtminstone har de alla tre samma ideologiska ursprung. Koranen består till nästan 70% av plagiat och parafraaser på bibliska skrifter, och kristendomens nya testamente står sig inte utan det gamla judiska. Om det är något man kan ifrågasätta som fullständigt utan trovärdighet och förnuft så är det deras gemensamma gudomliga auktoritet, som måste ha en rent mänsklig upprinnelse, då alla dessa heliga skrifter dock måste ha författats av dödliga människor.

Hans Jag undrar vad vår präst skulle säga om detta.

Bruno Jag har åtminstone inte svurit i kyrkan.

Jakob Dock är åtminstone hälften om inte mer av hela mänskligheten troende på denna gudomliga auktoritet. Tror de då bara på lögner?

Bruno De tror åtminstone inte på något förnuft, som snarare är direkt uteslutet från ett sådant slaviskt troende på en absolut abstrakt oidentifierbar auktoritet, vars existens aldrig kunnat bekräftas.

Jakob Men då detta religiösa tänkande löper som en röd tråd genom hela historien, och faktiskt börjar redan med historiens upprinnelse i Sumerien och Egypten, så kan man väl knappast förneka det.

Bruno Tack vare det sitter vi här i en kyrka idag som en fristad för alla kyrklösa i staden. Något gott har ändå tillförts av allt det onda som monoteismen fört med sig.

Hans Det är dock snarare tack vare dess humanitära verksamhet än dess teologiska verksamhet.

Bruno Precis. Och där har vi religionens verkliga uppgift i historien – att sprida medmänsklighet, förståelse, empati, barmhärtighet och allt annat humanitärt konstruktivt. Om det inte var för denna funktion skulle ingen religion ha någon funktion.

Elon Och därför överlever kyrkan för att den ägnar sig mer och mer åt sådant.

Jakob Det har alltid varit kyrkans huvudsakliga uppgift. Kristendomen hade ingen mening om den inte var kärlekens religion.

Bruno I vars namn den i alla tider sedan dess etablering har förföljt oliktankande, kättare, så kallade häxor och ägnat sig åt att utrota hedningar.

Elon Jag håller med. Kristendomen hade klarat sig bättre och utvecklat sig bättre om den lämnat Antikens hedendom och filosofier i fred.

Bruno Du tänker på Hypatia.

Elon Det bästa exemplet.

Bruno Jag tänker på Giordano Bruno. Det var bara drygt 400 år sedan, och kyrkan har aldrig tagit hans avrättning tillbaka eller bett om ursäkt för den. Han inte bara brändes på bål efter sju år i isoleringscell, utan dessutom spikade man fast käften på honom.

Elon Oursäktligt. Så fick också den katolska kyrkan protestantismen på halsen.

Jakob Men hur menar du att vi ska befria oss från islam och dess absurda våld?

Bruno Det är inte vårt problem. Det är alla muslimers problem, och det enda sätt de kan lösa det på är att upphöra vara muslimer. De bör helt enkelt skrota Koranen, liksom också Bibeln sedan tre hundra år varit föremål för skoningslös exegetisk kritik.

Elon Ändå är den väl inte enbart en sagobok?

Bruno Dess förtjänst ligger i dess litterära och historiska värde. Hur osäkra dess historiska uppgifter än är måste de dock ha en historisk bakgrund. Alla dess fantastiska historier kan ju inte bara vara tagna ur luften, hur många som än betvivlar att Jesus någonsin levat.

Jakob Lika litet som man kan bevisa att någonting i Bibeln är sant kan man bevisa att någonting i den är enbart lögn och förbannad dikt.

Bruno Alltså är det lika bra att lämna Bibeln i fred som den är, åtminstone som bok betraktat.

Elon Den innehåller trots allt flera litterära mästerverk både i form av prosa och poesi.

Bruno Det är det jag menar.

Hans Men här ju Fridolf, vår litterära expert, precis som på beställning! Välkommen, Fridolf! Det var bara du som fattades!

Fridolf Det gör jag alltid.

Bruno Bara tills du infinner dig.

Fridolf Och då blir jag en belastning, som det förblir önskvärt för sällskapet att bli av med, tills jag fattas igen.

Hans Den mänskliga naturen!

Fridolf Tala inte om det.

Hans Får jag bjuda på en drink? (*tar fram en liten plastflaska under bordet med en mörk vätska*)

Fridolf Säg inte att du bjuder på Coca-Cola.

Hans Så vådliga rusdrucker nyttjar jag inte. Bättre upp! Du känner väl mig? (*häller upp i en liten plastkopp åt Fridolf*)

Fridolf (läppjar) Du store tid! Detta är inte Coca-Cola!

Hans Nej, vad trodde du att det var!

Fridolf Svart-vinbärs?

Bruno Säg som det är, Hans. Bekänn äntligen färg.

Hans Jag trodde du visste bättre om mig, än att jag aldrig någonsin använder någonting annat som medicin än Jägermeister.

Bruno Aha!

Jakob Diskret, mina vänner. Låt inte prästen se.

Fridolf Jag tackar för den äran. Det är det bästa jag vet själv, men jag har aldrig råd med det.

Bruno Hur går det med dina finanser, Fridolf? Är du fortfarande ruinerad?

Fridolf Naturligtvis. En gång ruinerad, alltid ruinerad.

Jakob Du känner samhället. Om man en gång prejats ner i diket släpper samhället aldrig upp en igen. En gång marginaliserad, alltid marginaliserad, som de flesta här.

Fridolf Jag är åtminstone professionell som skrotare.

Jakob Som de flesta här.

Fridolf Men varför är vi så få här idag? Har de flesta tagit ledigt?

Jakob Det vet du väl, Fridolf, att det är dagarna efter den 18-e. Då har alla fått ut sina förtidspensioner. Då är det Systemet som gäller. Då upptas all ens tid med att göra slut på pensionspengarna. Då är det bara fest och sprit tills pengarna tar slut igen, och sedan kommer de tillbaka hit.

Fridolf Du får det att låta som ett fattighus.

Jakob Det är ett fattighus.

Bruno Men vi är privilegierade som kommer hit frivilligt. Vi är inte tvingade till att uppsöka värre ställen.

Elon Som vad då?

Bruno Det finns någonting som heter tvångsintagning och vårdintyg. Det finns någonting som heter socialbidrag och socialförvaltningen, som alltid har längre köer än att dessas tillväxt kan hämmas av förbrukning. Dessutom hämmas förbrukningen och odlas tillväxten av att socialassistenterna själva blir utbrända socialfall som måste sjukskriva sig och söka socialbidrag.

Jakob Tala inte om det.

Bruno Därför är vi privilegierade som åtminstone kan ta oss levande hit.

Jakob Så länge vi orkar.

Bruno Åja, en och annan kommer till och med hit med rullator.

Elon Var lagom rolig, Bruno. Det är mest bara patetiskt.

Bruno Därför gäller det att se det roliga i det. Annars förtar tristessen glädjen i att komma hit.

Fridolf Tur att du har Jägermeister med dig, Hans.

Bruno Några nya refuseringar på sistone, Fridolf?

Fridolf Varje dag.

Bruno Är du så flitig?

Fridolf Nej, förlagen har ingenting annat att göra.

Jakob Vad menar du?

Fridolf De får in tusentals manuskript varje dag men har inte råd att ge ut böcker. Alla förlagen har mest bara konkurs att se fram emot, för ingen köper böcker mera, när allt finns på nätet. Ändå finns det sentimentala dårar kvar som är så fåfänga i sin nostalgi att de tror att de ändå kan bli publicerade i bokform. Det är dödfött, men förlagen är för malliga för att inför någon enda författare vilja medge att så är fallet. De är måna om sin profil och sina later, så i stället för att medge hur läget är för författarna och undanbe sig fler manuskript dokumentstrimlar de manuskripten och ger fan i att svara dem. Bara om författarna själva efter något halvår har djärvheten att själva höra sig för till förläggarna hur det egentligen har gått med deras manuskript måste förläggarna medge att de inte kan annat än dokumentstrimla dem, då de får in fler än de kan han hantera och därför inte kan returnera dem. För att skona författarna meddelar de ingenting om saken utan bara låter vilka manuskript som helst försvinna i dokumentstrimlaren. Därför är de flesta författare idag levande begravda utan att ens veta om det, och de kommer aldrig att få någon chans till något annat.

Hans Fridolf talar av egen erfarenhet.

Fridolf Det är samma situation som när judarna i Warszawaghetto fraktades iväg till Treblinka. Ingen fan visste vad som försiggick där. Först når någon, som Martin Grey, själv smugglade sig dit för att ta reda på hur det stod till och kände likstanken från krematorierna och såg hur folk försvann den vägen hur levande de än var kunde han återvända till de sina i Warszawaghetto och berätta om folkstrimlandet. Annars hade de aldrig fått reda på det utan bara godvilligt låtit sig fortsätta transporteras dit till, som det hette, lovande framtidsmöjligheter.

Hans Nazisterna började med att bränna böcker. Nu för tiden är det förlagen som bränner böcker. Inte konstigt att folkbildningen ständigt går ner och folk läser ständigt mindre böcker. Förlagen ser till att odla analfabetismen i stället för att ge ut böcker.

Fridolf Det är inte förlagens fel. Det är staten som svälter ut dem.

Bruno Ja, det vet vi ju sen gammalt, att staten alltid sett kulturen som sin främsta fiende.

Fridolf När det borde vara tvärtom. När kulturen gynnats har staten gynnats. När staten förföljt kulturen har staten gått åt helvete.

Elon Som nazi-Tyskland, som fördrev och förintade alla kulturförvaltare.

Fridolf Det började redan i det gamla Rom, när det andra triumviratet införde svartlistor som ledde till proskriptioner, varigenom Cicero fick sätta livet till.

Bruno Han blev visst halshuggen av Antonius?

Fridolf Inte direkt, men Antonius lät sätta upp hans huvud offentligt för att kunna bespotta det.

Elon Det var alltså snarare Antonius som tappade huvudet.

Jakob Det är farligt att inte tåla kritik. Då bevisar man bara hur berättigad den är.

Fridolf Men socialisterna i nazi-Tyskland och Sovjetunionen gick mycket längre än de jämförelsevis menlösa romarna. Det var Göring som införde attityden, att när han hörde ordet kultur osäkrade han sin revolver.

Bruno Kulturfientlighet har aldrig lönat sig, eftersom kulturen alltid fått rätt, i synnerhet mot diktaturer.

Hans Hur kom vi in på detta taskiga ämne?

Bruno Vi pratade om Bibeln och dess absurditeter, när Fridolf kom som på beställning.

Jakob Tillbaka till grunderna för vår utredning, Nå, vad anser du om Bibeln, lille Fridolf?

Fridolf Det är en god bok.

Jakob Är det allt?

Fridolf Nej, det är många goda böcker.

Bruno Vilken är den bästa?

Fridolf Jobs bok, för den är äldst och den enda i Bibeln som inte kommer av hebreerna.

Jakob Kan du utveckla det närmare?

Fridolf Vad vill du jag skall säga?

Jakob Säg vad du tycker.

Fridolf Vad man än tycker om Bibeln, så går det inte att vara oberörd av den.

Jakob Menar du att man har rätt att inte tycka om den?

Fridolf Medge, Jakob, att den är full av absurditeter. Den går hela tiden till överdrift. Den är späckad med våld och hat och krig och sexuella oegentligheter. Till och med kung David, som skall vara Israels höjdpunkt och högsta föregångsexempel, begår äktenskapsbrott. Abraham anmodas till människooffer av sin egen gudom med sin ende son som offret. Domarboken består bara av råheter. Alla profeter är negativa och upphör aldrig med att förbanna Israel. Dess kungar är de flesta fullständigt förkastliga idioter och lastbara monster. Allt slutar med katastrof, och efter Israels fall, när Jeremias sitter på Jerusalems ruiner och bara kan klaga, finns det ingenting kvar av hela Bibelns löften och uppbyggligheter. Och den boken blev då grunden för världens tre ledande religioner, då judendomen gav upphov både till kristendomen och islam. Och vad har då dessa religioner åstadkommit? Vi har gått igenom den saken redan. Kan då dess gudom hållas ansvarig för judendomens misslyckande, kristendomens urspårning och förfall till dogmatik och intolerans och islams ständiga utrotningskrig mot hela resten av världen? Det är frågan. Ideologiskt är Bibeln fullständigt förkastlig i betraktandet av dess politiska konsekvenser. Den håller bara som litteratur och bör därför betraktas och värderas som inte någonting annat än litteratur.

Jakob Menar du att Moses hade fel?

Fridolf Den mest kontroversiella gestalten i hela Bibeln. Vi kommer aldrig att kunna gå till rätta med honom. Han var i praktiken monoteismens uppfinnare. Han hade kunnat leva väl i Egypten och kanske bli en ännu bättre farao än Ramses den andra, men i stället valde han att göra uppror och revolution och leda sitt eget folk, som var ett ansenligt antal, flera hundra tusen, ut ur Egypten och in i öknen mot ett öde som kostade nästan alla deras liv och sedan erövringen av Kanaan med våld och med hänsynslös slaktning av alla folk som bodde där redan. Var han en god ledare och klok karl eller en vansinnig äventyrare och psykopat? Troligen båda delarna. Frågan är om han själv visste vad han gjorde, vad han gav sig in på, när han tog ansvar för ett folk på flera hundra tusen och deras mördande utsatthet i öknen under flera decennier, när han uteslöt alternativet Egyptens köttgrytor och satsade allt på en förryckt fanatism. Han var den förste. Sedan kom Jesus och Muhammed, som ställde till med ännu värre elände på lång sikt, och som ännu mindre var medvetna om vad de egentligen ställde till med.

Bruno Den store Moses införde lagen om förbud mot att döda. Ändå ställde ingen i Israel till med så mycket mord och ond bråd död som han, i synnerhet långsiktigt. Snacka om dubbelmoral.

Fridolf Ja, man kan säga att det började där. Ingen moral utan dubbelmoral.

Hans Apropos dubbelmoral, skulle vi inte behöva en sup, nu när vi ändå sitter i kyrkan?

Elon En god idé. Det är långt tills vi kan få nattvarden.

Bruno Diskretion, om man får be.

Hans Naturligtvis. Det är ett överlevnadsvillkor. (*fyller diskret sina kamraters små muggar under bordet och levererar dem. Kamraterna tar emot dem försiktigt och diskret och tömmer dem på samma sätt.*) Mår ni bättre nu?

Fridolf Det är förunderligt vad en liten rackabajsare kan göra susen. Det visste redan amman hos Romeo och Julia. Jag tror hon var den första som drack offentligt på scen.

Hans Hon visste vad hon gjorde.

Bruno Dessutom var hon ankommen, så hon behövde det.

Elon Apropos det, du som vet, Fridolf, vem skrev egentligen Shakespeare?

Fridolf Börja inte med det nu igen. Ämnet är outtömligen uttjat. Det enda säkra i Shakespearefrågan är vem som inte skrev Shakespeare.

Elon Nå, vem var det då som inte skrev Shakespeare?

Fridolf Shakespeare, naturligtvis.

Elon Vad skrev han då?

Fridolf Ingenting. Han var inte skrivkunnig.

Elon Men han kunde ändå pretera sin namnteckning.

Fridolf Ja, det är det enda man vet att är skrivet av honom som är bevarat, sex skakiga nästan oläsliga och mycket varierande namnteckningar, ingen lik eller likadant stavad som den andra.

Elon Han kunde alltså inte skriva?

Fridolf Ingen i hans familj kunde skriva, utom hans svärson, som var läkare. Hans långa testamente dikterades och handlar bara om materiella ting, som till exempel hans näst bästa säng till sin sex år äldre hustru. Inte en bok fanns nämnd, som ändå var den tidens dyraste och mest omhuldade egendom, då han tydligen inte ägde någon. Hans döttrar kunde med nöd plita sitt bomärke med ett kryss, och det enda man vet att han kunde var att producera fakturor och driva in räkningar. Han hamstrade havre när sådant var ransonerat, och han processade i årtal med en granne för att driva in en pluttig skuld. Han var småaktigheten själv som bara brydde sig om pengar och egendom.

Elon Men vem skrev då Shakespeare?

Fridolf Alla de i den högre aristokratin som såg det opportuna i att använda sig av hans namn som firmamärke, då ingen av dem någonsin satte ut sitt eget namn under något de hade skrivit, följande exemplet från portalfiguren i sällskapet, Philip Sidney, som dog bara 31-årig. Alla de andra var litterära: Sir Walter Raleigh, earlen av Oxford och hans svärson William Stanley av Derby, Francis Bacon, och framför allt Christopher Marlowe, den enda professionella dramatikern i sällskapet, som hade att göra med dem alla.

Elon Var det inte han som omkom i ett krogslagsmål?

Fridolf Det var ingen krog. Det var ett privathus och en spioncentral. Den officiella versionen gjorde det till ett krogslagsmål för att allmänheten skulle gå på att han hade likviderats, men det var ett spel för gallerierna för att han skulle få försvinna och komma undan sina förföljare, som var den brittiska regeringens kyrkliga ledare och inkvisitorer. De hade redan lagt vantarna på hans rumskompis Thomas Kyd och avrättat hans studiekamrat John Penry för att ha kritiserat kyrkan – det kallades blasfemi. Marlowe anklagades inte bara för blasfemi utan dessutom genom en angivelse för sodomi, homosexualitet, falskmynteri och alla den tidens värsta brott. Hade han förblivit tillgänglig i sinnevärlden hade han blivit avrättad. Hans enda chans att klara sig var att låta sig vara avrättad åtminstone officiellt.

Elon Så hans suparkamrater såg till att de hann likvidera honom officiellt innan inkquisitionen fick chansen.

Fridolf Ungefär så.

Elon Rena James Bond-historien men tre-fyra sekler tidigare.

Fridolf Ja, han var i underrättelsetjänsten. Underrättelsechef var Sir Francis Walsingham, drottningens närmaste man. Dennes brorson var Marlowes sponsor och beskyddare. Efter Walsinghams död togs underrättelsetjänsten över av bröderna Bacon, som var kusiner med earlen av Oxford. Allt var inom samma familj.

Jakob En sorts litterär maffia, med andra ord, där alla beskyddade varandra och sig själva med anonymitet.

Fridolf Ja, ungefär så.

Bruno Lika konstigt är det här i landet nu för tiden men på andra sätt.

Elon Hur då?

Bruno Du hörde vad Fridolf berättade. Författare dokumentstrimlas om de vågar skicka in något manuskript till något förlag. Och hur går det med

teaterförfattare? Deras föreslagna pjäser läses visserligen, men läggs sedan i en hög någonstans, där de får ligga tills de försvinner i någon storstädning. Kulturen i vår tid är i praktiken bara till för att begravas levande och kan nästan bara överleva underjordiskt.

Jakob Hårda bud.

Elon Minst sagt.

Hans Men vem kommer här om inte vår vän journalisten?

Bruno Tonio? Har han kommit hem igen?

Hans Det verkar så, för här är han. (*Tonio kommer in och slår sig ner efter att ha hälsat hjärtligt på sällskapet.*)

Bruno Hur kommer det sig att du har kommit hem igen? Skulle du inte stanna borta den här gången?

Tonio Jag begick ett misstag.

Bruno Hur då?

Tonio Jag kom hem igen.

Bruno Ja, vi ser det. Men varför?

Tonio Jag fick datorabstinens.

Bruno Du menar att du längtade hem till datorn?

Tonio Det fungerade inte så bra där borta. Ständiga problem. Ständiga strömavbrott. Ständiga naturliga sabotage. Dåliga anslutningar. Man kunde nästan inte höra av sig, ännu mindre nätverka. Man saknade sitt kontaktnät.

Hans Var det bara därför du kom hem?

Tonio Tror du jag ville komma hem? Tror du jag hade något att komma hem till? Jag visste vad som väntade mig.

Bruno Säg inte att din fru äntligen har slängt ut dig.

Tonio Jo, hon gjorde det till slut, efter tjugo års äktenskap. Hon ville hellre vara gift med sin TV och med sin mobiltelefon och sina appar än med mig.

Bruno Så du fick uppoffra dig för hennes appar och digitala apparaters skull.

Hans Var har du då hamnat?

Tonio Tala inte om det. Ute i förorterna någonstans. Jag hade turen att få en lägenhet på månen.

Bruno Är du inte i gott sällskap där?

Tonio Jo, bara invandrare. I lägenheten bredvid mig tjatrar de på kinesiska hela dagarna. I lägenheten ovanför mig grälar de på turkiska hela dagarna, om det inte är på kurdiska. I den andra lägenheten bredvid grälar de på arabiska hela dagarna samtidigt som de misshandlar sina fruar, eller om det bara är en som misshandlar dem, det har jag ännu inte blivit klok på, för det är bara fruarna som tjuter hjärtskärande hela dagarna, som om de ständigt låg på sträckbänken. Jo, jag är i gott sällskap, bara grälände och gråtande invandrare i hela kvarteret.

Elon Det låter inte hälsosamt. Kan inte din fru ta dig tillbaka?

Tonio Jag arbetar på det, men det ser illa ut. Det går inte att resonera med henne, det vill säga med hennes telefoner och appar, men vi har ju ändå två söner

tillsammans i sin känsligaste ålder. De saknar sin pappa, som ändå brydde sig om dem, medan deras mamma bara bryr sig om sina appar och sina telefoner.

Bruno Och sin TV.

Tonio Och sin TV. Ge mig en drink. Jag vet att ni sitter här och dricker under bordet. Det var därför jag vågade komma hit. Man behöver en motvikt mot dagens digitala hjärntvättssamhälle, och flaskan är nästan det enda motgiftet.

Hans (serverar honom under bordet) Vi gör det diskret. för att inte väcka överhetens misshag. Vi sitter ju ändå i kyrkan.

Tonio Samhällets enda fristad. Endast här är man inte ständigt övervakad och kontrollerad.

Elon Hets! Prästen kommer!

Hans (smuslar undan varje spår av inmundigandet, vilket de andra gör också) Diskretion, mina vänner, och vi kommer undan med vad som helst. Allt är tillåtet, om det bara sker diskret. De franska politikernas standardregel, för att få ha sina älskarinnor i fred.

prästen Välkommen tillbaka, Tonio. Var resan angenäm?

Tonio Så angenäm som den kunde vara. Som vanligt begick jag misstaget att komma tillbaka.

prästen Varför kom du tillbaka då?

Bruno Han var så illa tvungen. Hans fru hade slängt ut honom, så han måste fixa en ny bostad åt sig.

prästen Jag beklagar. Vi finns här för att hjälpa dig, om det behövs.

Tonio Vad kan ni hjälpa mig med? Få min fru att sluta gräla och ägna huvuddelen av sitt liv åt sin telefon och sin TV och sina appar? Kan ni få henne vänligt stämd och avhjärntvättad?

prästen Avprogrammering är samhällets största sociala uppgift idag, då det ständigt är mer som folk behöver avprogrammeras ifrån, främst TV-n och all medial falsk politisk propaganda.

Bruno Tala inte om det.

Tonio Hur är det med religionen? Behöver inte världen avprogrammeras ifrån den också?

prästen Vad tänker du på då?

Tonio Främst de monoteistiska religionerna med deras vansinniga vanstyre över världen, som aldrig tycks upphöra, fastän vi lämnat medeltiden för länge sen, men islam lever kvar där med sitt insisterande på heligt krig världen över, med ständigt missriktade terroristattacker som resultat, med Israel som bygger en Berlinmur i Jerusalem medan världen för övrigt raserar sina och terrorbombar civilbefolkningen i Gaza medan det bara är den styrande terrorgruppen Hamas som behöver bombas, och med katolicismen, som tillsammans med islam vägrar godkänna barnbegränsning och abort, fastän befolkningsexplosionen världen över hotar att spränga sönder den. Om något fördärvat världen är det katolicismen och islam som forcerat befolkningsexplosionen, som om något är på väg att förinta hela världen.

prästen Lyckligtvis är vi protestanter.

Tonio Är det en ursäkt?

prästen Du är inte ensam ansvarig för hela världen, Tonio. Påven gör vad han kan, och han har åtminstone inflytande. Vad beträffar islam är det enda vi kan göra att vägra befatta oss med dess avarter. Men vad är det för doft jag känner? Ni sitter väl inte här och dricker? Det vore inte juste mot kyrkan ni befinner er i. Och jag kan se att det inte är Coca-Cola ni dricker.

Bruno Det är Hans medicin. Han har bjudit med sig något dagen till ära.

prästen Säg inte att det är min favorithostmedicin Jägermeister.

Hans Staffan, vi nyttjar den bara medicinskt.

Elon Det är bara 30 procent. Ett glas är inte mer än två vinglas.

prästen Håll det på den medicinska nivån och bara i milliliter, högst centiliter. Jag litar på er diskretion.

Jakob Det gör vi också.

prästen Det är bra. Hör av dig, Tonio, om vi kan hjälpa dig med något. (*går vidare*)

Bruno En exemplarisk präst.

Jakob Han är bara mänsklig.

Bruno Mer behöver och ska en präst inte vara.

Elon Då ser du väl mycket på film, Tonio, nu när du är hemma igen?

Tonio Dagarna i ända. Jag har inte mycket annat att göra.

Jakob Vad har du sett senast?

Tonio Tobaksvägen, av John Ford.

Bruno Är inte den ganska gammal?

Tonio Den är inte bara gammal, den är över 70 år, men den är dessutom i svartvitt och handlar bara om elände och de fattigaste bland de fattiga, analfabeter som knappast ens kan rita sitt bokmärke, som blir vräkta och fördrivna, kort sagt, en mycket melankolisk men samtidigt utomordentligt rolig och mänsklig film.

Jakob Så du gottar dig i mänskligt elände?

Tonio Vad ska man annars gotta sig i? Det är ju det enda som finns. Men fördelen med sådana filmer är att de är fullkomligt realistiska. Den beskriver tillvaron för fattiga bönder på landsbygden under depressionens dagar, och man kan knappast komma närmare jorden. Det är verklighetens poesi i rännstenen och i bankruttens förlovade paradiset. De slåss om basfödan, de plundrar varandra på ved och rotfrukter, de stjälar bilar för att köra ihjäl dem, de gör allting bakvänt, men de lever, de älskar, de är hjärtliga och uppriktiga, de är äkta människor, och sådana filmer görs aldrig mera.

Bruno Allra minst i svartvitt.

Jakob Är det då en fördel med svartvitt framför färgfilm?

Tonio Absolut. Färgerna bara distraherar. Går man på en modern tredimensionell film fattar man ingenting av hela filmen bara för att man blir fullständigt bortkollrad av de tekniska effekterna och deras överväldigande tredimensionella störningar, som bara förvillar och förintar koncentrationen. Ingen film kan man bättre leva sig in i än en svartvit film. Där är sanningen och realismen

som klarast. Se på de gamla italienska neorealistiska filmerna av Visconti och Fellini och Vittorio de Sica. Det finns inga bättre filmer. Hela den utomordentliga *noir*-epoken vore otänkbar utom i svartvitt. Filmen nådde sin höjdpunkt under neorealismens och *noir*-epokens dagar under 40- och 50-talet, och sedan dess har det bara gått utför. Filmmusiken har aldrig varit bättre än under 40-talet, alla kunniga kompositörer som kände sig överkörda och marginaliserade av tolvtonsmusikens missljud och populärmusikens vulgaritet försvann in i filmens värld och bidrog där till att framhäva filmens kvalitet som allkonstverk.

Jakob Och varför tog då den storhetstiden och kvaliteten slut?

Tonio Det var televisionens fel framför allt. I stället för att gå på bio fann folk det bekvämare att sitta hemma i soffan framför dumburken som kunde servera dem dålig underhållning med imbecill reklam hela dagarna och kvällarna. Där började diabetes epidemin som den främsta och onödiggaste av välfärdssjukdomar, då folk inte orkade upp ur sofforna men i stället orkade äta desto mera och desto sämre skräpmat. För att motverka denna sjuka utveckling med kulturförflockning och global hjärntvätt som resultat försökte man från filmindustrins håll fresta med att bredda biodukarna, men vad hjälpte det? TV-n blev bara sämre för det, och folk fastnade bara ännu mer i soffhjärntvätten. Därför blev också filmskapandet sämre. De stora klassiska regissörerna, som varit med från början, blev gamla och gjorde färre och färre filmer, och de nya regissörerna hade inte alls samma smak och krav och självkritik. I en modern film försvinner handlingen i ett upptrissat tempo som ingen kan följa med i, skådespelarna sluddrar så att man inte hör eller förstår vad de säger, i stället för musik har man vridit på högtalarna till öronbedövande volym för att kompensera bristen på musik med oväsen, och i bästa fall är filmmusiken reducerad till diskret bakgrundsackompanjemang. Hela konsten har gått förlorad, och i stället är det bara brak och oväsen, skval och splatter, våld och sex in absurdum och oändliga transportsträckor för att kompensera bristen på handling och ett vettigt manuskript. Det enda man kan göra som filmälskare är att hålla sig till de klassiker som en gång fanns och kunde göra film, som Charlie Chaplin, de italienska neorealistiska mästarna, *noir*-filmerna från främst Frankrike och Amerika under 40- och 50-talen, de brittiska mästarna som Michael Powell, Carol Reed, David Lean och Alfred Hitchcock och några till. Det är bara sådant som håller.

Jakob Jag är benägen att hålla med dig.

Bruno På tal om musik, här kommer nu äntligen våra musiker.

Hans Välkomna, Roger och Magnus! Det var bara ni som fattades!

Roger För att fullkomna katastrofen, menar ni?

Hans Nej, tvärtom!

Elon Vilken katastrof?

Roger Den allomfattande kulturskymningen. Varför sitter ni annars här allesammans i en tiggarkyrka bland allsköns langare och före detta narkomaner och alkoholister, om de inte är det fortfarande, luffare och uteliggare och andra socialfall.

Hans För att vi är socialfall själva.

Roger Men varför är ni det?

Bruno Vart vill du komma?

Roger Det är det jag menar med den allomfattande kulturskymningen! Här sitter ni, stadens kulturelit och hjärntrust och lever på allmosor medan det enda regeringarna i det här landet tycks vara kompetenta att göra är att dra ner på kulturbidragen i en långsam men säker strypning till döds.

Bruno Men det vet du väl, Roger, att all politik är kulturfientlig. Politikens främsta fiender har alltid varit de självständiga fritänkarna och innovatörerna, som aldrig kunnat lyda order och foga sig då de bara kunnat följa sina egna huvuden och instinkter.

Roger Det är det jag menar. De drar ner på kulturen så att ni måste finna er i att komma hit och äta gratis.

Hans Annars skulle vi inte överleva.

Bruno Det är den moderna kristna kyrkans enda funktion: att ta hand om dem som samhället för övrigt skrotar.

Jakob Ni kommer från ämnet. Vi pratade om musik just när ni kom in. Kan vi inte återuppta den debatten?

Roger Hur långt hade ni kommit?

Bruno Till konstaterandet att musiken under 1900-talet i stort sett har skrotats och utrotats, då det numera bara är vulgär populärmusik och omusikalisk tolvtonsmusik som gäller, som allt dränks i oväsen, för övrigt.

Roger Du tänker på Stockhausen och andra sådana charlataner.

Bruno Charlataner? Bedragare! Bluffar! Parasiter!

Roger Jag kan bara hålla med dig.

Magnus Ändå tycks den riktiga musiken alltid överleva trots allt.

Bruno Gör den?

Magnus Den överlevde ju till och med de tyska koncentrationslägren. De enda lägerfångar som verkligen hade chans att överleva var musikerna, ty tyskarna kunde förintä allt och förstöra hela världen, men de kunde inte klara sig utan musik.

Elon Vi pratade om filmmusik när ni kom in.

Magnus Ja, även filmen har varit ett medel för den riktiga musiken att överleva. Det är där vi finner 1900-talets mera betydande mästare, som Gershwin, Cole Porter, Irving Berlin, Richard Rodgers, Ralph Vaughan Williams, Bernhard Herrmann, Nino Rota, Jerome Kern, Maurice Jarre och allt vad de heter. De är otaliga men har alla försvunnit bakom vad som visats på filmduken, men det är de som har gjort filmerna.

Bruno Menar du att filmerna inte klarar sig utan musiken men att musiken klarar sig utan filmerna?

Roger Jag måste faktiskt hålla med Magnus om det. Vad vore Orfeu Negro utan dess fantastiska sånger, som låter ännu bättre utan filmens karnevalsoväsen? Hur många filmer klarar sig enbart tack vare Ennio Morricones musik? Utan musiken vore de nakna, långtråkiga och outhärdliga för att inte säga meningslösa. Det är musiken mer än någonting annat som gett själ och liv åt kulturen.

Magnus Utan musiken vore vi båda döda eller åtminstone alkoholister, Roger och jag.

Roger På tal om alkoholister, berätta om din påse, Magnus.

Magnus Men det är så löjligt.

Roger Just därför.

Magnus Jag råkade ha en påse med mig in hit. Därför blev vi uppehållna vid dörren. Systembolaget har ju väldigt starka och praktiska påsar, som man kan använda till allt möjligt, så jag har brukat använda dem till allt möjligt. Nu kom jag med min påse fullproppad med diverse förnödenheter och blev stoppad vid dörren. Man vägrade släppa in mig. "Men det är ingen sprit i påsen," hävdade jag. "Se själva!" Och de fick se själva och gick noggrant igenom påsens innehåll och kunde konstatera att det inte fanns en droppe alkohol i något som den innehöll, men de sade likafullt: "Du måste ju ändå förstå, att vi inte kan släppa in dig med en alkoholpåse på det här stället. Det är ju ändå en alkoholfri kyrka." Det hade jag full förståelse för, och vi fortsatte resonera en stund om saken, tills jag äntligen blev insläppt, när jag äntligen lyckats övertyga vakterna om att jag inte var någon langare eller smugglare.

Tonio Den svenska formalismen i sin prydno. Den har alltid förföljt mig som mitt livs förbannelse i det här landet. Min far ville egentligen aldrig flytta hit.

Bruno Varför flyttade ni hit då?

Tonio Min far hade blivit friställd i utlandet, och han hade en hemmafru och fyra barn att försörja. Han måste acceptera första bästa jobb. Han fick ett mycket förmånligt erbjudande, som han accepterade, i en firma med kontor här och i Genève. Han ville tacka ja till Genève, men hans plats där skulle innebära att han nästan alltid skulle behöva vara på resande fot och nästan aldrig hemma. Mor var svenska och ville hem till Sverige, så det var hon som fick det avgörande ordet. Här i Göteborg behövde han bara resa utomlands tre månader om året och inte varje år. Hon tyckte aldrig om att han var bortrest utan henne, och det kan man ju förstå, men han bedrog henne aldrig. Han var en gentleman. Annars hade han aldrig accepterat byhålan och provinsorten Göteborg utan propsat på Genève, där hans barn hade kunnat få en mycket bättre utbildning och ett bättre utgångsläge för karriären, i synnerhet för mig som journalist. I stället blev vi alla ingenting.

Bruno Och det var Göteborgs fel.

Tonio Nej, det var pappas förtjänst, som uppoffrade sig som den gentleman han var för sin hustru, som han älskade.

Bruno Ännu kan du göra det bästa av saken. Du lever ju fortfarande.

Tonio Om jag någonsin blir berömd så blir det som död. Det är så det går till här i Sverige. Död eller invalid eller kroniskt handikappad, så att man åtminstone är harmlös. Så länge man lever kan man inte räkna med något annat än motvind och motgångar, för Sverige har inget andligt klimat. Det är ihjälamerikaniserat av välfärdens förrådiska bekvämlighet och den förödande mediala hjärntvätten genom främst TV och skräpmusik.

Jakob Det håller säkert våra musiker med om.

Magnus Det är inte det värsta.

Bruno Vad är då det värsta?

Magnus Varför tror ni de klassiska kompositörerna tog slut i början av 1900-talet? Mänskligheten blev omusikalisk och övergick till oljud. Det hände i samband med första världskriget. Puccinis sista fullbordade helaftonsopera är ett utmärkt exempel. Hans operor gjorde ofelbart succé och sattes genast främst i repertoaren vid deras tillblivande, men så kom första världskriget. Hans opera "Svalan" är hans musikaliskt bästa opera, den är som en mognad och förfinad version av "La Bohème", som om handlingen och personerna i "La Bohème" flyttats fram tjugo år, och dess musik hör till hans mest betagande. Den hade premiär 1917 under kriget och kom fullständigt bort i kriget, gjorde aldrig succé, kom aldrig på världsrepertoaren och framförs ytterst sällan. Den hade förtjänat en position bland de främsta av hans och världens operor men hamnade helt i skymundan och har lämnats kvar där. Nästan ingen känner till den.

Under 20-talet tröttnade den ena efter den andra av de kvarvarande klassiska kompositörerna på att anstränga sig med vettig och musikalisk musik. Sibelius upphörde helt, och modernisterna tog över, som Stravinskij, Hindemith, Bartok och Schönberg, där den ena lät sämre än den andra.

Bruno Men de förde dock den seriösa musiken vidare och utvecklade den.

Magnus Men åt ett helt förfelat håll. Ingen lyssnar frivilligt på musik som inte låter bra. Därför slogs de ut av populärmusiken och jazzmusiken, som åtminstone ibland kunde låta bra.

Jakob Är du inte själv kompositör?

Magnus Jo tack, och det har jag bara fått fan för, emedan jag bara ägnar mig åt musikalisk musik, som låter bra.

Jakob Vad är det för fel på den?

Magnus Det undrar jag också. Varför domineras världens musik av oväsen och disharmonier, skval och vrål, högtalarterror och sådana som bara kan skrika i stället för sjunga om de inte sjunger falskt, elgitarrers onyanserade skrällande och modern nonsensmusik som inte är musik, när vi ändå en gång lärde oss harmonier och melodier? Varför har de fått försvinna? Vad är det för fel på melodier? Varför får inte musik vara harmonisk? Varför får den inte låta bra? 1900-talet kastade oss in i ett bakvänt kultursamhälle, som musiken blev det främsta offret för, när musik inte längre fick vara musik om den inte var omusikalisk.

Roger Medan sådana som vi hänvisas till socialfallsavdelningen.

Bruno Välkomna bland skrotarna.

Roger Tack, här känner vi oss åtminstone hemma.

Bruno Ni hör hemma här.

Elon Skrotare. Det är första gången jag hör den benämningen på socialfall. Hur är den egentliga definitionen, utom en som till exempel skrotar bilar?

Bruno En skrotare är en som inte gör någonting om han inte helt enkelt bara slår dank. Han går och skrotar, och på lång sikt sig själv.

Magnus Jag minns den första som kallade mig för skrotare. Det var en dam av ursprungligen hög ställning som var mycket musikalisk med en böjelse för Chopin. Hon kom i olycka, diagnosticerades som schizofren och sattes av sin styvmor på

sinnessjukhus, som inledde hennes långa liv av tragedier, som slutade med att hon kastade sig ut för en balkong och slog ihjäl sig. Jag var arbetslös på den tiden, jag var en av dem som upplät min bostad åt henne när hon inte hade någon, och hon gav mig den smickrande yrkestiteln skrotare.

Roger Ändå är du arbetsam och yrkesverksam och har alltid varit det även utan anställning. Du är egentligen en kulturarbetare och ingenting annat.

Magnus Men sådana skrotas i allmänhet och betecknas därför som skrotare.

Tonio Annat var det förr i tiden, när kulturpersonligheter hade något anseende i världen.

Bruno Vem tänker du på då?

Tonio Jag tänker till exempel på en sådan som Ingmar Bergman. Han var oduglig utom som kulturarbetare, och han var högt uppburen och hölls under vingarna av staten och statens kulturråd.

Bruno Det är riktigt. Han kom i smöret och blev etablerad men blev som människa ganska fördärvad på kuppen. Han förförde alla kvinnor han kom i kontakt med vare sig de var gifta eller inte och fick barn med de flesta av dem, som han inte själv kunde hålla reda på. Han blev en diva och ganska odräglig som sådan, som en svensk Wagner, fullständigt odräglig och omöjlig att ha att göra med; så att till och med Nietzsche, som beundrat honom, avrättade honom skriftligt till slut, och han gjorde ju till och med karriär efter sin död som monster i egenskap av portalfigur för nazismen och deras övermänniskokult.

Elon Ingmar Bergman var ju faktiskt nazist på 30-talet, men han spårade aldrig ur. Tvärtom hedrade han ju sig genom att bli ett offer för de svenska taxeringsmyndigheterna, så att han tvingades i exil, efter att taxeringsintendenterna klampat in mitt under en känslig repetition för att dra honom inför rätta.

Magnus Sådant är Sverige.

Bruno Ändå kom Ingmar Bergman lindrigt undan och kunde återvända till Sverige efter att ha fått filma i Hollywood emellan, men frågan är om hans berömmelse och etablering hjälpte honom. Genom att han inte behövde bry sig om att behaga publiken och producenterna kunde han emellanåt göra hur dåliga filmer som helst.

Jakob Som till exempel?

Bruno Den som först faller mig i minnet är 'Skammen', men 'Tystnaden' var inte precis lysande den heller.

Jakob Den blev desto berömdare för sina sexscener.

Magnus Där har ni kulturen, suverän filmkonst som förfaller till sexism och ihållande tystnad.

Bruno En konstnär kan inte alltid vara lika inspirerad.

Elon Men vem kommer här?

Bruno Du milde tid! Det är ju Niels!

Jakob Var det bara han som fattades?

Bruno Jo, det var verkligen bara han som fattades.

Roger Vem är Niels?

Bruno Han om någon är en skrotare. Han har faktiskt skrotat sig själv och det alldeles frivilligt. (*Niels uppenbarar sig.*)

Roger Han ser dock alldeles normal ut.

Bruno Han är alldeles normal. Det är det som är felet med honom. – Välkommen, Niels.

Niels Jag hoppas jag inte kommer och stör i sällskapet.

Bruno Inte alls. Betrakta dig som en hedersgäst genast.

Niels Vad ger mig den äran?

Bruno Det faktum att du är den du är.

Niels Men jag är ingenting.

Bruno Därför är du desto mera. Detta är Niels, mina herrar, i landsflykt från Danmark och från sitt äktenskap, tidigare soldat i Afghanistan, där han råkade riktigt illa ut. Vill du berätta själv, Niels, eller föredrar du diskretion?

Niels Eftersom du redan har börjat kan jag lika gärna bekänna hela mitt brott. Jag sårades i Afghanistan och rapporterades som saknad, troligen död, men tyvärr överlevde jag mig själv. När jag kom tillbaka efter ett halvår tillbringade jag en lång konvalescens utan minne till att börja med, och ingen visste vem jag var, tills jag äntligen kom på det själv. Det kallas visst granatchock, som kan ha förödande konsekvenser för ens mentala beskaffenhet. Hur som helst, efter många om och men kom jag hem till Danmark igen och fick där veta, att jag dödförklarats och att min hustru gift om sig med en streber. Hon hade ärvt alla mina pengar och finansierade nu sin nya mans karriär inom politiken med de medlen. Jag ville inte ställa till med värre komplikationer än nödvändigt, så jag gick försiktigt fram och lyckades till slut komma fram till ett känsligt möte med min hustru. Hon klargjorde för mig att det var för sent att vända tillbaka. Hon måste löpa linan ut med sin nye man, och hon besvor mig att inte äventyra hans karriär. Jag kunde inte bevisa att jag fortfarande älskade henne på annat sätt än att jag lämnade henne i fred i hennes nya äktenskap, skaffade mig en ny identitet och lämnade Danmark för alltid.

Jakob En imponerande historia. Vem som helst annat hade rört upp himmel och jord.

Niels Det var just vad jag inte ville göra, för när man gör det gör man det alltid i onödan.

Bruno Niels är den klokaste människa jag vet.

Niels Jag har gjort mina ofrivilliga erfarenheter, och det har kostat mig en del.

Elon Välkommen till vår lilla akademi, Niels. Vi satt just och diskuterade musik när du dök upp med helt andra perspektiv på tillvaron.

Niels Det finns inga sannare perspektiv på tillvaron än musiken.

Roger Är du musiker?

Niels Jag har spelat i min ungdom. Försörjningsplikter avbröt mitt önsketänkande.

Magnus Vilket instrument?

Niels Fiol.

Roger Då är vi kolleger. Magnus är här min ackompanjator.

Magnus Spelar du fortfarande?

Niels Vid behov. Det är bättre än att dricka.

Hans Vi är tyvärr inte nykterister här.

Niels Jag vet. Ingen är det väl i den här kyrkan, och om de är det är de föredettingar.

Jakob Hur kom du i kontakt med kyrkan?

Niels Jag kom i kontakt med några föredettingar som rekommenderade stället som ett särskilt intressant forum för fårskallar och annat löst folk.

Hans Det är vi det.

Niels Sedan dess har jag blivit mer och mer regelbunden.

Jakob Har du bostad?

Niels Ibland.

Bruno Besvära honom inte nu med mera onödiga och närgångna frågor. Hans, du kan väl bjuda honom på en välkomstdrink?

Hans Bara under bordet, om han själv är villig.

Niels Jag tackar aldrig nej till en Gammeldansk.

Hans Få se vad du tycker om detta. Vi menar alla att det är bättre upp.
(serverar en liten under bordet)

Niels (smakar omsorgsfullt) Jag håller med er. Detta är bättre. Ändå är även detta en gammal dansk.

Hans Hur så?

Niels Visste ni inte att Jägermeister är danskt?

Bruno Det hade jag ingen aning om. Är den inte tysk eller österrikisk eller schweizisk?

Niels Nej, den är lika dansk som wienerbröd.

Hans Kommer inte wienerbröden från Wien?

Niels Nej, det var en dansk bagare som hette Wiener.

Elon Där ser man. Allt ska man få lära sig.

Jakob Menar du, att din hustru man inte har en aning om att du inte är död?

Niels Så vitt jag vet har han inte det, och helst kommer han aldrig att få veta det heller. Det var vad min fru och jag kom överens om. Det var bäst så, för alla parter. Jag är död. Låt mig vara död, så får jag leva och vara i fred.

Bruno Marlowesyndromet. I stället kan du verka desto mer i det tysta.

Niels Ja, jag får full frihet att hänge mig åt min arbetsnarkomani. Säg, Roger och Magnus, har ni kommit hit för att öva? Vågar man hoppas på någonting vackert som underhållning?

Roger Inte alls. Jag kom faktiskt för en annan människas skull. Jag blev lovad att få ta en violin i skärskådande för en bedömning.

Niels Så spännande. Vem är violinisten?

Roger Du får se. Det är inte vem som helst.

Niels En violinist är aldrig vem som helst.

Roger Men den här är en som du får se upp med.

Niels Är han så iögonfallande?

Roger Åtminstone lär vi få höja på ögonbrynen.

Niels Spännande. Komponerar du alls fortfarande, Magnus?

Magnus Tyvärr knappast. Jag komponerar ju bara fel sorts musik.

Niels Vad är fel sorts musik?

Magnus Den som inte rimmade med tiden. Den som låter bra och håller sig till harmoniska grunder och mest består av bara melodier. Sådant får ju inte förekomma i tiden efter första världskriget, när dissonanser blev lag inom den seriösa musiken, och det bara var acceptabel musik om den lät så illa som möjligt, typ Arnold Schönbergs tolvtonsmusik. Han bildade ju en hel skola med sin omusikaliska musik med disharmoniska experter som Webern och Alban Berg, som bara kunde göra operor med våld och sex.

Bruno Är inte alla operor med våld och sex?

Magnus Jo, men alla låter inte därefter. Alla är inte omusikaliska.

Niels Vad är det för fel på musikalisk musik?

Magnus Det är den frågan jag alltid har ställt mig som musiker. Vad är det för fel på musik som låter bra och som innehåller melodier, som man gärna minns? Varför blev hela den klassiska 1800-talsmusiken förtalad och föraktad efter första världskriget medan man i stället höjde musik som inte var musik till skyarna? Vad har musik för mening om den inte låter bra? Vad var det för fel på Tjajkovskij och Verdi med sin melodirikedom, som redan Wagner föraktade? Varför har alla Sovjetkompositörer ansträngt sig för att åstadkomma motsatsen till Tjajkovskijs smäktande renhet och melodik? Är då all vacker musik bara sentimental smörja? Och varför tilläts den moderna rockmusiken fullkomligt dominera tiden med sitt oväsen, sina heta skrik, sina nyanslösa skrällande elgitarrer och sin högtalarterror, som bara förstör all musik som den ägnar sig åt att mastodontisera? Varför försöker modern missljudande musik av bara disharmonier och oväsen till varje pris försöka överrösta all den tidlösa musik som håller och överlever? Varför dränka det som är bra i det som är dåligt?

Bruno Därför att det är fel på hela mänskligheten.

Roger Snarare tiden. Den spårade ur i början på seklet.

Bruno Du menar förra seklet. Är det inte dags då att äntligen försöka korrigera den?

Tonio Det har varit hög tid sedan länge. Den höll på att komma på rätt spår igen efter andra världskriget, när hela världen fann en mening i att ägna sig åt en konstruktiv återuppbyggnad av civilisationen, och då hade filmen sin verkliga guldålder, men allting spårade ur igen i samband med mordet på Kennedy och Vietnamkriget. Sedan dess har vi mest bara haft problem med kvalitetsförsämringen och den ständiga homeopatiska förtunningen av civilisationen, som numera leds av den mediala hjärntvättens skvalpropaganda av skräpmusik och vulgärunderhållning dominerad av våld och sex med reklam dessutom som förstör alltsammans. TV:n blev civilisationens kulturella förbannelse.

Roger Åja, något gott har allt det dåliga fört med sig.

Tonio Högst tio procent.

Bruno Tonio har alltid varit realist.

Roger Men här har vi nu vår gäst. (*reser sig*) Välkommen, kollega.

Bruno Men vem kommer här?

Elon Jag säger då det.

Jakob Vad gör en sådan som du här, Louise?

Bruno Vad menar du med det, Jakob?

Jakob Hon är ju överklass med stil som inte borde beblanda sig med denna vulgära hop av skrotare och socialfall, som bara kunde besudla henne.

Bruno Du vet inte vad du talar om, Jakob. Känner du inte Louise? Vet du inte vad hon går för? Hon är kanske den som mest av oss alla och mycket mer än den lägsta och mest lastbara här gör skäl för benämningen skrotare.

Roger Förolämpa henne inte. Hon är musiker. Det höjer henne över all låghet.

Louise Var inte orolig, Roger. Den som gått genom helvetet föredrar gärna att stanna kvar där och göra det bästa av saken än att riskera att sätta sin fot i det andra stället.

Bruno Du ser. Hon är garvad. Hon har ingenting att frukta av oss simpla grovhuggare.

Magnus Välkommen, Louise. Vi är hedrade av ditt besök. Det är väl första gången du sätter din fot här i kyrkan?

Louise Någon gång måste bli den första. Jag är ju inte den som frivilligt sätter min fot i någon kyrka, men den här hörde jag talas om som något av ett undantag.

Bruno Den är just till för undantagen. Här finns alla stadens värsta narkomaner, numera uppdaterade. Här finns alla de värsta alkoholisterna, tillfälligt rehabiliterade. Och här finns du, den djupast sjunkna av alla men den ädlaste av alla.

Louise Tack, Bruno. Det var faktiskt bara min violin som förde mig hit.

Roger Jag spricker av nyfikenhet inför att få se den.

Louise Det är ingen Stradivarius, men det är en violin. (*tar fram sin fiol ur lådan.*

Roger tar kärleksfullt fram den och knäpper något på strängarna.)

Roger Ovanligt väl stämd för att komma direkt utifrån som violin. Håller den stämningen?

Louise Något så när. Jag behöver inte stämma om den medan jag spelar på den.

Niels (nästan bevekande) Kan du spela för oss?

Louise Inte här. Jag spelar aldrig för publik.

Roger Louise har aldrig spelat offentligt och tänker aldrig göra det. Hon behandlar sin violin och musiken som den heligaste av religioner för meditation, som bara kan praktiseras i privat ensamhet.

Louise Och helst så att ingen annan hör. Om jag blir medveten om att någon lyssnar eller ens hör mig får jag spader och kommer av mig.

Roger Det kallas lyhördhet.

Louise Jag kom egentligen bara för att visa dig min violin, Roger. Jag har ingenting annat här att göra.

Magnus Dröj kvar nu, när du en gång har kommit.

Niels Så vacker som ni är, hulda mö, måste ni spela ännu vackrare musik på er violin än vad jag någonsin fått höra hittills.

Louise Spelar du själv?

Niels Jag har gjort det.

Louise Fortsätt med det. Om du har lagt av, så ta upp det igen. Det enda oförlåtliga brott som finns är att upphöra med musiken när man en gång tagit upp den. Jag tror inte att någon musiker kan göra det utan att dö eller förlora sin själ.

Roger Det tror inte jag heller.

Louise Jag måste gå nu. Jag beklagar, mina herrar, men det var trevligt att se er och att äntligen få en anledning att komma hit.

Niels Ditt gästspel var desto mera minnesvärt för dess korthet.

Bruno Du hör hemma här, Louise. Du är skrotarnas drottning.

Louise Bre på lagom, Bruno. Jag borde egentligen inte finnas till. (*tar sin fiol i lådan och går*)

Elon Vad kan vi mera säga efter detta?

Jakob Ingenting. Hon lämnar envar alltför berörd för att han inte skulle behöva en rundlig tid för att återhämta sig.

Niels Nu förstår jag varför alla drömmer om henne.

Roger Ta det lugnt. Hon är bara musiker.

Bruno Nej, Roger. Hon är på något sätt kärlekens medelpunkt.

Magnus Det var då en underdrift.

Bruno Kan du förklara henne bättre?

Roger Hon är ett fenomen. Har någon av er hört henne spela?

alla Nej.

Roger Hon inte ens knäppte någon ton nu när hon var här, men ni kan skaffa er en föreställning om hennes som musiker av den effekt hon gjorde på er med sin tystnad.

Bruno Nu bragte du oss alla till tystnad för resten av dagen.

Magnus Den vackraste musiken hör man genom tystnaden.

Roger Där sa du det.

Hans (*efter en paus, tar fram sin flaska*) Jag tror det kan vara dags för oss alla med en liten hälsosam skål.

Bruno Du sa det. (*håller fram sin lilla pappersbägare. Alla de andra följer exemplet, och de tar sig en liten under andaktsfull diskretion.*)

Slut.

Jag har aldrig blivit så häpen i mitt liv som jag blev den morgonen, när telefonen ringde tidigt, jag hade nätt och jämnt stigit upp, och den röst som talade i luren visade sig tillhöra ingen mindre än Louise.

"Ringer du från Indien?" frågade jag dumt. Hon ignorerade frågan.

"Jag ringer för att jag hört, att du pratar om mig överallt omkring på hela stan med alla möjliga. Jag måste be dig sluta med det."

"Men vad bekommer det dig om du är i Indien?"

"Jag är inte i Indien, din dumsnut. Jag är kvar i landet, men jag blev tvungen att göra mig frånvarande. Därför har jag lagt ut en kompakt dimridå med Indienvägskyltar som enda konkreta indikation, för att alla skall tro att jag åkt dit. Men jag har åkt dit på betydligt värre avvägar."

"Och så ringer du till mig? Har du ett så stort förtroende för mig?"

"För dig och ingen annan. Kan vi träffas en dag med det snaraste? Jag har en del att diskutera med dig om. Men sluta för all del med att hålla mig torgförd som samtalsämne. Försök tysta ner alla som försöker."

Vi beslöt där på stunden att träffas redan samma dag men på kvällen, när det var mörkt. Jag var fullständigt uppriven. Vad hade hänt? Vem jagade henne? Hon hade lyckats gå under jorden så totalt och på ett så fulländat sätt att det inte gick att betvivla att hon var i Indien, medan hon i själva verket rörde sig direkt i mina krokar.

Vi träffades på kvällen. Hon hade gjort om sitt utseende, så att hon var oigenkännlig, men på något kuriöst sätt förblev hon ändå lika vacker och lika mycket sig själv. Vissa drag av den egna personligheten går aldrig att maskera, och jag kände igen dem genast. Hon var glad åt att se mig, och när hon rynkade på näsan vid något av mina taffliga skämt var det som om vi aldrig hade varit ifrån varandra sedan vi var barn. Men föga anade jag i vilka allvarliga omständigheter hon hade hamnat.

"Jag kan aldrig mera leva ett normalt öppet liv. Då skulle jag riskera både att bli tagen av polisen och att bli avrättad av de andra. Därför har jag sökt skydd i ett hemligt sällskap, men jag måste ha någon kontakt med verkligheten. Du får bli den kontakten."

"Jag tackar för den äran. Kan du berätta vad som hände?"

"Nej, inte nu, kanske senare. Nu kan jag bara redogöra för mitt nya provisoriska liv och vad det handlar om, så att du förstår att hålla vår kontakt extremt hemlig. Bara så kan den bestå."

Hon hade blivit mystisk. Det hade hon alltid varit, men plötsligt var hon det på heltid och var inte längre något annat, som om hon gått över gränsen till en helt annan parallellvärld. Det var svårt att känna igen henne i denna nya skepnad, som var som en komplett främling för mig, och ändå var hon den samma fortfarande. Jag antar att det var vår gemensamma barndom som räddade vår relation.

Men vad som verkligen slog mig med häpnad var hennes inbjudan till ett förhållande.

"Menar du allvar? Efter alla dessa år?"

"Varför inte?"

"Har du inte fått nog av alla dina fallerade erfarenheter? Har du inte tröttnat på de enfaldiga, grova och tarvliga männen? Är du inte tillräckligt skadad av kärleken?"

"Men du måste medge att du alltid har älskat mig. Varför inte äntligen erkänna den kärleken?"

"Jag trodde jag hade växt ifrån den."

"Jag måste då ställa dig samma fråga som du ställde mig. Har du inte blivit tillräckligt bränd och illa behandlad av kärleken, har du inte begått tillräckligt många misstag, har du inte blivit tillräckligt besviken, har du ännu en plats i ditt hjärta och ditt liv för chansen att få uppleva en kärlek?"

"Det kallar jag en ledande fråga. Men hur vill du ha det? Jag har ju alltid varit materiellt misslyckad som människa. Jag har ingenting att ge dig, ingen framtid, ingen rikedom, saknar körkort och har aldrig varit intresserad av pengar eller framgång."

"Du trodde ju att jag hade rest till Indien och var i färd med att resa efter mig. Varför reser vi inte dit tillsammans?"

Förslaget var för oemotståndligt för att ens kunna diskuteras. Vi var överens genast om att detta var vad vi borde göra.

"Men då måste du belysa din egen situation och dess farlighet och risker något mera. Jag vet ju ingenting om den, och om jag skall dela den med ditt liv borde jag få veta vad det handlar om."

"Allt i sinom tid."

Hon frestade på mitt tålamod. Jag bet mig i tungan och vågade riskera allt med att fråga:

"Mördade du honom?"

"Vem då?"

"Din man."

"Det behövdes inte. Han var redan döende. Jag kunde inte hjälpa honom, ännu mindre rädda honom. Han förstörde sig själv."

"Hur?"

"Det är en lång historia."

"Om vi nu skall leva tillsammans kan det inte skada om jag får veta den."

"Allt var fel med honom. Han hade farliga kontakter. Han engagerade sig i fel saker. Han fördärvade sig med sprit och mediciner. Han plågade sig själv med att oroa ihjäl sig och bekymra sig för ingenting, vilken mani bara blev värre hela tiden."

"Vad gjorde han egentligen?"

"Han var en framgångsrik affärsman som kunde slå mynt av vad som helst och gjorde det, men framgången och rikedomen ledde till att han även sökte sig till andra underhållningsvägar, och det var så han kom i dåligt sällskap. Han ägnade sig mer och mer åt kontroversiella verksamheter, bara för att de gav ständigt mera pengar, som vapenhandel, droger och människosmuggling."

"Så han blev inte mördad?"

"Jag vet inte. Han kan ha blivit mördad, och blev han inte mördad hade han dött en ond bråd död ändå. Han var sådan. Han var överframgångsrik och därför självdestruktiv. Ett sådant fenomen till en människa kan inte sluta väl."

"Hybris?"

"Nej, snarare spegelenskap. Han måste hela tiden öka insatserna, som om han till varje pris ville tvinga fram ett slut på sin karriär, som om spänningen hela tiden blev mer och mer outhärdlig, varför han måste öka på den ytterligare."

"Vad var hans sjukdom?"

"Han hade allt på en gång. Han hade dåligt hjärta, han rökte på allt möjligt, han stressade ihjäl sig, han hade osunda matvanor och kunde proppa i sig skräpmat bara för att det gick fort, han drack men hade för bra ölsinne för att kunna bli ordentligt berusad, varför han bara drack mer hela tiden. Han brände sitt ljus i båda ändar, men ändå verkade det aldrig kunna brinna slut."

"Men varför dog han?"

"Det är den stora frågan."

"Blev han mördad eller inte?"

"Alltför många hade anledning att mörda honom, då han nästan bara hade farliga kontakter."

"Vad då för kontakter?"

"Det vill du inte veta."

"Har du samma kontakter?"

"Det är därför jag måste vara försiktig."

"Du skrämmer mig."

"Det är inte meningen."

"Jag vill bara skydda dig och värna om dig."

"Du var alltid alldeles för god för denna världen, och en så snäll person måste förr eller senare råka riktigt illa ut bara därför. Det vill jag bespara dig."

"Då kan vi ju skydda varandra."

"I viss mån, men jag är nog mera erfaren när det gäller självbevarelse och beredskap än du. Hemligheten är att vara seg. Man får aldrig ge upp och aldrig svika sin linje. Man kan vara hur försiktig som helst och undvika alla onödiga risker, det är överlevnadens konst, men man får aldrig svika sig själv eller sin linje, och vad som än händer måste man hålla kursen. Är man bara tillräckligt envis vinner alltid envisheten i längden."

"Jag tror dig."

"För att bäst kunna skydda varandra tror jag det är bäst att vi håller vårt förhållande så hemligt som möjligt. Låt ingen få veta att du har sällskap, och du kan lita på att ingen skall få veta något om dig genom mig. Jag hoppas du iakttar samma totala diskretion."

"Naturligtvis."

"Det är för bådads vårt bästa. Om ingen vet något om vårt förhållande kan ingen få någon inblick i det, och om det till äventyrs ändå skulle komma ut så pass mycket att

det skulle uppstå spekulationer och rykten, så måste dessa förbli diffusa och obekräftade. Samtidigt har vi all frihet i världen att göra vad vi vill på tu man hand.”

”Det är för mig mycket egendomligt att du vid vår mogna ålder skulle falla på mitt ansvar. Du förstår, jag har aldrig egentligen varit intresserad av sex. Jag har betraktat det som ett oundgängligt ont, som mest bara vållat besvär och problem och i sämsta fall saboterat ens verksamhet, och även om jag som ung gjorde mig skyldig till en del fririer var det mest bara av plikt. Jag såg det som min allmänmännsliga plikt att gifta mig och få barn och försörja en familj för att bidra till samhället och dess ordning och kontinuitet, men då jag aldrig egentligen var intresserad av sex blev det aldrig någonting.”

”Menar du att du är asexuell?”

”Jag är rädd för det.”

”Hur har det yttrat sig? Har du aldrig ens försökt?”

”Faktum är, att jag mest bara fått fan för det. Jag har råkat mest illa ut för människor som ansett sig förolämpade av mig för att jag inte visade dem något sexuellt intresse. En ung man som jag en gång hjälpte och som fick bo hos mig blev alldeles rosenrasande på mig för att jag inte ville ha sex med honom, som om han trodde att det var därför jag låtit honom bo hos mig. Kvinnor har förtalat mig och ansett sig alldeles oerhört förolämpade av mig för att jag aldrig gjorde dem något närmande fastän jag umgicks med dem. Saken var den, att jag var uppfostrad till att inte ha sex med någon som jag inte var gift med, och därför ville jag aldrig gå händelserna i förväg utan först se till att jag blev ordentligt gift innan jag skulle våga ge mig ut på sexuella övningar, som ju kunde ge resultat. Om jag då inte kunde ta ansvar för resultatet, och partnern kunde finna sig utan juridisk protektion från mannens sida som ogift, så kunde vilka oöverskådligt besvärliga situationer som helst uppstå.”

”Du är inte bara för snäll för denna världen utan alldeles för klok också. Du är förutseende medan de flesta andra bara i bästa fall blir efterkloka. Nåväl, du har ingenting att frukta av mig. Jag har gjort undan mitt värsta i livet.”

”Du menar med din man?”

”Tror du fortfarande att jag mördade honom?”

”Jag vet inte vad jag skall tro, men så länge ingenting är bevisat och dödsfallet förblir ett mysterium blir det svårt att skingra alla misstankar.”

”Då låter jag dig behålla dem. Det kan ju bidra med någon extra spänning till vårt förhållande.”

”Det mest spännande med vårt förhållande är dock alla dina farliga kontakter, som du inte vill säga något om, och som kunde utgöra vårt enda hot.”

”Just därför vill jag att vårt förhållande skall vara hemligt. Ingen får veta något om det. Ju mera hemligt och privat utan insyn vi kan hålla det, desto säkrare kan vi känna oss, och desto längre kan det vara.”

Så ungefär slutade vårt långa intima samtal, som var som ett beseglade av vårt pakt, som något av en andlig vigsel och det närmaste vi kunde komma en riktig vigsel, så länge vi inte ville bli lagligt gifta. Vi var moraliskt gifta och ämnade

utnyttja detta läge till bådads fördel så långt det kunde gå, medan hennes gåtfulla yttranden om sin makes död och hans och hennes farliga kontakter naturligtvis måste egga mig, särskilt som misstanken om hennes eventuella delaktighet i dödsfallet ohjälpligt måste kvarstå.

6.

Hur länge kan man älska?

Man är bara tvungen att beständigt hålla på
och aldrig ge det minsta av kall på passionen,
för man lever blott så länge som man älskar.
Det spelar ingen roll vad den tar sig för uttryck,
bara den är levande och äkta och man känner den
med allt sitt väsen, så att man är bara den.
Att älska är ens enda plikt i livet,
därför endast lever man och kan man leva,
den är vad som håller dig vid liv
och som om något kan ge livet kontinuitet
även efter livet – man har inget annat
som kan föra en beständigt vidare
och över alla hinder, kriser, tragedier,
katastrofer, undergångar, avsked,
ond bråd död och kataklysmar,
ty den stora hemligheten med livselixiret kärlek
är att den är vad som alltid överlever.

Vad avslöjar ditt hår om din magi?

Det avslöjar ej något, bara döljer,
som om rikedom och dess skönhet
och den översinnliga behagfullheten i dess fall
maskerade och var blott en kuliss
för desto större generositet och skönhet
i det hjärta och den själ som så inramas,
döljs och utsmyckas av detta mjuka hårsvall,
ej som getter strömmande ned för ett berg,
men snarare som vattenfall av drömmar,
som blott hägrar som en illusion på avstånd
men vars attraktionskraft blott är desto starkare
för att kaskaden är så avlägsen och ouppnåelig.
Dock är jag privilegierad som får känna dig
och ha dig så pass i min närhet att jag rentav
äger möjligheten att få känna dig konkret

och sila detta underbara hår med smeksam ömhet
mellan fingrarna och njuta av dess finhet,
den unika mjukhet som ju präglar hela din personlighet,
som om ditt hår långt mer än något annat
var just det mest påtagliga uttrycket för din personlighet,
men där är något mera: håret är ett skydd och en maskering
för långt mera under ytan av dess protektion
än vad som döljs av havet av ett isberg.

Hur kan jag lita på dig?

Jag vet ju inte vem du är.

Du höljer dig i ett mysterium av ogenomtränglighet,
som en försåtlig farled höljd i dimmor,
och ej någonting kan skingra dem,
och allra minst mitt pockande
och min förtvivlan över din distans och otillgänglighet.

Jag har dig, och jag älskar dig,
men det är icke nog, det räcker inte,
det blott distansierar oss, så länge
du ej delar dina hemligheter med mig,

som blir bara mera oåtkomliga
ju mer jag insisterar på att dela deras farlighet
med dig och bära de problem
som du tycks plåga mest dig själv med.

Du säger, att ju mindre jag vet om dig,
desto bättre, men ju mera jag vet om dig,
och ju mer komprometterande, blott desto mer
kan jag blott älska dig och känna mig mer bunden
till lojalitet med alla dina lidanden.

Vad är väl kärlek om ej ett gemensamt uppgående i
och delning av allt livets avgrund och dess plågor,
vilkas prövningar och smärtor blott kan lindras
genom sällskap och ett delande med en förtrogen
av det värsta livet bjuder på, så att det kan bli motsatsen.

Det går an.

Vem behöver sex i vårt förhållande?

Vi kan ju knappast älska mer varandra än vi gör.

Det finns ju bättre saker än ens dödlighet
och att bli påmind om den genom köttets svaghet,
som egentligen ju alla helst blott vore utan,

då den bara mest är till besvär och pinsamhet.
Det finns ju så hemskt mycket här i världen
av allt det som är så mycket vackrare,
ej endast i naturen, men i konsten även,
filmen och musiken, inte minst litteraturen
och dess poesi, som vanligen är översinnlig.
Vi är ju tillsammans jämt och har varandra,
så vi behöver inte mycket mera,
medan estetiken mycket väl kan tjäna till
att främja vår idealism och strävan
efter ännu högre kärlek och skönhetsupplevelser.
Jag älskar hellre andligt än naturligt,
ty där finner jag en högre kärlek
och långt större möjligheter för den
än i sinnlighetens ansträngande köttslighet.

Du är och förblir hopplöst ett mysterium
för mig, när du ingenting vill avslöja
av dina oerhörda hemligheter,
som blott vagt kan gissas till och skönjas
genom den totala sekretess
som du så svartsjukt omgärdar dem med,
eller är det något annat, hänsyn eller diskretion?
Jag kan blott gissa, men den ovissheten
gör mig galen genom gissningarnas gränslöshet
och överväldigande proportioner genom oro
och bekymmer för din egen säkerhet.
Som det är nu är du ej mer än blott en skugga
av en okänd verklighet, en dröm,
som jag ej vet om den är sann eller bedrägeri,
och endast du kan rädda mig ur mitt dilemma
av en gränslös oros tvivel på ditt sanna jag,
som jag ej vet om det ens finns
så länge du behagar gömma det
bakom ogenomtränglighetens tystnads
grymma och förseglade ridå av det fördolda.

7.

Omsider gick hon med på att berätta något, men det blev igen i formen av ett drama, som ett gåtfullt men avslöjande mysteriespel, som dock bekräftade tillräckligt mina värsta aningar.

Initiering

Personerna:

Agnes
Louise
Urban
Benedikt
Rolf
Melchior
Georg
Walter
Alice
ritualdeltagare
broder Gabriel
en advokat
två offer

Akt I scen 1.

Louise och Urban ankommer in i en vacker gammaldags villa ute på landet.

Agnes Välkommen, kära svägerska. Jag hoppas resan gick bra?

Louise Det var ett förfärligt oväder hela vägen.

Urban Blixtarna stod som spön i backen.

Agnes Ja, vi ber om ursäkt för vädret, fastän det var ingens fel. Benedikt, kan du ta hand om våra gäster och deras bagage? (*Benedikt tar hand om deras bagage.*)

Louise Det är nästan som om Arnolds ande demonstrerade sin orolighet från andra sidan graven.

Agnes Det ska vi verkligen hoppas att inte är fallet. Naturen kan ju dock agera på egen hand, Louise, eller hur?

Louise Naturligtvis, men du måste förstå att vi är uppjagade över Arnolds oförklarliga död. Det är som om han lämnade allting ofullbordat efter sig.

Agnes Naturligtvis, min kära.

Louise Egentligen ville jag inte alls komma hit, men eftersom du är hans syster och stod honom kanske ännu närmare än jag ville jag ta chansen att få reda på mera detaljer om hans personlighet, i hopp om att kunna förstå hans död bättre.

Agnes Naturligtvis, min kära, men jag tror knappast du kan få veta mera än du redan vet. Du var ju trots allt gift med honom, och ingen torde ha kommit honom närmare än du. Däremot är jag väldigt glad att du ville komma, så att vi kan lära känna varandra närmare.

Louise Det är ömsesidigt.

Urban Men vädret hade kunnat vara gynnsammare.

Agnes Naturligtvis, Urban.

Urban Jag hoppas det inte håller på hela veckan.

Agnes Hur länge hade ni tänkt stanna?

Urban Inte längre än nödvändigt.

Louise Så länge som jag känner att jag ännu har något att hämta här. Jag hoppas vi inte inkräktar.

Agnes Inte alls, kära du. Ni får stanna precis så länge ni vill. Stannar ni tillräckligt länge får ni också träffa några av våra intressanta vänner.

Urban Varför är de så intressanta?

Agnes Du får se. En del av dem känner du redan.

Urban Det är väl inte den där prästen?

Agnes Jo, det är just den där prästen och några till.

Louise Vad är det för en präst?

Urban En präst som inte borde vara präst och inte är det längre fastän han fortfarande uppträder som en sådan.

Agnes Bry dig inte om Urban, Louise. Han har sina fördomar, i synnerhet mot präster.

Urban Han är ingen präst.

Agnes Du kunde dock vara tolerant nog att låta honom vara präst på sitt sätt.

Louise Han låter intressant.

Agnes Jag försäkrar dig, att han *är* intressant. Risken är att han kommer att falla dig i smaken.

Urban Jag måste varna dig för honom, Louise.

Louise Varför det?

Urban Han kommer att vilja konvertera dig.

Louise I så fall är jag rädd att jag kommer att bli en besvikelse för honom. Ingen kan konvertera mig.

Agnes Bry dig inte om Urban, Louise. Döm honom själv, om du får träffa honom.

Louise Hur kommer han att försöka konvertera mig?

Urban Du får se. Jag har varnat dig.

Louise Ägnar ni er åt seanser här?

Agnes Om du vill.

Louise Det vore *ett* sätt att söka större klarhet i fallet med min man.

Agnes Här är vi öppna för allt.
Urban Jag har varnat dig.
Agnes Benedikt, visa våra gäster till deras rum.
Benedikt Den här vägen, mitt herrskap. (*vill visa vägen ut*)
Urban Det blir svårt att sova i det här ovädret.
Agnes Jag är säker på att Benedikt kan ge er något gott att sova på.
Urban En drink?
Agnes Benedikt är expert på goda nattfösare.
Urban (*ljusnar*) Genast ser jag ljusare på situationen, som i detta väder inte kunde framstå som mörkare.
Agnes Så ska det låta. Sov gott nu. (*Benedikt går ut med Urban och Louise*) Jag hoppas de skall trivas här och stanna så länge som möjligt, åtminstone tillräckligt länge.
Rolf (*kommer fram, har dold hört och sett allt*) Tror du de anar något?
Agnes Inte ännu.
Rolf Tror du de kan invigas?
Agnes Om Louise ger sig tid till att stanna tillräckligt länge tror jag hon kan vinnas. Fastän Urban vet en aning vad det handlar om är han en dumbom som inte är att lita på.
Rolf Ett intressant experiment. Skall vi engagera Ferdinand?
Agnes När tiden är mogen.

Scen 2.

Urban Vad vet du om din mans släktingar egentligen?
Louise Ingenting. Det är därför jag är här.
Urban Men du var ju ändå gift med honom.
Louise Det äktenskapet beredde mig bara frågetecken. Jag fick egentligen aldrig veta något om honom, och det lilla jag fick veta gav bara anledning till mysterier.
Urban Vad arbetade han med egentligen?
Louise Han sade alltid att det var bäst för mig att jag inte visste något om det. Han sade ifrån om den saken från början och bad mig att inte snoka.
Urban Men något fick du väl veta?
Louise Så mycket, att jag fick anledning att misstänka, att han nästan bara sysslade med skumma affärer, som troligen var illegala.
Urban Knark?
Louise Nej, allt utom det.
Urban Vad menar du med det?
Louise Han var misstänkt insatt i människosmugglingsfenomenet, medan jag misstänker att han gjorde sin förmögenhet på illegala vapenaffärer.
Urban En lukrativ verksamhet, den mest lukrativa i världen.
Louise Han bad mig hålla tyst med vad jag trodde, för det kunde vara sant.

Urban En ledtråd, om någon.

Louise Jag misstänker att du vet mycket mer om honom och om detta hus och hans familj än jag.

Urban Jag vet inte mycket, men eftersom du redan egentligen vant dig vid att vada i djup gytta kan jag lika gärna berätta det lilla jag vet. Din svägerska har ett ganska kontroversiellt rykte.

Louise Sysslar hon också med illegala vapenaffärer?

Urban Nej, hon är mera åt det spirituella hållet, hon kan inte tåla världslighet och krass materialism, men i stället är hon ute på djupt vatten åt det ockulta hållet.

Louise Svart magi?

Urban Hon lider av sådana rykten.

Louise Har du fått dem bekräftade?

Urban Hon har varken bekräftat eller dementerat något. Hon helt enkelt struntar i allt vad folk pratar om.

Louise Då är hon klok och vet vad hon vill.

Urban Det är det jag är rädd för.

Louise Vad menar du?

Urban Jag fruktar att hon kan vara ganska hänsynslös när det gäller genomdrivandet av hennes intressen.

Louise En intressant och vacker kvinna.

Urban Precis som du, men hårdare och farligare.

Louise Nu har du gett mig något att sova på. *(Det knackar på dörren. Rolf tittar in.)*

Rolf Ursäkta mig, men jag ville bara meddela, att vi får nöjet av pastor Melchiors besök i morgon.

Urban Den där skumme charlatanen! Jag hade hoppats kunna skona dig från honom, Louise.

Louise Ursäkta mig, men vem är ni?

Rolf Ursäkta mig, det är mitt fel, som inte presenterat mig. Jag är Rolf, en kusin till Agnes.

Louise Tänk att vi aldrig har träffats förut. Jag visste inte att hon hade en kusin.

Rolf Vi är tvåmänningar, så det är inte så konstigt.

Louise Men ni är präst?

Rolf Nej, inte jag, men han som kommer i morgon.

Urban Vi är trötta och går gärna och lägger oss, om ni inte har något emot det, herr Rolf.

Rolf Förlåt mig. Jag ville bara berätta vad jag visste om morgondagens program.

Urban Tack för varningen.

Louise Urban är trött. Ni får ursäkta honom.

Rolf Givetvis. *(drar sig ut igen)*

Urban Om han är hennes kusin är jag hans onkel.

Louise Vad är han annars?

Urban Troligen en av hennes älskare.

Louise Har hon ett antal?

Urban Ett obegränsat antal. Nej, jag skojar bara. Hon har bara ett okänt antal, eller har haft, men hon har aldrig släppt någon av dem helt.

Louise Är hon en manslukerska?

Urban Sade jag inte att hon är farlig?

Louise För dig eller för mig?

Urban Troligen för hela sin omgivning, och den har ingen aning om det.

Louise Utom du.

Urban Instinkt. Ingenting annat.

Louise Gå och lägg dig nu.

Urban Sov gott själv, om du kan.

Louise Det är i så fall bara stormen som håller mig vaken.

Urban Tack det samma. *(De drar sig till kojs i skilda sängar men i gemensamt gästrum. Louise tömmer det sista av sitt nattgrogglas, som tillhandahållits av Benedikt.)*

Louise Har du någon aning om vad Benedikt lagt i våra drinkar?

Urban Tror du det är något särskilt?

Louise Vad det än är, så är det utsökt gott, och jag tror vi kommer att sova gott på det, vilka osaliga andar som än kan härja här i huset.

Urban Sov gott. *(De knyter sig.)*

Scen 3. Praktfull middag med kandelabrar, alla är uppklädda.

Agnes Jag får hälsa er alla hjärtligt välkomna till bords. Några av er känner inte varandra. Det här är vår berömde pastor Melchior, en kär gammal vän som ni fullkomligt kan förlita er på, Urban och Louise.

Urban Jag känner honom redan.

Louise Jag måste erkänna att jag inte vet något om pastorer. Vilken religion bekänner ni er till egentligen?

Agnes Var du inte gift i kyrkan, Louise?

Louise Bara formellt.

Melchior Fröken Louise ställer en mycket relevant fråga, fastän hon ingenting vet om min bakgrund. Hon hade faktiskt inte kunnat ställa en relevantare fråga.

Louise Hur så?

Melchior Därför att jag egentligen inte tillhör någon kyrka alls.

Louise Varför är ni då präst?

Melchior En ännu relevantare fråga.

Agnes Tids nog får du veta alla våra mysterier, kära Louise. Förse er nu med laxen och vinet, så att vi kan börja äta någon gång.

Melchior Ett mycket relevant påpekande, kära Agnes.

Urban Pastorn här vill inte vidkännas att han blivit utkastad ur kyrkan.

Melchior Det är inte sant. Jag bad om tjänstledighet.

Urban Ja, det är omskrivningen. Man befrias från alla sina prästerliga plikter efter att ha övertalats till att be om det själv.

Rolf Fader Melchior har sedan dess varit mera aktiv som präst än någonsin.

Louise I vilken församling?

Melchior Min egen.

Louise Och vilken är det, om den inte tillhör någon kyrka?

Melchior Vi kan kalla den de kyrklösas församling.

Louise Och vilka är då de kyrklösa? Hedningar?

Melchior Alla som aldrig tagits hand om av kyrkan.

Louise Och de som frivilligt tagit avstånd från kyrkan?

Melchior Även de.

Louise Nu börjar det bli intressant.

Rolf Gå inte ut på för djupa vatten, fader Melchior. Betänk att våra gäster är oskyldiga.

Louise Oskyldiga till vad?

Rolf Jag menar oskulder.

Louise Och hur är vi oskulder?

Urban Jag skulle akta mig för att gå vidare om jag vore som du, Louise.

Louise Jaså? Och vad är det då jag skulle akta mig för?

Agnes Ni gör henne bara mera nyfiken genom era mystifikationer. Vi är ju här för att äta och festa och inte för att fördjupa oss i dunkel metafysik.

Rolf Lite mera vin? (*vill hälla i*)

Louise Gärna det, om du sedan berättar lite mera om vad det är ni försöker dölja.

Agnes Vi har ingenting att dölja.

Louise Varför döljer ni det då?

Melchior Det handlar i viss mån om bikthemligheter, Louise.

Louise Jaså, är ni katoliker nu också?

Urban Somliga saker är det bättre att inte veta något om, Louise.

Louise Just dem vill jag veta något om, då det är bättre att känna till vad som är farligt, så att man kan vidta sina mått och steg, än om man inte känner till farorna som lurar.

Agnes Här lurar inga faror.

Louise Ändå känns det som om många hemligheter lurar här i försåt.

Urban Jag ägnar mig då hellre åt maten.

Agnes Mera lax, någon? Eller kan vi övergå till steken?

Rolf Jag tror vi kan övergå till steken.

Agnes (*ringer en liten klocka, och Benedikt kommer in*) Det är dags för steken, Benedikt.

Benedikt Allt är färdigt. (*bugar sig och går ut igen*)

Urban Blir det rött vin till steken?

Agnes Naturligtvis.

Rolf Agnes bjuder alltid på ett vin som omöjliggör alla invändningar.

Melchior Det kan jag vidimera.

Rolf Och kvantiteterna är alltid obegränsade.

Urban För säkerhets skull.

Louise Vad menar du med det?

Urban Ingenting.

Louise Varför sade du det då?

Urban För att jag inte menade någonting särskilt med det.

Louise Alltså menade du något annat.

Urban Vad menar du?

Louise Att du menade något.

Urban Vad skulle jag ha menat?

Louise Troligen att du ville komma från ämnet.

Urban Vilket ämne?

Louise Det ämne som ni undvek när ni började tala om steken.

Agnes Louise är misstänksam.

Louise Nej, bara nyfiken.

Urban Det har hon rätt att vara.

Louise När ni nu hela tiden håller på era mystifikationer, så kan väl åtminstone du, Urban, som inte hör direkt till deras läger berätta något om det lilla du vet?

Urban Om vad då?

Louise Om vad de döljer.

Urban (till de övriga) Vad vet jag?

Agnes Det var väl det René Descartes i tidernas begynnelse frågade sig, och allt vad han kom fram till var att han existerade eftersom han var medveten om det.

Louise Nu försöker ni smita vidare till filosofin.

Agnes Vad är du ute efter?

Louise Vad ni egentligen håller på med.

Urban Det enda jag vet är att man här är initierad i en hemlig sekt som sysslar med svartkonst och människooffer.

Louise Är det sant?

Agnes Urban bara driver med dig.

Urban Fråga pastorn här vad han är för en pastor egentligen.

Louise Nå, fader Melchior, vad är ni för en pastor egentligen?

Urban Han är en pastor i djävulens tjänst som är ute efter att skörda själar åt Satan.

Louise Är det sant?

Melchior Urban behagar skämta.

Urban Förneka det, om ni kan.

Agnes Nå, här kommer vinet. Duger det, Urban?

(Benedikt har kommit in med vinet och hållt en provsats åt Urban, som avsmakar det.)

Urban (smackar) Det är åtminstone inte förgiftat.

Louise Hur vet du det? Brukar det inte ta tid innan verkningarna tar fart?

Urban Jag tror vi vågar ta risken att de varken vill förgifta oss eller kollra bort oss med LSD.

Louise Vågar vi ta risken, Agnes?

Agnes Naturligtvis. Lita på oss.

Urban De är ju djävulsdyrkare, så de är pålitligheten själva.

Melchior Nu skämtar han igen.

Agnes Vilken skämtare till kusin du har, Louise.

Louise Frågan är om han skämtar. Skämtar du, eller ligger det något i dina överdrifter, Urban?

Urban Du får se.

Agnes Nå, här kommer steken. Förse er nu. Knussla inte, utan ta för er ordentligt. Det finns alltid mera.

Louise Vad får jag se?

Urban Du får se.

Louise När?

Urban Det får vi se.

Louise Det får vi hoppas. Annars bara driver du med mig.

Agnes Låt er nu väl smaka.

Rolf Den är helt perfekt, Agnes, varken för seg eller för mör.

Agnes Det var väl för väl det.

Melchior Får jag fråga er, Louise och Urban, varför ni egentligen har kommit hit?

Louise Tack för det, fader. Jag svarar gärna på den frågan. Min man dog, och jag vill veta hur.

Melchior Vet ni inte det?

Louise Ingen vet det.

Urban Vi har anledning att tro att han dog under mystiska omständigheter.

Melchior Varför tror ni det?

Urban För att de var mystiska.

Melchior På vilket sätt var de mystiska?

Urban (tar sats) Vi har anledning att tro att han antingen blev förgiftad eller bragtes om livet genom trolldom.

Melchior Gjordes det ingen utredning om dödsorsaken? Fick han inget dödscertifikat?

Louise Ingen tycks ha varit närvarande när han dog, och liket bara smusslades undan.

Urban Till och med Louise har delgivits misstankar för att kanske ha mördat honom.

Melchior Varför skulle hon ha gjort det?

Louise Han tycks ha haft många fiender och fler än han var medveten om själv.

Melchior Så det fanns många som hade motiv att mörda honom, inte bara ni.

Louise Vad skulle mitt motiv ha varit?

Rolf Det samma som alla gifta makar – att bli av med honom, innan han gjorde sig av med dig.

Melchior Nu är det Rolf som behagar skämta.

Rolf Jag skämtar inte alls. Det är så i de flesta äktenskap.

Urban Det är därför alla skiljer sig.

Rolf Ja. För att klara livhanken.

Melchior Så ni är här för att få veta om vi möjligen vet något om saken.

Urban Precis.

Melchior Vad får er att tro det?

Urban Därför att ni visste vad för kontakter han laborerade med. Ni visste vad han höll på med. Det visste inte vi. Ni visste vilka som ville mörda honom.

Melchior Jag försäkrar dig, Urban, att det visste jag ingenting om.

Agnes Jag tror inte att någon hade intresse av att döda honom. Tvärtom. Han var en viktig länk för mångas kedjor.

Urban Vad då för kedjor? Kriminell verksamhet? Penningtvätt? Människosmuggling? Narkotikaaffärer? Vapenhandel med skurkstater? Ockult underjordisk verksamhet?

Rolf Allt det och litet till.

Urban Nå, nu börjar det röra på sig.

Louise Kort sagt, mina kära vänner, vad vet ni som vi inte vet?

(tystnad)

Urban Jag tror inte de själva vet vad de vet och inte vet.

Agnes Outgrundliga är avgrundsmaktens vägar.

Louise Betyder det att ni är ateister?

Urban Nej, de är satanister.

Louise Och vad innebär det?

Agnes Döm oss inte, Urban. Dra inga förhastade slutsatser, och fall inte i fällan för fördomar.

Urban Kom inte och säg att det inte är sant. Fader Melchior, bekänn. Ni är en avsatt präst som övergivit alla etablerade religioner för att i stället tjäna mörkrets makter.

Melchior Käre Urban, du lägger in en alltför passionerad mening i din utsaga.

Urban Är det inte sant?

Melchior Det beror på vad man menar.

Urban Och vad menar ni? Firar ni inte svarta mässor? Har ni inte till och med ägnat er åt människooffer?

Melchior *(till Louise)* Du får ursäkta den käre Urban. Han rusar iväg med sig själv.

Louise Men vad är då sant? Vad sysslar ni egentligen med? Hur dog egentligen min make?

Agnes Det vill du inte veta.

Louise Det vill jag visst veta. Han var ju min man.

(Agnes och Melchior och Rolf utbyter några menande blickar)

Agnes Skall vi tala om det?

Rolf Hon får ändå reda på det förr eller senare.

Agnes *(hämtar sig)* Nå, kära Louise, eftersom du själv utmanar ödet skall du få veta sanningen. Din man var dig otrogen och inte med en älskarinna utan med många och inte bara av det motsatta könet.

Louise (smälter det en stund) Det besvarar inte frågan varför han dog.

Rolf En av hans älskarinnor förgiftade honom.

Louise Varför?

Rolf Det får du fråga henne.

Louise Vem var hon? Får man veta det? Låter ni henne komma undan med det? Borde hon inte ställas inför rätta, om hon verkligen gjorde det?

Agnes Det finns inga bevis.

Louise Jag förstår.

Rolf Ju mindre du vet om saken, desto bättre. Vi vet att hon gjorde det, men hon kan aldrig sättas fast för det.

Melchior Det finns inga som helst bevis och allra minst någon teknisk möjlighet till bevisföring.

Louise Vem var hon?

Rolf Hon är inte i landet längre.

Louise Var är hon?

Agnes I Indien.

Louise Dit skall jag ju resa. Då kanske jag kan träffa henne.

Rolf Om du kan hitta henne.

Louise Vet ni inte var hon är?

Agnes Ingen vet var hon är.

Louise Visste du om det, Urban?

Urban Vad då?

Louise Att han var mig otrogen.

Urban Visste inte *du* om det?

Louise Han gav mig aldrig anledning till misstanke.

Agnes Han var det så skickligt. Han var diskret och kunde dölja allt vad han behagade hålla hemligt.

Louise Ja, han var mycket förtegen och hemlighetsfull av sig.

Rolf Är du nöjd nu?

Louise Ärligt talat tror jag att det ligger mera bakom det här än bara otrohet.

Agnes Men du har fått veta det viktigaste. Då är det dags för efterrätten. Benedikt, du kan väl förbereda desserten.

Benedikt Den väntar, frun. (*går ut*)

Urban Hur är det möjligt att du inte kände till hans hemliga liv?

Louise Jag hade fullt upp med hans privatliv.

Urban Vad menar du?

Agnes Jag tror jag vet vad hon menar. Låt det vara, Urban.

Urban Varför?

Rolf Säg inte att du också har någonting att dölja av hans privatliv.

Agnes Låt henne vara, Rolf.

Rolf Varför det? Nu har ni gjort oss nyfikna, eller hur, Urban?

Melchior Jag tror att vi ska betrakta vissa angelägenheter som bikthemligheter.

Rolf Varför det?

Urban Du är ingen riktig präst, fader Melchior. Du har ingen rätt att propa på bikthemligheter.

Melchior Vissa saker är det bättre att inte veta någonting om.

Urban Som vad då?

Agnes Herrarna har blivit upptända. Kan du gå in på det, Louise?

Louise Han är död. Jag har ingenting att dölja. Kanske rentav vissa detaljer kan bringa någon ledtråd till hans död.

Urban Berätta!

Agnes Jag kan berätta i Louises ställe. Jag vet hur han gick till väga. Han var virtuos inom sitt område, men det området var inte rumsrent men desto mera extremt.

Rolf Vad handlar det om?

Agnes Han var en sexgalning, men hans sexspråk var mera bisarrt än det vanliga.

Urban Jag visste att det var något lurtt med honom. Första gången jag träffade honom fick jag genast associationer till Jack the Ripper.

Rolf Hur var det, Louise? Mördade han flickor?

Louise Han allt utom mördade dem. Det är som Agnes säger. Han var en virtuos sadomasochist.

Agnes Hans sport var att pina sina flickor tills de nästan var färdiga.

Rolf Hur då?

Agnes Ni har väl läst Millenniumromanerna, om flickan med draktatueringen, män som hatar kvinnor och allt det där.

Rolf Var han sådan?

Agnes I högsta grad.

Rolf Men du var gift med honom, Louise. Ändå överlevde du honom, men det var inte du som mördade honom för att ge betalt för gammal ost, alltså behandlade han dig bättre än andra. Hur behandlade han dig?

Louise På så sätt att han alltid fick mig att gå med på att bli behandlad av honom.

Rolf Vad gjorde han?

Agnes Han gjorde allt möjligt. Han korsfäste kvinnor med rep. Han var expert på att binda upp dem. Han kunde binda dem vid sängarna i sådana ställningar att de var helt försvarslösa.

Rolf Du menar munkavlade och bakbundna med uppspärade ben och så vidare?

Agnes Ungefär så.

Melchior Har vi ingenting trevligare att tala om?

Rolf Prästen ryser.

Melchior Med rätta.

Rolf Berätta mera, Louise, eller du kanske inte vet hur han behandlade andra än dig?

Agnes Jag vet tyvärr, att han behandlade ett antal på så sätt att han gav dem fullgoda skäl att önska honom död.

Rolf Och kanske att döda honom?

Agnes Det kan inte uteslutas.

Melchior Tror ni att det var av sådana motiv han mördades?

Rolf Vad gjorde han egentligen ute den där natten när han dog?

Louise Ingen vet.

Rolf Ingen vet vem han besökte?

Louise Nej, ingen vet vem han besökte, om ingen här kan hjälpa oss.

Melchior Besökte han den där kvinnan i Indien?

Agnes Det kan inte uteslutas.

Louise Jag måste få träffa henne.

Agnes Det kan inte uteslutas.

Melchior Hur många hade han egentligen?

Agnes Ingen vet.

Rolf Jag vet på ett ungefär. Otaliga.

Melchior Och misshandlade han dem alla? Dog någon?

Agnes Det dog ett antal.

Rolf Hur då?

Melchior Nej, nu går det för långt. Vi byter samtal, eller jag bryter taffeln.

Rolf Tål du inte avvikelser, Melchior?

Melchior Det finns gränser.

Rolf För anständigheten eller för möjligheterna?

Melchior För vad som kan diskuteras vid ett middagsbord.

Rolf Vad gjorde han med dig egentligen, Louise? Pryglade han dig? Slog han dig? Hängde han dig? Satte han dig i tvångströja? Vad var det värsta?

Urban Din nyfikenhet får dig att drägla, Rolf.

Louise Det gör ingenting. Ord kan inte skada mig efter hans handlingar. Det värsta han gjorde med mig...

Melchior Du behöver inte, Louise.

Rolf Han tänker på anständigheten.

Melchior Nej, jag tänker bara på takt och god ton.

Rolf Det är anständighet det.

Urban Fader Melchior har rätt. Du behöver inte, Louise.

Melchior Tack för det, Urban.

Agnes Jag tror det blir dags för kaffet. Är alla klara med efterrätten? Vill vi ha kaffet här eller i salongen?

Melchior Jag tänkte mest på stackars Benedikt, som nödgats servera oss mitt under våra mest blodiga samtal.

Benedikt Det gör ingenting, fader. Jag är van vid värre scenarion.

Rolf Som vad då?

Melchior Börja inte nu igen.

Rolf Dessa bordssamtal retar min aptit till ursinnig nyfikenhet på mera ockulta avslöjanden.

Agnes Det tar vi till kaffet.

Benedikt Här eller i salongen?

Rolf Vad tycker ni?

Urban Jag sitter bra här.

Melchior Vi har ju just kommit i gång. Då är det lika bra att sitta kvar och fortsätta.

Louise Fortsätta med vad då?

Rolf Det är frågan.

Agnes Om flera vill sitta kvar och ingen opponerar sig tror jag nästan att vi förblir sittande där vi är. Några protester?

Urban Louise? Ursäktar du om vi fortsätter bombardera dig här vid bordet?

Louise Bombardera mig med vad?

Urban Med känsliga frågor rörande ditt privatliv.

Louise Det ju därför vi är här. Vi kom ju hit bara för att utreda min makes död.

Urban Som har visat sig omöjlig att utreda, då hans mördare troligen befinner sig på okänd ort i Indien, varför vi i stället börjat ansätta dig med mera privata frågor om hans otillbörliga förfaranden med även andra älsklingar än dig.

Louise Jag kan inte svara för de andra.

Rolf Nej, men du kan svara för dig. Hur var ert sexliv egentligen?

Agnes Rolf!

Rolf Jag tror inte hon har något att dölja, och ju rakare frågor, desto lättare blir de att besvara.

Louise Då kommer vi till frågan, hur viktigt är ett sexliv egentligen? Måste man ha ett sexliv över huvud taget? Ingen tvingar en till det, och det medför i allmänhet en massa besvär och obehag, inte minst fysiska. Ta bara den klibbiga och slibbiga biten...

Rolf Nu börjar hon komma i gång.

Louise Jag vill inte föreläsa om saken, men faktum är att jag tror alla skulle må bättre om de drog ner på sina sexuella aktiviteter. Man kan i princip dra ner på dem hur mycket som helst, och de människor jag känt som mått allra bäst, varit mest verksamma och haft den bästa konditionen har varit de som helt bortrationaliserat all sexuell aktivitet ur sina liv, typ celibatister och asexuella.

Rolf Finns det sådana djur?

Louise Den katolska kyrkan är full av dem.

Rolf Men så lider också den katolska kyrkan av en förskräcklig belastning av sexuellt missbruk.

Louise Ja, genom sådana som inte avstått från sitt sexliv. Ju mindre man avstår från sex, desto större blir risken för missbruk, eller hur? Jag tror att det i de flesta äktenskap är som så, att ju mer mannen utnyttjar sin hustru och har sex med henne, desto större är även risken att han vänder sig till andra och behöver mer. De lyckligaste paren jag har känt har inte haft sex med varandra.

Rolf Ska vi verkligen tro på det här?

Agnes Varför inte? Utsagor är giltiga tills motsatsen har bevisats.

Louise Vad jag menar är att det finns bättre saker än sex i livet, och att sex i själva verket kan vara undgängligt, och ju mer man klarar sig utan det, desto bättre mår man, precis som en alkoholist mår bättre ju mindre han dricker.

Rolf Var han alkoholist?

Louise Var det inte hans sexliv vi skulle undersöka?

Rolf Jo, men du bara undviker frågan.

Louise Vi var gifta med varandra. Två personer gifter sig knappast med varandra om inte för att ha sex med varandra. Naturligtvis hade vi sex med varandra. Vi var ju gifta med varandra.

Rolf Men hur yttrade det sig?

Louise Du vill veta detaljer. Min man är död. Kan du inte respektera hans privatliv ens efter döden?

Agnes Alldeles riktigt, Louise. Rolf går för långt.

Rolf Ursäkta mig. Jag är bara nyfiken. Ni älskade alltså ändå varandra.

Louise Det gör väl alla som gifter sig. Men när en man går så långt i sin sinnlighet att han bara betraktar sin kvinna som sexualobjekt har något gått snett, och det kan inte sluta lyckligt. Jag vet. Det finns män som bara betraktar fruntimmer som sexslavsobjekt. De flesta muslimer är sådana. Det är dödfött. Det fungerar inte. Det måste sluta illa.

Urban Menar du att islam är dömd till upplösning i denna nya värld och tid där dess urgamla primitivitet blivit urmodig och oacceptabel?

Louise Nu närmar vi oss önsketänkandet, men jag skulle inte ha något emot det.

Rolf Vidimeras. Islam är utdömt. Om den inte reformerar sig måste den implodera och upplösas.

Agnes Vad säger fader Melchior om den saken?

Melchior En mycket intressant fråga. Vi vet ju alla vad som försiggår i världen på den islamska fronten. Isisrörelsen i mellanöstern betar sig som den mörkaste medeltidens hunner och överträffar hela tiden sig själva i barbarisk grymhet och låghet och gör sig värre än nazisterna i sin bestialiska ideologi, medan tongivande ledare i världen som presidenten av USA menar att Isis ingenting har med islam att göra, fastän de gör allt vad de gör i islams namn. Vad skall vi tro? Det finns naturligtvis goda muslimer, de kan till och med vara i majoritet, och ingen av dem skulle erkänna Isis vara det minsta muslimskt. Här står idealismen i konflikt med verkligheten, och frågan är om vi alls kan ta idealismen på allvar i ett sådant konfliktförhållande. Därmed är islam faktiskt ifrågasatt som överlevnadsdugligt.

Rolf Bravo!

Melchior Därmed avslutar jag ämnet, som det inte är värt att förlora sig i, då det är bottenlöst i sitt vanvett.

Louise Vill ni därmed sätta likhetstecken mellan religion och vanvett?

Melchior Ja, beträffande vissa religioner, och särskilt beträffande islam så som det fungerar idag, då det egentligen inte visar sig som något annat än en sinnessjukdom

avsiktligt framodlad genom hjärntvätt och vidmakthållen genom våld, förtryck och slaveri och påtvingad okunnighet.

Rolf Tillbaka till Louises intressanta dilemma. Hade inte hennes framlidne man mycket med islam att göra?

Urban Det är riktigt. Han hade omfattande leverantörer i Orienten och särskilt i Afghanistan och hade mycket med muslimer att göra. Han hade ingenting emot deras haremvanor.

Agnes Skona Louise, Urban.

Louise Det behövs inte. Han skonade mig aldrig själv. Ingenting kan överraska mig beträffande honom. När jag inte framstod som någonting annat för honom mera än ett avlagt sexualobjekt accepterade jag att han var förlorad.

Urban Du ville aldrig hämnas? Blev du aldrig arg på honom?

Louise Om jag blev det visade jag det aldrig.

Agnes Den hemliga vreden kan vara mera fruktansvärd än någon blottad sådan. Det var kanske den som hann upp honom till slut.

Louise Vem var hon?

Rolf Hon hette Harriet. Hon var mycket vacker men kanske något för slipad för honom. Hon kunde manövrera honom, men han kunde inte manövrera henne.

Agnes Så är det ofta i heterosexuella förhållanden.

Louise Bedrog han henne också?

Rolf Naturligtvis. Han bedrog alla med alla. Han bedrog även oss med våra fiender.

Louise Vilka är era fiender?

Rolf Myndigheterna.

Melchior Är du förvånad? Vem har inte fått myndigheterna till sina fiender åtminstone någon gång i livet?

Louise Försökte han ange er för något?

Melchior Det var därför jag blev utkastad ur kyrkan. Han avslöjade mitt avfall.

Louise Men har inte kyrkan ganska högt i tak? Är den inte ganska tolerant?

Melchior Jo, men det finns gränser.

Louise Berätta nu äntligen om era svarta mässor. De låter så gränslöst fascinerande.

Agnes Jag försäkrar dig, Louise, att det är ingenting särskilt med det.

Louise Bedriver ni inte ens spiritism?

Rolf Jodå, det och mycket annat.

Louise Mest är jag intresserad av svart magi.

Melchior Vill du ha kontakt med din man på andra sidan graven?

Louise Nej, det är väl det sista jag behöver.

Rolf Hon fick nog av honom som levande.

Agnes Som så många andra.

Louise Men vad var det med honom egentligen? Vad var det som skaffade honom fiender?

Rolf Hans skickliga affärsmannabegåvning. Hans narkotikaaffärer. Hans vapenaffärer. Alla hans affärer.

Louise Du menar hans kärleksaffärer.

Rolf De var hans enda svaghet.

Louise Var det därför han kom i kontakt med er?

Agnes Bland annat. Han sökte tröst i svartkonsten för att lösa problemet med sina drifter.

Louise Kom han någon vart?

Rolf Minsann. Han fann ju döden.

Louise Man kan dock se hela hans liv med all dess febrila aktivitet på alla vidlyftiga både erotiska och kontroversiella områden som bara ett intensivt kärleksliv.

Rolf Varför fick ni inga barn?

Agnes Rolf!

Louise Det bara inte blev några. Jag försäkrar dig, Rolf, att det var helt naturligt. Jag hade ingenting emot att få barn med honom, och han ville gärna själv ha barn. Men på något sätt sket det sig, om ni ursäktar uttrycket, kanske just genom att han var så vidlyftig och så väldigt överstimulerad och supererotisk, så att han liksom splittrade sig i alltför utbredda sexuella aktiviteter, så att han aldrig lyckades komma fram med några barn, om han inte lyckades med den saken med andra.

Agnes Det vet vi inget om.

Melchior Även Charles Lindbergh, som förlorade sitt enda barn i sitt äktenskap, visade ju sig sedan ha hur många barn som helst med hur många andra som helst, och det mest i Tyskland.

Rolf Förebrådde du honom aldrig att han aldrig gav dig barn medan han ändå låg med andra?

Louise Rolf, bara för att avsluta den sexuella biten, sex är inte huvudsaken. De flesta klarar sig faktiskt bättre utan för mycket sex än med för mycket. Jag har ingenting emot ett celibatsliv, och även vår framlidne vän kunde avhålla sig fullständigt om han ville. Ingen kvinna tycker om att bli betraktad eller behandlad bara som ett sexualobjekt, ett stycke kött att slita och avreagera sig på, en kropp att misshandla och mörbulta, en annan person att reducera till en köttklump med att förneka all hennes andlighet genom den sexuella våldtäkten. Jag kunde tycka om min man vad han än gjorde och förblev alltid lojal mot honom vilka hemska hemligheter han än dolde för mig, och jag älskade honom när jag gifte mig med honom – annars hade jag aldrig gjort det. Men i allt detta spelade det här med sex ingen roll. Det var bara en bisak, ett nödvändigt ont som hängde med, någonting som alla gjorde, som ett naturbehov, men inte heller att gå på toaletten är något nöje utan bara ett nödvändigt ont. Så betraktar jag även den sexuella leken. Det finns de som gör den till en konst och utvecklar den till rena akrobatiken, men för mig var det aldrig mer än ett nödvändigt ont som det gällde att bli färdig med så fort som möjligt när processen satt i gång, precis som ett toalettbesök, om ni ursäktar liknelsen.

Melchior Ett mycket intressant förhållningssätt till mänsklighetens största problem, och jag måste uppskatta dig för det, Louise.

Louise För mig är det bara naturligt. Vill man verkligen ha barn så kan man ju faktiskt skaffa sig dem på lindrigare sätt. Jag förespråkar inseminationsmetoden. Då slipper man allt arbete bara för att bli havande. Till förlossningen förordar jag kejsarsnitt, som det smidigaste och riskfriaste både för barnet och modern.

Rolf Och hur förhåller du dig till homosexuella och lesbiska förhållanden?

Louise De är inte förenliga med min natur.

Rolf Men du fördömer dem inte?

Louise Absolut inte. Vill de göra sig löjliga och fåfänga genom onaturliga metoder är det deras problem och aldrig andras. Alla människor har någon dårskap som de odlar, men alla mänskliga dårskaper odlas bäst utan insyn.

Melchior Du samlar poäng, Louise.

Louise När jag nu är så öppen med mig själv önskar jag att ni kunde vara lika öppna.

Rolf Kan vi vara öppnare?

Louise Ni måste veta något mer om min mans död än vad ni redan sagt.

Agnes Ju mindre sagt om den saken, desto bättre.

Louise Menar du, Agnes, att jag kom hit i onödan och aldrig borde ha kommit hit?

Agnes Du drevs av din nyfikenhet. All nyfikenhet kan inte alltid stillas.

Louise Och vad vill du ha sagt med det?

Melchior Hon menar, att vissa saker är det bättre att inte veta något om, för om man får veta vissa saker som man inte borde ha fått veta kan man ångra att man tog reda på dem.

Louise Är det då sådant ni döljer, som ni själva ångrar att ni fick veta?

Agnes Ingen vet något om Arthurs död, Louise. Om du vill ta reda på något närmare om den måste du nog tyvärr resa till Indien och finna hans mörderska där.

Louise Jag ser ingen annan råd. Jag är väl så illa tvungen. Någon mer som vill komma med mig utom Magnus?

Rolf Vem är Magnus?

Urban En gammal skolkamrat. Hon har känt honom hela livet.

Rolf Och han vill resa med Louise till Indien för att hjälpa henne utreda hennes mans mystiska död?

Urban Det verkar så.

Rolf Dra på trissor!

Agnes Är alla nöjda? Något mera till kaffet? Vill någon ha avec? Cognac eller whisky?

Rolf Tack, gärna.

Agnes Båda delarna?

Rolf Varför inte?

Melchior Jag kan inte heller vägra båda delarna.

Urban Tack, jag nöjer mig med whisky. Vilket märke?

Agnes Här håller vi oss med Teacher's. Den är alltid pålitlig.
Urban Ett gott märke.
Agnes Då tror jag, Benedikt, att vi äntligen kan bryta taffeln. Flera av oss vill säkert röra på sig. Skall vi resa oss?
Louise Gärna.
Benedikt Vill ni ta drinkarna i salongen, frun?
Agnes Jag tror faktiskt vi gör det, Benedikt. Vill vi ha mera kaffe kommer vi tillbaka hit.
Benedikt Inga problem, frun.
Urban Ja, inte har vi haft tråkigt i alla fall, eller hur, Louise?
Louise Jag kan inte klaga på att allt jag fått är mersmak.
Agnes Du vet inte vad du ger dig in på. Louise.
Louise Just därför ger jag mig in på det.
Rolf Kom nu. Flaskorna väntar.
(De reser sig och drar sig gradvis ut mot salongen.)

Scen 4. I salongen.

Benedikt (kommer först in åtföljd av Louise, som han diskret vänder sig till) Det är mycket ni inte vet om det här sällskapet.
Louise Försöker ni varna mig?
Benedikt Bara antyda, att vissa saker är säkrare att inte veta någonting om.
Louise Ni måste väl förstå, att så kan ni bara stegra min nyfikenhet.
Benedikt Det var inte meningen. Jag tvär mina händer. *(ägnar sig åt serveringen, när de andra kommer in)*
Melchior En utsökt middag, Agnes, heder och ära och min hjärtligaste komplimang till dig och till den hedersknyffeln Benedikt, som alltid förblivit dig trogen vad som än har försiggått här i huset.
Agnes Tala inte om det.
Louise Varför skulle han inte göra det?
Agnes Missförstå mig rätt, kära Louise. Jag menar att han komplimenterar mig för ingenting.
Louise Men det är så mycket jag inte vet om er, och jag skulle gärna vilja veta mera.
Melchior Har jag sagt för mycket nu igen?
Agnes Du har inte sagt någonting, käre Melchior.
Louise Men det är just det osagda som alltid är det mest intressanta.
Melchior (rakt på sak) Vad vill du veta?
Louise Vi kan ju börja med ditt avfall från kyrkan. Hur kommer det sig att en helig religiös och hängiven präst går över till den andra motsatta sidan av heligheten?
Rolf Nu fick du något att bita i, Melchior.

Melchior Det är en mycket lång historia, Louise.
Urban Måste vi dra den nu?
Melchior Dessutom är den komplicerad.
Agnes Vi har tid, men frågan är om Louise har ork och tålamod.
Louise Om pastor Melchior orkar föredra den orkar jag lyssna till slutet.
Urban Om ni ursäktar går jag i så fall och lägger mig.
Rolf Jag tror jag gör dig sällskap. Jag har hört den förut.
Louise Kan ni berätta den? Det är inga farliga statshemligheter?
Melchior Om ni verkligen vill höra den har jag inga hemligheter.
Agnes Jag varnar dig, Louise, du kan bli frälst på kuppen, men i motsatt riktning.
Louise Så spännande!
Melchior Då ser jag verkligen inget val.
Agnes Jag stannar gärna kvar och fyller i luckor, om det behövs.
Melchior (sätter sig till rätta) Det är i själva verket en familjehistoria. Jag hade en bror...

Akt II scen 1.

En helt annan släktmiddag med helt andra personer.

Georg När vi nu för en gångs skull är alla samlade här tillsammans vill jag passa på att utbringa en skål för familjen, dess ära och välgång, dess heder och anrika oantastlighet.
Walter Det vet du, far, att det finns ingenting jag någonsin satt högre än familjen framför allt.
Georg Jo, men det räcker inte, Walter. Vi måste inte bara själva vara perfekta. Vi måste också vara det i praktiken inför våra medmänniskor. Vi får aldrig förfalla till snobberi eller människoförakt av något slag och framför allt inte främlingsfientlighet, utan vi måste se upp till alla människor som till oss själva, hur suveräna vi än är.
Melchior (betydligt yngre) Det har varit den främsta motiveringen i mitt liv, varför jag alltid sökt mig till sådana som inte haft det lika gott ställt som vi.
Walter Varför du har beblandat dig med vagabonder och annat löst folk, asociala och tvivelaktiga halvkriminella luffare och missbrukare...
Georg Walter!
Alice Jag visste att det skulle komma. Du har alltid varit avundsjuk på din storebror, Walter, fastän du aldrig haft anledning till det. Tvärtom – han har ju själv valt en svårare och påvrare väg i livet än du, som alltid hänsynslöst kunnat tjäna pengar...
Georg Det var just detta jag ville undvika till varje pris – inget gräl, om jag får be, när vi nu för en gångs skull har funnit varandra igen och kan vara tillsammans...
Melchior Det skulle Mammans bortgång till för att vi skulle kunna komma tillsammans igen efter så många år...

Walter Du var alltid hennes ögonsten och pappas också, fastän du alltid gjorde allt för att skämma ut dig och familjen...

Georg Walter!

Melchior Låt honom rasa. Han vet ingenting.

Walter Vad är det jag inte vet? Vad har du nu hittat på? Säg inte att du kommer hit till Mammans begravning med en ny skandal i bagaget som kreverande stinkbomb.

Georg Walter!

Walter Jag säger bara som det är. Här har du alltid så länge vi levat framhållit familjehedern och dess oantastlighet som exempel och rättesnöre för våra liv, medan den här odågan till fördärvlig storebror bara har gjort allt hela tiden för att dra ner familjen i vanära och vanrykte...

Melchior Jag har bara följt mitt kall och mitt samvete.

Walter När någon skyller på sitt samvete är det bara för att rättfärdiga sina brott.

Georg Din bror är präst, Walter.

Walter Är han? Varför har han aldrig kunnat övertyga mig om den saken? Varför har han ingen gloria? Varför umgås han öppet med fnask om inte just för att demonstrera att han är präst?

Alice Du går för långt, Walter.

Walter Nej, det är han som går för långt. Det har han gjort hela tiden hela livet. Han har aldrig dragit sig för någonting, och jag misstänkte alltid att han lät prästviga sig bara för att kunna dra hela kyrkan i smutsen.

Georg Walter, han är faktiskt en högst respektabel heder både för kyrkan och för familjen just i sin egenskap av rekorderlig präst.

Melchior Jag skulle aldrig ha kommit hit.

Alice Vad är det, Melchior?

Melchior (*reser sig upp och vill gå*) Jag är inte präst längre.

Walter Aha!

Georg Sitt ner, Melchior. Vad har hänt? Vad har du att berätta?

Alice (*fruktar det värsta*) Låt honom vara. Det är kanske bäst att han går.

Walter Aldrig i livet. Bekänn, Melchior. Vad har du gjort? Har du stulit kyrksilvret?

Alice Driv inte med honom.

Walter Och du har alltid bara daltat med honom, Alice, som om han förtjänade det för all sin ständigt tilltagande oduglighet. Avslöja dig nu, Melchior. Stå för vad du har gjort, om du är en man.

Melchior Jag har blivit utesluten ur kyrkan.

Walter (*triumferande*) Aha!

Alice Din skadeglädje, Walter, känner tydligen inga gränser.

Georg (*vänligt och mjukt*) Vad har hänt, min son? Vad inte rädd för att berätta.

Melchior Det är inget mer att berätta. Jag har blivit utesluten ur kyrkan.

Georg Men varför? Hur är det möjligt? Var inte ditt prästkall äkta?

Melchior Jag kan inte berätta om det.

Walter Han är inte troende längre, eller också har han förfallit till kätterska åsikter och retat upp biskopen till att bannlysa honom.

Melchior Walter har inte helt fel men inte helt rätt heller.

Georg Men vad är anledningen?

Melchior Far, jag är inte katolik längre. Jag har övergett kyrkan. Jag kunde inte tro längre att Jesus var Guds Son. Jag kunde bara se honom som en vanlig dödlig människa, trots alla hans erkänt överlägsna egenskaper. Jag kunde inte acceptera helvetet och paradiset. Jag kunde inte acceptera påvens bud att Koranen var jämbördig med Bibeln och lika ofelbar som auktoritet. Ja, far, jag är inte bara befriad från mina prästerliga plikter, utan jag är faktiskt bannlyst.

Georg (begraver huvudet i händerna) Detta är för mycket!

Alice (tar hand om honom och omfamnar honom bakifrån) Georg, han lever ännu. Han är alltjämt en av oss och en av familjen och din son.

Georg (rycker upp sig med vånda, i förtvölan) Nej! Detta har aldrig hänt i familjen förut! Ingen har någonsin svikit sina plikter! Hur kunde du, Melchior?

Melchior (enkelt) Det föll sig naturligt.

Georg (blir plötsligt helt kall) Du är inte längre min son. Ut ur mitt hus.

Alice Georg!

Walter (lika kall) Du hörde vad far sade, Melchior. Ut ur vårt hus.

Alice (går över till Melchior, omsluter honom) Nej!

Melchior Det är ingen idé, Alice.

Alice Du är min trolovade! Vi skall gifta oss! Och du har hela arvsrätten till familjegodset!

Georg Inte nu längre. Jag kunde förlåta dig att du blev präst och avstod från ett borgerligt liv, jag kunde överse med att du som präst associerade dig med asociala utkastade fall som narkomaner och prostituerade, men jag kan inte acceptera att du överger den kyrka som du en gång för alla vigde din själ åt.

Walter Jag visste att det skulle sluta så här. Det var bara en tidsfråga. Dina föräldrar hade världens längsta tålamod med dig, ända tills du krossade din moders hjärta. Nu finns det inget hjärta kvar för dig.

Melchior Det är bäst att jag går.

Georg Ja, det är bäst att du går. (*Melchior bryter hastigt upp och går ut och försvinner.*)

Alice Nej! Bed honom tillbaka! Ni måste förlåta honom! Det är bara tillfälligt!

Walter Det var aldrig bara tillfälligt för Melchior, Alice. Han var alltid sådan. Han föddes bara för att dra ner familjen i smutsen.

Georg (bryter samman) Min son! Min son!

Walter Han finns inte längre. Glöm honom, far.

Alice Nej, han kommer tillbaka! Det skall vi leva för, eller hur, Georg?

Georg (matt) Om det är möjligt. Hjälp mig härifrån, Alice. Jag vill gå och lägga mig.

Alice (stöttar honom) Jag hjälper dig upp. (*Walter vill säga något*) Håll käften, Walter! Du kan inte göra någonting bättre, bara ännu sämre!

Georg (stönar medan Alice hjälper honom ut) Min son! Min son!

Walter (ensam) Känner jag honom rätt groggar han sig till sömns, och sedan ligger han odugliggjord hela dagen i morgon. Men vi har äntligen blivit av med min broder. Han har äntligen visat sitt rätta ansikte och löpt linan ut. Han kommer aldrig tillbaka. Jag har blivit av med honom för gott. (*slår upp ett glas sherry åt sig, sätter sig och njuter*)

Scen 2.

Melchior Det var bara början. Sedan dess har jag fortsatt i utförsbacken.

Louise Men du tycks ändå ha klarat dig.

Agnes Inte bara sig själv, men han lyckades också fortsätta som präst.

Louise Frilans?

Melchior Åtminstone av en helt annan sort. Jag hade alltid en viss fallenhet för att hamna i dåligt sällskap.

Agnes Han ska alltid förringa sig själv. Han hade turen att träffa de rätta människorna.

Louise Dig, Agnes, och vissa andra?

Agnes Vi är kanske den ledande ockulta gruppen i landet.

Louise Men vad håller ni på med egentligen?

Melchior Det vill du inte veta.

Louise Jo, det vill jag veta.

Agnes Fortsätt att berätta, Melchior, så får vi se hur långt Louise kan tänka sig att följa med.

Melchior Jag är rädd för att hon inte släpper taget.

Louise Rätt gissat. Det brukar jag aldrig göra när jag en gång fått upp intresset.

Melchior Det kan leda dig vart du icke vill.

Louise Så talar en präst. Var det inte Jesu ord till Petrus? Och när Petrus fördes vart han icke ville blev det upprinnelsen till hela den katolska kyrkan, världens största.

Agnes Berätta om din initiering, Melchior.

Melchior Du vill att jag ska överväldiga Louise med det värsta genast?

Agnes Du klarade det ju själv. Varför skulle inte Louise då klara det?

Melchior Louise, vet du vad en svart mässa är?

Louise Naturligtvis vet jag det.

Melchior Nej, det vet du inte alls, för det kan vara vad som helst. Enligt definitionen är det en förvrängd katolsk mässa där allting förvrids till motsatsen av all helighet, men det kan vara mycket värre än så. Vad som helst kan förekomma, och enligt föreskrifterna uppmuntras direkta orgier.

Louise Jag vet. En flicka läggs naken på altaret och våldtas efteråt av prästerna.

Melchior Var har du hört det?

Louise Jag har sett det på film.

Melchior Det är schablonuppfattningen av en svart mässa. Den kan i själva verket vara hur seriös som helst, men den kan också vara hur makaber som helst. I vissa kretsar har den hedniska tidens riter återuppväckts och börjat användas på nytt till regelrätta människooffer.

Louise Sysslar ni med sådant?

Melchior Inte direkt, men jag vet de som gör det.

Louise På allvar?

Melchior Men det är inte vilka människooffer som helst. De är ofta frivilliga.

Louise Självmord omvandlat till omständlig ritual?

Melchior Ungefär så.

Louise I en film jag såg var offret ofrivilligt. Polisen kunde aldrig finna ett spår av honom efteråt. Han var helt enkelt spårlöst försvunnen och antagen som flydd ur landet.

Melchior Sådant förekommer.

Louise Så det förekommer faktiskt ofrivilliga offer i verkligheten?

Agnes Bara sådana som förtjänar det.

Louise Vad menar ni?

Agnes Beskriv din första initiering, Melchior.

Melchior Louise, du har faktiskt bett om det. Men som präst som inviger dig i ockulta hemligheter måste jag kräva absolut tystnadsplikt av dig.

Louise Självklart.

Agnes Jag tror inte Louise är den som går och skvallrar. För resten är det sådana saker som det inte går att berätta för att ingen människa ändå skulle tro dem.

Melchior Då tar vi alltså risken. Jag var alltså beredd att verkligen ta steget in i en ockult församling och låta mig bli vigd som präst, för vilket det krävdes en viss initiering. Dessa initieringsceremonier i den svarta magins värld skämtar man inte med, och går man en gång in i den kommer man aldrig ut mera. Jag har varnat dig. Vill du fortsätta?

Louise Jag vill fortsätta.

Melchior Du behöver inte ta ställning. Du kan förbli neutral som iakttagare och opartisk observatör så länge du vill som en annan bevakare. Ingen kräver något av dig. Så var det även när jag initierades.

Scen 3. Familjehemmet.

Georg Jag kan inte tro det om honom. Han är ju min son!

Walter Glöm honom, far. Han har förverkat sitt liv.

Alice Så talar en bror som begravt sin mänsklighet under ett liv av avund mot sin äldre bror och oförskämda framgångar.

Walter Och du ska tala om avund? Faktum är att han hela sitt liv bara gjort bort sig och förverkat sina chanser, inklusive sin förstfödslorett. Far har gjort alldeles rätt i att förklara honom arvlös.

Georg Ändå skulle jag aldrig kunna vägra att ge honom en ny chans och sluta honom till mitt hjärta, som något av den evige förlorade sonen...

Walter Du börjar bli gammal, far, din blödighet börjar ta överhanden över ditt förstånd. Man kan inte överse med en odåga som aldrig visar sig kunna göra något annat än begå misstag i hela sitt liv. Han är helt enkelt sinnessvag och ovärdig vårt familjenamn.

Alice Jag förstår inte hur jag någonsin kunde tolerera dig, Walter.

Walter Och jag förstår inte hur du någonsin kunde älska Melchior, när det alltid bara var jag som älskade dig.

Alice Du har aldrig kunnat visa någon kärlek. Melchior var i alla fall alltid mänsklig.

Walter Nämn inte hans namn inför min far. Du krossar hans hjärta.

Alice Du nämnde det först.

Walter Inte med kärlek.

Georg Sluta nu, barn. Jag är trött och vill bara sova för resten av mitt liv. Jag har försökt utesluta Melchior ur mitt hjärta, men ju mera jag har försökt och tagit alla skandalerna om honom på allvar, desto sämre har jag lyckats. Han förblir ohjälpligt min förstfödde son, som alltid måste stå sina föräldrars hjärta närmast.

Walter Medan jag är den enda som kan föra familjetraditionerna vidare och som hittills har gjort det med framgång.

Alice Det upphör du aldrig att påminna oss om.

Walter Jag försöker bara bevisa att jag alltid gjort mig värdig dig, Alice, medan Melchior aldrig har gjort det, men ju mer du avvisar mig och förkastar mina meriter, desto mer måste jag framhålla dem.

Alice Du är som en odräglig påstridig försäljare.

Walter Jag *är* affärsman. Det har räddat familjen.

Alice Nu börjar han igen. Du kan inte öppna munnen utan att börja skryta.

Georg Sluta gräla, barn. Jag är trött på ert evinnerliga tjat om ständigt samma sak. Nu går jag ensam upp och lägger mig, och jag ber er att inte väcka mig i morgon. (*går trött ut*)

Walter Han blir äldre för varje dag, och det är Melchiors fel.

Alice Nej, Walter, det är ditt fel, som ständigt bara ensidigt framhåller allt som kan vanhedra din bror medan du därmed bara vanhedrar dig själv och skär din far i hjärtat.

Walter Du har aldrig förstätt mig, Alice.

Alice Och ändå insisterar du på att jag ska bli din, bara för att du tror att Melchior är ur leken.

Walter Han *är* ur leken. Du måste någon gång inse det. Utan mig blir du bara en gammal bitter ungmö, torrare och surare för varje år.

Alice Som vanligt kör du hänsynslöst över det faktum att Melchior är den enda jag älskar.

Walter Den blinda kärlekens envisa dumhet är som en kronisk sjukdom som bara förvärras för varje år.

Alice Du kan aldrig få mig, Walter. Du har inget hjärta. Så länge Melchior lever förblir jag hans trolovade tills vi gifter oss eller dör.

Walter Du blundar för hans destruktiva morbiditet. En dag när han äntligen gått under genom eget förvållande måste du fatta att han var fördärvad från början, och då skall jag finnas kvar, och då skall du äntligen upptäcka att jag finns.

Alice Det är snarare du som varit fördärvad från början som låtit din avund mot din bättre bror infektera och missfärga hela ditt liv.

Walter Bättre! Han har aldrig kunnat göra rätt för sig! Han föddes till parasitism! Inte ens kyrkan kunde tåla honom! Han har förfallit till en djävulens apostel och satanist som hänger sig åt morbida utsvävningar och rituella människooffer!

Alice Du vet inte vad du säger. Mycket förtal har du gjort dig skyldig till, men nu går du över gränsen till det absurda.

Walter Det är sant!

Alice Jaså. Har du bevis? Var har du hört det ifrån?

Walter Ögonvittnen!

Alice Jaså, umgås du med ögonvittnen till satanistiska riter?

Walter Det finns alltid sådana som för forskningens och bevakningens skull deltar anonymt som observatörer i skumma sammanhang.

Alice Du menar att du spionerar på honom genom hemliga agenter.

Walter Bör jag inte taga vara på min broder?

Alice Jo, Walter, det bör man, men du har konsekvent alltid gjort motsatsen.
(går bestämt)

Walter Hon fattar inte. – Det är sant!

Akt III scen 1. En hemlig sammankomst.

1 Var inte rädd, broder Melchior. Du behöver inte göra någonting.

Melchior Jag är inte rädd. Jag befarar bara det värsta.

2 Det är bra att du är beredd på det värsta. Då blir det mindre magstarkt för dig.

Melchior Vad kommer att ske egentligen?

3 Det får du se.

1 Hur som helst så är det inte farligt. Det är en normal procedur och ceremoni vars enda resultat är att du blir initierad, och det vill du väl bli?

Melchior Det är därför jag är här.

2 Just det. När det väl är över kommer du att känna dig pånyttfödd.

Melchior Och jag behöver varken säga eller göra något?

3 Ju tystare du förhåller dig, desto bättre.

1 Det är bra. För in honom!

(En dubbeldörr öppnas, och svartklädda män i fotsida kåpor för in en relativt ung naken man mellan sig, som verkar helt frånvarande: han är påverkad. De svartkläddas ansikten döljs av deras luvor, men de är alla barfota.)

1 Lägg honom på bordet. *(De andra gör så.)* Bind honom. *(Hans utsträckta händer och fötter binds fast vid bordet, så att han ligger som en korsfäst därpå. Han säger ingenting och ger inte ett ljud ifrån sig men tittar hela tiden oroligt omkring sig.)* Du har blivit utsedd som dagens offer, vilket är det enda som kan rädda dig, ty därigenom vigs din själ för evigt åt mörkrets herre, och du blir fri från dina brott. Läs upp hans register, så att broder Melchior förstår vad det handlar om.

2 *(tar fram ett dokument)* Broder Arnold, du har själv medgivit och stått för allt vad du blivit anklagad för. Annars hade du aldrig blivit utsedd till offer för vår ritual. Du kan inget annat göra än erkänna att vad som sker är rätt. Om vi inte talar sanning, och om du har någon invändning mot registrets synpunkter, så är det din sista chans att protestera medan du ännu lever.

Offret Jag tror ändå inte ni vet allt.

2 Vi vet tillräckligt.

1 Läs!

2 Du har i årtal ägnat dig åt barnprostitution och pedofili. Du har hållit barn fängslade i källaren, och några av dina offer har förblivit saknade. Du har ertappats med begravda barnalik i din källare. Du har även idkat våld och våldtäkt mot flera unga damer, av vilka några sedermera har återfunnits döda och mördade. Våra undersökningar har visat att bara du kunde vara mördaren, då ingen annan hade något motiv, och då alla spåren pekade mot dig.

1 *(mot Melchior)* Brotten var av sådan natur och så skickligt genomförda att polisen och rättvisan var maktlösa, då ingen teknisk bevisning kunde fastställas. Därför har vi varit tvungna att ta lagen i egna händer. För oss räcker det med överväldigande övertygande indicier.

2 Bekänner du dig skyldig? Har du något att försvara dig med?

Offret Få det undanstökat. Jag vet ju att ni aldrig släpper mig ändå. Jag kunde inte hjälpa det. Jag lät mig styras av mina djuriska och asociala drifter. Egentligen ville jag bara ha roligt, men på ett socialt icke acceptabelt sätt. Jag bara var sådan. Jag ångrar ingenting, men jag ser att mitt fall är hopplöst. Jag trodde jag kunde komma undan med det, men däri misstog jag mig.

1 Man kommer aldrig undan med något. Livet är sådant.

Offret Få det undanstökat. Ni är ju hopplöst inställda på att offra mig till Satan. Jag vet, att kommer man i händerna på satanisterna släpper de en aldrig.

1 Det skall du vara glad för. Vi offrar dig till mörkrets herre på det att du hädanefter alltid kommer att tillhöra honom och tjäna honom. Vi räddar din själ åt det eviga livet i det eviga mörkret. Det är ett privilegium. Det hade varit grymmare att låta dig leva. Ta fram kärnen! *(Några av deltagarna tar fram några kärn och håller dem redo.)* Härmed åkallar vi dig, mörkrets evige herre och mästare, att närvara vid detta offrande av en själ åt dig, på det att han må slippa sitt fördärvade liv och finna nytt

liv i dig, ty annars vore han död som en sten, då han har förverkat sin själ genom sina laster. Skär upp ådrorna!

4 (till offret, lugnande) Det gör inte ont. Du bara domnar bort. Vi har preparerat dig, så att du skall känna så litet som möjligt. Se det som en vanlig operation.

Offret Jag vet, jag har inget val. (resignerar när hans ådror skärs upp och hans blod tappas i kärlen)

1 Tag emot ännu en själ i din oändliga och eviga gemenskap, o mörkrets evige herre! Ty allt liv tillhör dig, och om någon människa förverkar sitt liv med att missbruka det till att fördärva andras liv är det bästa vi kan göra att återställa det livet till dess ursprung, upprinnelsen till allt liv i det eviga djupaste mörkret, som behärskas av livets evige mästare och herren över det djupaste mörkret.

2 Offret är fullbordat!

Alla Offret är fullbordat!

1 Tag emot din förlorade son, o herre av evigheten och mörkret! Låt honom aldrig mera skiljas från dig!

Alla Tag emot den förlorade själen!

1 Han fördärvade sitt liv med att fördärva andras liv, och vårt enda sätt att kunna rädda honom var att rädda hans själ med att offra hans liv genom den svarta mässans heligaste mysterium dess offerrit. Vare han räddad!

Alla Vare han räddad!

1 (till Melchior) Såja. Nu var det över. Hur känns det? Nu är du initierad och bunden av evig tystnadsplikt inför alla utom för den evige mörkrets herre som nu blivit din herre.

Melchior Men varför denna maskerad? Varför dessa svarta kåpor och maskerade ansikten? Varför denna totala anonymitet?

1 Som skydd. De svarta kåporna skyddar mot influenser och vibrationer utifrån, samtidigt som de håller våra egna vibrationer inombords.

Melchior Men samtidigt är ni alla barfota. Varför?

1 Närbakten med jorden är den viktigaste av alla kontakter. Så länge man står på jorden och känner den har man kontakt med verkligheten.

Melchior Även om det bara är ett golv?

1 Även om det bara är ett golv.

Melchior Jag har mycket kvar att lära mig.

1 En dag får du säkert själv officiera vid en ceremoni, men det kan dröja många år innan du blir mogen nog att kunna leda ett människooffer.

Melchior Är det alltid sådana ni offerar, fördärvade själar som förverkat sina liv men som rättvisan inte kan nå?

1 Alltid. Om det inte är ett frivilligt offer. Då är det mera högtidligt.

Melchior Och det händer? Kommer självmördare till er för att låta sig offras?

1 Det händer.

Melchior Som sagt, jag har mycket kvar av livet att lära mig.

1 Kom, broder Melchior. Nu skall vi fira din initiering med bröd och vin. (tar hand om honom och leder ut honom med en arm vänskapligt om hans axlar. Två fulla kärl tas om hand. Alla drar sig ut, medan liket får ligga kvar tills vidare.)

Scen 2.

Louise Har du varit med om många sådana – riter?
Melchior Jag har för länge sedan tappat räkningen.
Louise Hur ofta råkar du ut för dem?
Melchior Ständigt allt oftare.
Louise Och har du själv förrättat människooffer?
Melchior Jag skäms inte för att erkänna det. Precis som i det första fallet var det varje gång berättigat.
Louise Även frivilliga?
Melchior Nej, Louise, frivilliga människooffer har ännu inte omfattats av min erfarenhet.
Louise Det gör dig juridiskt till en massmördare.
Melchior Bara formalistiskt juridiskt. Mitt samvete är en högre domare, och det har aldrig dömt mig, medan de offrade alltid har blivit rättvist dömda.
Louise Och ni har alltid kommit undan med det?
Melchior Vi är diskreta.
Louise Och du, Agnes? Har du också deltagit i sådant?
Agnes Även Rolf.
Louise Och Urban?
Agnes Han känner till det men har aldrig deltagit.
Louise Så det är ur laglig synpunkt en omfattande kriminell verksamhet ni ägnar er åt.
Melchior Vi tar inga risker, och vi är noga med rättvisan. Ingen oskyldig får någonsin dömas. Det är bara fördärvarna av de oskyldiga som får dömas.
Louise Hur länge har detta pågått?
Agnes Sedan urminnes tider. Sedan hedenhös. Druiderna utvecklade det till bestående praxis. Egentligen har alla ursprungliga folk ägnat sig åt det. Titta på aztekerna och mayafolket. Se på inkquisitionen och alla häxförföljelser.
Louise Men det handlade inte om rättvisa.
Melchior Nej. De hade fått allt om bakfoten. Därför åkte de fast och råkade ut för både reformationen och trettioåriga kriget för att under 1700-talet fullkomligt likvideras. Men de som ägnat sig åt regelrätta människooffer har aldrig åkt fast. Just för att de strängt iakttagit den etiska striktheten har de alltid kunnat fortsätta, som en sorts alternativt socialt renhållningsväsen, när den formella rättvisan inte har räckt till.
Louise Och du har aldrig råkat ut för något bakslag, i form av någon orättvisa eller inblandning av andra myndigheter, angiveri eller något sådant?

Melchior Nej. De rättrogna förråder aldrig varandra utan skyddar varandra intill döden och är praktiskt taget immuna mot yttre inblandning just genom sin strikta rättrogenhet. Vi tar helt enkelt inga risker.

Louise Men något obehagligt måste du någon gång ha råkat ut för. Vad var det värsta?

Melchior (med en blick på Agnes) Kan jag gå in på det?

Agnes Jag tror vi kan lita på Louise. Hon vet redan för mycket för att kunna förråda eller ange oss – ingen skulle tro henne. Är det inte riktigt, Louise?

Louise Ni är mina vänner, och genom att jag själv aldrig deltagit i era riter har jag inget vittnesmål att komma med. Ni är fullkomligt säkra för mig.

Melchior Nå, Louise, då kan jag nog våga berätta det hemskaste exemplet jag råkat ut för när det gäller dessa riter.

Scen 3. En annan svart mässa.

1 Det du skall få uppleva idag, Melchior, är någonting i hästvåg.

Melchior Är det en annan pedofil?

1 Nej, det är någonting så unikt som en konkurrent. Han tillhör en församling som har samma rötter som vi. Deras grundare lärde sig mycket av Aleisteir Crowley, som är en av våra förgrundsgestalter, men han grundade sin egen kyrka som blev världens mest lukrativa genom sitt snillrika men omänskliga system.

Melchior Jag tror jag börjar förstå vad det handlar om.

1 För in kandidaten!

(Liksom förra gången förs en naken man in av fyra svartklädda maskerade män, men den här mannen gör motstånd, vilket är gagnlöst, då han bara binds fast vid altaret till händer och fötter desto hårdare, som en korsfäst.)

mannen Vad tänker ni göra med mig, era galningar? Tortera mig? För vad?

1 Inte alls. Vi tänker rädda din själ.

Mannen Ha! Ni är inte kloka! Jag ska skicka rättvisan på er, så att ni alla hamnar bakom lås och bom!

1 Utan tvekan har din firma ekonomiska resurser för en oändlig process. Jag är rädd att du får inleda den processen från andra sidan graven, men å andra sidan är det där gratis.

Mannen (skräckslagen) Tänker ni mörda mig?

1 Nej, vi tänker offra dig.

Mannen Ni är inte kloka!

1 Jo, det är just vad vi är, för vi vet vad du har gjort.

Mannen Upplys mig. Vad har jag gjort som motiverat er till att kidnappa mig och trakassera mig?

1 Håkan, läs upp registret.

2 *(läser av en uppteckning)* Du har varit den mest verksamma och effektiva medlemmen i din kyrka i företaget att få folk att låna pengar för att finansiera sina

dyra kurser i din kyrka. Den fullständiga utbildningslinjen kostar närmare en miljon, och din kyrka har satt det i system att locka folk till att offra vad som helst bara för att nå frälsningen genom dessa oändliga och svindyra kurser.

Mannen Jag var inte ensam! Jag var bara en småfräsare i jämförelse med toppskiktet!

1 Så du ursäktar dig med att det fanns de som gjorde vad du gjorde men i mycket större omfattning. Det är att försvara ett brott med att det finns värre brottslingar. Fortsätt, Håkan.

2 Saken är den, att dessa människor som sålunda lockats till att låna upp pengar för att finansiera sina kurser därmed har ruinerat inte bara sig själva utan även sina familjer, släktingar och vänner, genom att sådana övertalats till att gå i borgen för låntagarna. Dessa har resonerat som så, att "bara jag blir klar med kursen ordnar sig allt, och jag kan fixa pengar hur lätt som helst." Tyvärr misstog de sig därvidlag. De fann sig ruinerade och kunde inte betala sina amorteringar och fann sig fast i en skuldfälla på livstid som var omöjlig att arbeta sig ut ur, medan din kyrka tog alla pengarna.

Mannen Jag var inte ensam!

1 Det har du sagt redan. Men hur kunde du själv gå på ett sådant bedrägeri? Säg inte att du skrivit på deras livstidskontrakt.

Mannen Jo, jag är kontrakterad.

1 Då kommer vi fram till den systematiska brottslighet som din kyrka etablerat som sin norm. Den får sina proselyter att skriva på ett kontrakt som inte bara är på livstid utan för evigt.

Mannen Nej, kontraktstiden är på hundra miljoner år.

1 Det kallar jag en oöverskådlig evighet. Och när kontraktet löper ut tar väl firman för givet att ni skriver på ett nytt evighetskontrakt med den begränsningen, att det bara varar i hundra nya miljoner år? Är det inte så? Alltså är det i praktiken ett evighetskontrakt. Broder Gabriel, du har ordet.

Gabriel (i svart fotsid kåpa och maskerad) Därmed är det ett faktum att ni satt det i system att med överlagd beräkning förslava själar på livstid. Ni tar alltså för givet att människan har evigt liv, och denna evighet hos individen vill ni lägga beslag på, och det gör ni genom konkreta kontrakt och förmögenheter som betalning. Vi satanister kallar detta överlagt slaveri på livstid och ett infamt lurendrejeri genom att ni lurar era offer till att ta för givet att de skall leva för evigt genom att garantera dem denna evighet genom ett konkret evighetskontrakt.

Mannen Är ni då bättre, som bara lever för att för evigt förslava själar i helvetet?

Gabriel Nej, vi förnekar helvetet. Om det finns något helvete är det den tillfälliga dödliga existensen här på jorden. Vi räddar själar åt evigheten genom att befria dem och överlämna dem åt Satan.

Mannen Ni ämnar alltså offra mig åt Satan?

2 Därmed räddar vi din själ. Vi rycker dig loss från din bedragarkyrkas själsfälla och offerar ditt liv åt Satan. Det är idiotsäkert. Den som offeras åt Satan tillhör sedan Satan för evigt, och i nästa liv föds han som ett färdigt barn av Satan, som det

blir hans livsuppgift att tjäna för evigt jämte sina medbröder i det eviga brödraskapet.

Mannen (räddare och räddare) Ni menar faktiskt allvar.

1 Gör processen kort. Han kan inte försvara sig och har bevisat sig skyldig. Han måste sona alla de människors liv han har ruinerat ekonomiskt bortom all möjlighet till upprättelse. Det är ett privilegium, min bäste herre, att få bli utsedd till ett offer åt mörkrets evige herre. Många erbjuder sig frivilligt till den äran.

Mannen Ni är fullkomligt galna!

1 Nej, endast rationella intill andlig fullkomlighet. Genomför ritualen!
(*Ritualen genomförs. Man slipper se fortsättningen.*)

Scen 4.

Louise Ursäkta en obehaglig fråga, men vad gör ni med liken?

Agnes Vi ser till att de försvinner spårlöst.

Louise Kan ni göra det, jag menar, det är ju svårt att bli av med benen, även om man kan stycka kroppen.

Melchior Oroa dig inte, Louise. Vi har årtusendens erfarenhet, och under de senaste seklerna har metodens praxis blivit idiotsäker.

Agnes Se bara på hur Jack Uppskäraren kom undan, fastän han utförde sina rituella mord *in flagrantia*.

Louise Ni får ursäkta mig min klentrogenhet, men jag finner det hela ganska svårsmält.

Agnes Det är alldeles naturligt, Louise. Du börjar lära dig.

Melchior Alla nya konster är svårast i början. Så småningom kommer man mer och mer in i dem, och till slut har man vant sig.

Louise Som Stalin vid den omfattande Gulagindustrin. I början var ett mord bara ett mord för honom, men när offerstatistiken blev miljoner och tiotals miljoner blev det bara statistik.

Melchior Det är inte riktigt samma sak. Vi begår bara högst individuella mord som straff för brottsliga verksamheter som lagen aldrig kan komma åt.

Agnes Se det som ett extra renhållningsväsen i nödfall.

Louise Bara jag slipper delta är jag nöjd.

Melchior Ingen tvingar dig. Men förr eller senare kommer du att vilja ansluta dig till gruppen och gemenskapen, du kan inte hålla dig från att söka dig till svarta mässor, och en dag blir du initierad, precis som jag. Det kan ta år, det väljer du själv, men somliga visar sig vara födda satanister och vill genast gå igenom hela initieringen intill det högsta mysteriet.

Louise Som är människooffret?

Melchior Det lämnar jag åt dig att upptäcka själv.

Akt IV scen 1. Georgs dödsbädd.

Georg (ligger för döden i sin säng med Alice bredvid sig) Kommer inte Melchior?

Alice Han kommer så fort han kan. Vi har skickat efter honom.

Georg Har han svarat? Har han bekräftat att han kommer?

Alice Vi har talat med honom i telefon. Han kommer så fort han kan.

Georg Jag vill inte ha sista smörjelsen från någon annan än honom.

Alice Så du tror ännu på honom som präst?

Georg Kära Alice, jag är av den uppfattningen, att har man en gång blivit prästvigd så är man präst för hela livet vad som än händer en. Jag anser inte att man kan avfalla om man en gång har tagit det steget. Man har vigt sin själ åt umgänget med den rena andligheten och andra själar, och då är det omöjligt att åter bli dödlig.

Walter (har precis kommit in) Det hörs hur nära döden han är så gaggig som han är.

Georg Tvärtom, Walter. Jag ser klarare än någonsin. Det är du som är styggelsen i familjen och alltid har varit det, då du i princip hela livet mest ägnat dig åt att försöka dra ner din bror till din nivå.

Walter Skynda dig att dö, så slipper du göra dig skyldig till ständigt värre dumheter.

Georg Det är lönlöst att tala med dig. Du förstår ingenting och har aldrig gjort det.

Walter Du glömmer att det är jag som har räddat familjen. Utan mig hade vi inte kunnat bo kvar här, och du hade hamnat i en förortslägenhet bland zigenare och afrikaner.

Alice Din far är döende, Walter, och du bara ägnar dig åt värre förnedringar än någonsin.

Georg Inte ens du kan hindra att min son Melchior kommer tillbaka och räddar min själ åt evigheten.

Walter Vad du tramsar. Din blödighet går över alla gränser.

Alice Lämna rummet, Walter, och låt din far dö i fred.

Walter Tar du dig ton till mig, Melchiors avlagda frilla?

Alice Han kommer när som helst. Jag och Georg har skickat bud på honom.

Walter Det fattades bara. Och du kommer att ta emot honom med öppna armar, eller hur? Och far kommer att omfamna honom som den förlorade sonen! Medan jag som gjort allt för er och för familjen körs ur rummet? Nej, nu får det vara nog! När Melchior kommer, om han kommer, så får han ta dig som du är. (*angriper Alice*)

Alice (gör motstånd, men Walter är obeveklig som den starkare) Walter, din far är döende!

Walter Det skiter jag i. Nu skall jag äntligen ha dig, och vad är lämpligare än på golvet inför hans dödsbädd? (*får omkull henne på golvet och sliter upp hennes klänning*)

Georg Låt mig dö!

Alice (skriker hjärtskärande när Walter våldtar henne)

Georg Kan du se detta, Gud, och inte låta mig dö?

Walter (efter fullbordad våldtäkt, pustar ut i krampaktig andhämtning. Alice är medvetslös.)

Så, gubbe, nu får Melchior gärna komma. Nu har jag preparerat hans brud för honom. (*Georg rör sig inte. Walter stiger upp och undersöker honom.*) Han är död. Då undkom han Melchiors sista smörjelse.

Melchior (kommer in, andfådd efter att ha skyndat) Kom jag i tid?

Walter Nej, gubben har kreverat. Det är lika bra du går igen. Du har ingenting här att göra.

Melchior (ser Alice på golvet) Har hon svimmat?

Walter Det är lika bra du tar henne med dig. Slampan är förbrukad. (*sparkar till henne för att väcka henne*) Ut härifrån, båda två! Detta är nu ett obotligt sorgehus!

Melchior (lyckas väcka och få liv i Alice, som är mycket svag)

Alice Ta mig härifrån, Melchior, innan det är för sent.

Walter Det är redan för sent. Du är färdig. Och Melchior är besatt och svartlistad som djävulspräst. Tur att han inte hann rädda pappas själ.

Melchior (tar hand om Alice, för henne ut) Kom, Alice. Far är befriad från Walter. Låt även oss för alltid befria oss från honom. (*går ut med Alice med oroliga blickar mot Walter. När de är ute slår Walter rasande näven i bordet*)

Walter Fan också! (*sätter sig vid bordet med båda händerna för ansiktet och försöker gråta men kan inte.*)

Scen 2.

Advokaten Jag beklagar, Alice, men det är ingenting jag kan göra.

Alice Tror ni inte ens på min historia?

Advokaten Naturligtvis kan jag inte betvivla den. Saken är den, att den håller inte i en rätts sak, då Walter var enda vittnet.

Alice Mina sönderrivna kläder? Mina blåmärken? Melchior?

Advokaten Melchior kom in för sent. Hans far hade kunnat vittna om våldtäkten, om han inte hade avlidit. Walter kommer att blåneka. Det gör de alltid, i synnerhet om de är skyldiga, och de begår gärna mened på saken. Jag beklagar, Alice, men du är tyvärr hänvisad till att leva med saken.

Alice Inte utan gottgörelse. För helvete, Morten, han våldtog mig på mattan inför sin egen döende fader, som dog innan våldtäkten var fullbordad! Det var en dubbel skändning, både av mig och av hans far!

Advokaten Som jag sade, jag kan inte betvivla din historia, men ingen rätt skulle tro på den, i synnerhet inte som våldtäktsmannen var det enda vittnet, som inte kan annat än blåneka. Han ärver väl alltsammans?

Alice Ja, Georg hann göra Melchior arvlös, och han hann inte annullera det nya testamentet.

Advokaten Walter hade inte kunnat planera det hela bättre. Han vann hela familjeförmögenheten och blev av med både sin bror och sin far men förlorade dig på köpet och kommer att dö ensam och hatad. Jag tror inte han kommer att bli lycklig.

Alice Du ger mig inget annat val än att ta rättvisan i egna händer.
Advokaten Det är det naturligtvis min plikt att avråda dig ifrån.
Alice Du ger mig inget val.
Advokaten Jag har inte hört din föresats.
Alice (reser sig) Tack, advokaten. Då går jag. (*går*)
Advokaten Stackars flicka! Det är alltid samma sak. Våldtäktsoffret må ha blivit hur våldtaget som helst, men hon kan aldrig göra sin situation förståelig för andra, som därför aldrig kan tro henne. Endast sådana som är fräcka nog att ljuga om påstådda våldtäkter har ibland blivit trodda.

Scen 3.

Agnes Vi lovar dig inte guld och gröna skogar, men du kommer aldrig att sakna beskydd.
Louise Naturligtvis tackar jag för ert erbjudande, men jag kommer aldrig att kunna bringa mig till att delta i en svart mässa då människooffersriten alltid kommer att stå i vägen.
Melchior Menar du att vi gör fel i att straffa sådana pedofiler och våldtäktsmän med döden som lagen aldrig kan nå, eller kan du inte acceptera dessa ceremonier bara för att de är socialt oacceptabla?
Louise Jag kan tänka mig att ta saken under prövning. Om ni någon gång får fast en verklig våldtäktsman och ger honom en chans enligt er ritual så kan jag tänka mig att själv vara med och bedöma saken, om min röst sedan får vara utslagsrösten.
Agnes (till Melchior) En intressant experimentell utmaning, eller hur, Melchior?
Melchior Så intressant att jag gärna accepterar den. Jag litar på ditt omdöme, Louise, och accepterar din dom vid ett sådant tillfälle.
Louise Kan det bli aktuellt redan snart?
Melchior Man vet aldrig, men om det blir det skall jag höra av mig.
Louise (reser sig) Då tackar jag för en väldigt intressant afton. Men nu är jag trött och går gärna och knyter mig som Rolf och Urban.
Melchior Jag tror vi alla är mogna för sängen.
Agnes Det var roligt att lära känna dig, Louise, och jag tror du kommer att trivas med oss och känna dig som hemma i vår krets.
Louise Det återstår att se. (*går*)
Agnes Vad tror du, Melchior?
Melchior Jag tror hon kommer att acceptera oss.
Agnes Har du något lämpligt våldtäktsfall på lut?
Melchior Inte ännu, men det kommer. (*Även de bryter taffeln.*)

Akt V scen 1.
En ny hemlig ritualsammankomst.

Rolf Vet man något om honom?

Urban Detta är första gången jag är med om någonting sådant här. Jag krävde absolut hederlighet som villkor. Melchior vet ingenting om offret.

Rolf Vi vet bara att han är en våldtäktsman.

Urban Hans offer kommer att närvara vid ceremonin.

Rolf Jag vet. Hon lär ha försökt alla medel att få fast honom på laglig väg, men lagen är lös och luddig när det gäller våldtäktsfall, i synnerhet när det inte finns några andra vittnen än våldtäktsmannen.

Urban Här kommer Melchior. Håller du avtalet, Melchior?

Melchior Ingen vet någonting om honom. Han får en fullständigt opartisk rättegång.

Rolf Men utgången är väl ändå given?

Melchior Det vet man aldrig. Det beror helt på den anklagade om han kan försvara sig eller inte. (*Agnes kommer in med Louise.*)

Urban Nej men ser man på! Louise, har du blivit en av dem?

Louise Jag lovade att endast ställa upp vid ett våldtäktsfall om jag då fick fälla det avgörande ordet.

Urban Så du är här som domare.

Louise Ärligt talat trodde jag aldrig den dagen skulle komma att jag skulle närvara vid en svart mässa, men jag gav mitt ord och måste hålla det.

Urban Vet du något om fallet?

Louise Ingenting. Jag tror inte någon vet något utom den som fått hit honom.

Rolf Offret. Ingen känner henne.

1 (*uppträder*) Den anklagade håller på att föras hit. Får jag be er samtliga att maskera er, så att ingen kan känna igen någon av er. Ni har era masker. Om någon saknar finns det extra. (*De flesta tar på sig Anonymous-masker, men några har särskilda eller enkla svarta masker.*)

Rolf Får vi se anklagaren?

Agnes Nej, även hon måste följa reglerna och bära mask. (*Alice kommer in maskerad även hon i sällskap med andra maskerade deltagare.*)

1 Alla är här. För in den anklagade!

(*Några helt svart maskerade bröder för in den bakbundne Walter.*)

Walter Vad är detta för ett jippo? En maskeradbal?

Alice Nej, Walter, det är din rättegång. I brist på möjlighet till en laglig sådan har jag mobiliserat en högre instans.

Walter Alice! Är det du som fått mig kidnappad?

Alice Ja, Walter, någon måste ställa dig inför rätta, och bara jag kunde göra det och bara på detta sätt.

Walter Men varför är ni alla maskerade? Är det bara för att skrämmas?

1 Det är för att skydda vars och ens identitet och säkerställa neutraliteten och opartiskheten.

Walter Om detta är en rättegång har jag väl en försvarsadvokat också?

1 Se det mera som en krigsrätt.

Walter Vad är ni för ena? Feminister eller satanister?

Alice Jag är den enda som känner dig här, och jag känner ingen av de övriga. Jag lovar dig en opartisk rättegång, men jag har utlovats en kvinnlig domare.

Walter Jag förmodar att ni är fullt medvetna om att ni gör er skyldiga till ett rättsvidrigt förfarande som jag kommer att lagföra så fort er maskerad är över.

1 Du tycks inte inse hur allvarlig din benägenhet är. I regel drar vi aldrig någon inför vår sataniska domstol om vi inte är säkra på hans överväldigande skuld.

Walter Satanister? Är ni satanister? Då har väl min bror ett finger med i spelet.

1 Vi vet ingenting om någon bror till dig. Vi vet inte vem du är. Vi vet bara vad din anklagare har berättat.

Walter Och vad har hon berättat?

1 Att du inför din faders dödsbädd våldtog henne på golvet medan din fader dog, och att du ärvde allt vad han ägde, fastän det rätteligen borde ha tillkommit din äldre bror, som tidigare förklarats arvlös, vilket din fader ångrat men inte kunnat åtgärda, då du hindrade honom från att justera sitt testamente.

Walter Det är lögn!

1 Vad är lögn?

Walter Han ändrade själv sitt testamente! Jag hindrade honom inte!

Alice Du hindrade honom från att återställa det, och utnyttjade hans tilltagande sjukdom som ursäkt för att hindra honom. Du sade hela tiden till honom, att "det kan du göra senare", mycket väl medveten om att han ständigt bara blev sjukare och i själva verket redan var döende, vilket tillstånd du ständigt förvärrade.

Walter Är jag nu skyldig till hans död också?

Alice Vad annars? Hur kunde han annat än dö när du plågade ihjäl honom? Endast du fick hans hjärta att brista, och när du våldtog mig inför hans åsyn på hans dödsbädd kunde utgången inte bli någon annan.

Walter Du är så säker på din sak. Har du några vittnen?

Alice Inför denna församling borde det räcka med en ensam kvinnas vittnesmål.

Melchior Nej, här finns faktiskt ett vittne till. *(tar av sig masken)*

Walter Melchior! Jag visste att det var du! Vem annars skulle kunna dra mig inför en sådan här församling?

Melchior Nej, Walter, jag visste inte att det var du som skulle dras inför rätta här. Det vet alla här, och flera ställde det som villkor för att delta, att ingen skulle känna den anklagade.

Walter Försök inte. Du har själv gjort dig till min domare.

Melchior Nej, din domare här blir ingen av oss utan en annan kvinna, som aldrig varit med oss här tidigare och som känner dig minst av alla.

Agnes Louise, har du hört tillräckligt, eller vill du höra mera?

Louise Jag är själv ett våldtäktsoffer. Jag ställde upp här idag endast på det villkoret att det skulle gälla ett våldtäktsmål. Ett sådant infann sig tidigare än vad någon hade räknat med, och tydligen visste heller ingen att den anklagade skulle vara bror till en av deltagarna. Agnes, jag behöver inte höra mera. Saken är självklar. Den anklagade har inte försvarat något annat än att han inte hindrade sin far från att ändra sitt testamente. Därmed har han indirekt bekänt sig skyldig till våldtäkten, som var allt målet handlade om.

Walter Era fördömda monster till utklädda djävlar, är ni nöjda nu? Din list har äntligen fått mig dit du hela tiden ville, Melchior. Är det så här du nu äntligen får göra karriär, som en slaktare vid en svart mässa?

Melchior Nej, Walter, jag ville aldrig detta. Aldrig kunde jag ana att det var dig jag skulle få se här idag eller att vi över huvud taget någonsin skulle ses igen. Jag var helt inställd på att låta dig få behålla hela fadersarvet.

Walter (lugnare) Jag ser att loppet är kört. Vad tänker ni göra med mig?

Melchior Du kommer att försvinna spårlöst. Ingen kommer någonsin att kunna uppdaga din kropp, då vi effektivt gör oss av med den, och vi har århundradens erfarenhet av den konsten, medan vi räddar din själ åt Satan.

Walter Då är ni alla fördömda.

Melchior Nej, för vi tillhör redan Satan genom vårt eget val. I ditt nästa liv kommer du genom vårt offer att födas till en boren satanist, som du kommer att förbli för alltid. Om du inte kan förstå vad vi menar, så kan du försöka se det som ett slags övergång till ett vampyrliv.

Walter Ni är inte kloka!

Melchior Dess värre så är det just det vi är. Är du klar med domen, Louise?

Louise Saken är självklar. Jag kan inte se något försonande drag hos denna våldtäktsman och kan därför inte annat än överlåta honom åt ert gottfinnande. Gör med honom enligt reglerna för er praxis. Ingen kvinna kan benåda honom.

1 Inser du, Louise, att du därmed gör dig till en av oss och för alltid förblir bunden till vår eviga gemenskap med Satan?

Louise Jag kan inte gå tillbaka på mitt ord. Jag lovade att närvara vid en av era sammankomster bara om det skulle uppenbara sig ett våldtäktsfall och att jag i så fall ensam skulle få döma den anklagade. Jag vet vad våldtäkt handlar om. Jag har upplevt det själv. Förövaren kan aldrig känna det samma som offret och kan aldrig förstå henne, men hon förblir kränkt hela livet och kanske för evigt, och jag ser mitt uppgående i er gemenskap med en högre om dock mörkare makt som kanske det enda som kan rena mig från den bestående kränkningen.

1 Domen är given. Det är bara att överlåta honom åt evigheten.

Agnes Kom, Louise. Vi är färdiga här.

Louise (till Alice) Kom, syster. Du har funnit en ny familj här.

Alice Jag märker det.

Melchior Jag har förlorat min bror, även du har förlorat honom, men vi har kanske återfunnit varandra.

Alice Ja, Melchior, aldrig kunde jag ana att min envisa oförsonlighet skulle leda mig så rätt som detta blev.

1 Gör processen kort med honom!

(De svartklädda maskerade bröderna förfar med Walter enligt ritualen medan Melchior går ut med damerna.)

8.

Jag stod alltså inför ett fait accompli. Louise var satanist, och det var ingenting jag kunde göra åt saken. Inte heller kunde jag på något sätt gå tillbaka på mitt ord, utan min föresats stod fast att hjälpa henne komma till rätta med hennes öde i Indien genom att lösa mysteriet med hennes mans mördare.

Med dessa nya insikter i hennes fall måste jag naturligtvis ändå misstänka att hon på något sätt kunde vara inblandad i mordet och veta mera än vad hon ville medge, men jag måste lita på hennes berättelse om väninnan som nu var i Indien och som kunde vara den verkliga mörderskan eller åtminstone veta mera om saken än Louise.

Vi beslöt att jag skulle resa i förväg och hon komma senare efter, då jag hade en del ärenden först i Manali, då en god vän till mig utlovat en intressant och högaktuell konferens om dominerande problem i världen just nu. Hon skulle komma några dagar senare när jag kunde meddela henne att allt var i ordning för konferensen, så att även hon kunde delta.

Här är min reseskildring:

1: *Hem före mörkret i Simla.*

Resan började ju inte bra med det värsta visumstrulet någonsin med både nätbedrägeri, polisanmälningsturer, bankomgångar med nytt kreditkort och om från början igen med visumet i retur från ambassaden, då fotot inte kunde godkännas på grund av "skuggor".

Men resvädret var idealiskt. Sommaren tycktes äntligen ha kommit efter många om och men den andra veckan i augusti, så man slapp åtminstone regn till avresan.

Men i Vanda, Helsingfors, strulade det till sig. Vi skulle hämtas från flygmaskinen med buss, men den bussen kom aldrig, så det blev en lång väntan. När den slutligen kom körde den oss till ett ställe som det var omöjligt att hitta ut ur. Det fanns ingen transferutgång från denna flygstationens källarlokal. Enda vägen ut var till entrén, där enda vägen ut var genom en ny säkerhetskontroll i massiv trängsel med bortåt fem tusen ystra japaner, kineser och koreaner. Dessa hade översvämmat flygfältet denna dag.

När man äntligen var inne och kunde börja försöka ta det lugnt inför en fem timmars väntan på anslutningen fungerade inte Wi-Fi. Detta skulle bli en följetong under hela resan: Wi-Fi överallt som inte fungerade. Man kom ut på Google men inte längre. Jag frågade flera andra som hade samma problem. De kom ut på nätet men

kunde inte använda det. Hellre än att bara snurra runt med ständigt nya försök som ständigt misslyckades var det bara att släcka ner och ta upp en god bok i stället.

Annars fungerade allting perfekt. På väg till Finland hade man fått njuta av Vättern i hela dess längd samt hela Stockholm, och strax före solnedgången kunde man även urskilja kanalerna och Nevskij Prospekt i Sankt Petersburg.

Jag hade turen att komma på ett plan som inte var proppfullt. Många säten var lediga och även det bredvid mitt, så jag kunde bekvämt sträcka ut mig över två sitsar.

Vi kom fram till Delhi punktligt före soluppgången. När jag kom ut för att söka upp bussen till busstationen fick jag en skojare över mig som var svår att bli av med. Han menade att bussen skulle komma först om en timme, då det var helgdag (14 augusti), och att det var bättre att jag tog en taxi in till en turistbyrå enligt hans anvisningar. Till slut lyckades jag skaka honom av mig och fann bussen, som inte alls väntade med att köra oss till busstationen.

Där fann jag en buss till Simla till klockan 8, som lyckligt befriade oss från den kvalmiga flämthettan – det var 34 grader – och fläktade oss hela vägen upp till Simla tio timmar senare. Först när man kom upp i bergen kunde man börja andas med någon lättnad igen. Det var mulet, men det var inte många droppar regn man fått under vägen.

Så långt hade allt för en gångs skull klaffat perfekt. Inga förseningar, inget Chandigarh-strul, ingenting att oro sig för, och i Simla fick jag genast biljett till nattbussen till Manali. Det var bara att gå upp till *the Indian Coffee House* och ta det lugnt.

För en gångs skull hade man kommit fram till Simla före mörkret, vilket jag såg som ett mycket gott tecken. I Manali hade Johannes lovat ställa till med en ny konferens, jag hoppades få uppleva den vackra Marianne igen, och även om han inte nämnt något om ämnet kunde man nästan ta för givet att det måste ha med Isis-krisen att göra.

2: Ny ordning i Manali

Bussresan till Manali blev som den blev. Jag hade bett om en fönsterplats men inte den vid dörren. Bredvid mig hamnade en jättetjockis. Utgångsläget för nattbussresan var det sämsta tänkbara.

Dessutom blev bussen överfull. En samling stökiga ungdomar hamnade i sittbrunnen framför mig i trappan till dörren. De försåg sig med kartongbitar att sitta på för att inte smutsa ner och nöta byxorna. Och chauffören körde djävligt fort, särskilt i svängarna, så att bromsarna skrek.

Naturligtvis blev det inte särskilt mycket sömn. Tjockisen gjorde sitt bästa för att breda ut sig även över mig, vilket han var omedveten om, då han sov. Men hur det nu var lyckades jag stjäla mig till litet sömn.

När jag vaknade med ett ryck var klockan närmare tre och alla ungdomarna försvunna. Borta var allt deras bagage. Borta var även min ryggsäck, som legat bland

de andra, då den inte fått plats på bagagehyllan. Vi letade efter den, men allt var tomt. Så lyfte en passagerare på en filt, och där låg den. Vilken lättnad! Den hade bara gömts undan för säkerhets skull.

Vi nådde Manali klockan 6 efter åtta timmar. Allt var ännu mörkt och tyst och stängt. Jag vilade en stund sittande på stationen innan jag vågade mig upp till Greenland.

Det var en ny thriller varje år. Skulle något ha förändrats? Skulle min gamle värd finnas kvar?

Grinden stod vidöppen. Det hade den aldrig gjort förut. Trädgården var övervuxen och misskött. Ringklockan fungerade inte. Allt var låst, men några fönster var öppna. Jag satte mig ner på farstukvisten och väntade.

Efter en stund kom en ung man ut. Det var en lokal gäst. En stund senare kom två unga män ut. De var de nya direktörerna. Min gamle värd bodde inte längre kvar utan hade leasat ut sitt värdshus, som Tara leasat förra året. De nya leasarna kände inte Tara.

Det var alltså en helt ny styrelse på stället. Jag fick ett av de lägre rummen, men på min förfrågan om jag fick betala samma pris som senaste år blev svaret ja. Det var jag tacksam för och stannade kvar.

Sålunda var det fritt fram för att slappna av och känna sig hemma i Manali. Jag var i förvånansvärt god form efter två nätter sittande utan säng och kunde genomföra min vanliga morgongymnastik alldeles som vanligt. En timmes extra vila gjorde susen. Sedan var det bara att duscha och börja leva.

"Vi kommer att dryfta rasismen," berättade Johannes uppe i Vashisht, där vi träffades i ett terasscafé med utsikt över hela Manali på andra sidan Beas, medan det i caféet bredvid satt två unga män och bolmade på chillumholkar, "då den aktualiserats överallt i världen de senaste åren inte längre som ett föraktligt problem utan i breda lager som en logisk slutsats, nödvändighet och försvarsåtgärd."

"Beror det enbart på islams skenande aggressivitet?"

"Det och flyktinginvasionen i Europa, som åter aktualiserat arabstomsproblematiken. Bara de senaste dagarna har ju afrikanska muslimska flyktingar skurit halsen av oskyldiga offer utan motiv både i Sverige och Norge. I Norge börjar fler och fler anse att Breivik hade rätt. Det är sådana svåra frågor vi skall försöka gå till rätta med."

"Var?"

"Det är frågan. Ett förslag är att varje deltagare skulle få välja *sin* plats för en dags diskussioner, men en enda dag skulle nog räcka. Flera offentliga caféer har föreslagits, men man vet aldrig om man får sitta i fred där. Ditt café i Old Manali vid vattnet vore idealiskt, men frågan är om inte vattnet brusar för ljudligt där. Bäst vore vårt ställe från förrförra året, men vi vet inte om vi kan vara där i år."

"Mariannes ställe?"

"Ja."

"Är hon här?"

"Hon kommer."

Det var allt han ville avslöja om konferensen. Han visste inte ännu säkert vilka och hur många som skulle komma, då de flesta var osäkra.

Det fanns ett antal indiska gäster på Greenland. När jag skulle öppna min dörr med det sedvanliga hopplösa indiska hänglåset kom det fram en liten flicka och hjälpte mig. Hon var mycket nyfiken. Hon kunde högst vara 13 år. Hon kom in i rummet och frågade vem jag reste med. När hon förstod att jag reste ensam gjorde hon stora ögon. Hon trodde inte sådana djur fanns. "No room mate?" Nej, ingen rumskamrat. Då frågade hon: "Får jag bli din rumskamrat?" Rummet hade en dubbelsäng, och hon bjöd alltså ut sig. Det hade aldrig hänt mig i Indien förut och allra minst i Greenland.

3. Inledande förhandlingar

Samma kväll hade vi en sorts inledande möte inför den osäkra konferensen. Det var mest för att Johannes ville att jag skulle träffa en indier som var mycket engagerad i den muslimska frågan.

"Om ni har någon muslim med i konferensen tänker jag inte delta."

"Men måste inte muslimer få kunna försvara sig?" genmälde Johannes.

"Det finns inget försvar för islam. Det är en våldsberättigande religion som binder sina bekännare till sig genom hot om våld och genom att berättiga dem till våld som muslimer som en sorts privilegium. Jihad, som är en helig plikt för varje muslim, är våld och ingenting annat som bara är riktat mot icke-muslimer. Allt motstånd måste krossas. Det är islams främsta lag."

"Så du menar att det inte finns några goda muslimer, och att den enda goda muslimen är en död muslim?"

"Naturligtvis finns det undantag, men de är alltid individuella."

"Så du menar att islam rent kollektivt är förkastligt?"

"Fullständigt. Det har bara åstadkommit ont i världen och kan inte åstadkomma annat."

"Thakur är indier och vet vad han talar om," förklarade Johannes för mig. "Inget land har utstått så svår förföljelse och förstörelse genom islam som Indien. Såren är mer än 500 år gamla men har aldrig läkts."

"Hela norra Indien utsattes för historiens värsta förintelse och förödelse," fortsatte Thakur, "och såret revs upp på nytt när Indien delades mellan Indien och Pakistan."

"Thakur är från Punjab," förklarade Johannes.

"Britterna lyckades förena hinduer och muslimer under samma tak. De skulle aldrig ha släppt Indien. Gandhi ville det inte men tvingades till det genom Subhandas Chandra Bose och hans extremism. Bara för Boses skull hatade Churchill Gandhi. Resultatet av delningen blev Punjab-massakrerna, som sikherna aldrig kunde förlåta Gandhi. Därför mördades han."

"Men muslimerna byggde Taj Mahal," invände jag.

”Ett undantag. Och för detta mausoleum över sin älskade hustru fängslades kung Shah Jahan på livstid av sin son som straff.”

”Så du menar att världens 1,6 miljarder muslimer utgör ett hot mot resten av världen?” frågade Johannes.

”I högsta grad. Det menar Egyptens president också. De vägrar ju ha någon födelsekontroll och är därvidlag värre än katolikerna. De behandlar och misshandlar kvinnor som djur, som om de bara var till för att kränkas. I sin ingrodda ondska, som avsiktligt kultiverades hos dem genom hjärntvätt för att göra dem till livegna slavar på livstid, är de ovärdiga som människor. De har inget utrymme för mänsklig rättvisa annat än för muslimer, och de propsar på att islamisera hela Europa. Visst utgör dessa 1,6 miljarder våldsbenägna blindstyren en fara för mänskligheten.”

”Och vad skall vi göra åt saken?”

”Beträffande Isis finns det bara en sak att göra: utrota dem alla. Beträffande de övriga har de inget val än att låta sig sekulariseras. De får gärna behålla islam som filosofi, liksom alla religioner bör desarmeras till filosofier, även om islam inte just har mycket filosofi att komma med.”

”Omar Khayam? Khalil Gibran? Hafiz? Rumi?”

”Utbölingar allihop. Ingen riktig muslimsk författare eller filosof var någon riktig muslim. Hafiz bara gycklar med islam, och Firdausi erkänner Moses som en större profet än Muhammed.

Då kommer vi till judendomen. Både kristendomen och islam kommer av judendomen. Skillnaden mellan dem är att kristendomen anammat Gamla Testamentet som sin heliga bok tillsammans med det Nya Testamentet medan islam inte gjort det.

I stället har islam nöjt sig med att plagiera berättelser ur Genesis för att anpassa dem till Koranen och främja sina egna syften. Och så har Koranens folk ofta menat att Koranen är den enda bok som behövs och ofta ägnat sig åt bokbål för den sakens skull.”

”Skall vi då bränna Koranen? Gladstone menade på sin tid att det aldrig skulle bli fred i världen så länge Koranen fanns.”

”Inte alls. Låt Koranen vara. Men Koranens folk måste lära sig att det finns andra lika nyttiga böcker som Koranen, liksom Bibelns folk måste lära sig att det finns andra lika nyttiga böcker som Bibeln. På samma sätt måste hinduiska fanatiker lära sig att det finns andra lika nyttiga böcker som Bhagavad-Gita. Och så vidare. Litteratur är alltid god som litteratur. Litteratur är aldrig bra att ta för mycket på allvar. Litteratur är bra att lära sig av men aldrig bra som absolut auktoritet för ofelbarhetstroende bokstavstroagna.”

Där slöt vårt samtal, för det började skymma, och jag måste ner från Vashisht igen.

På vägen hem passerade jag det gamla Café Momo, mitt första och sista älsklingscafé i Manali, som de senaste åren varit stängt. Nu var det öppet igen – men upplåtet som koranskola för små barn. Jag undrade vad Thakur hade menat om den saken.

4. Marianne

Vi hann ännu träffa Marianne den kvällen. Hon hade just kommit, och hon var mycket intresserad av Thakursamtalen. Johannes redogjorde för dem och bad mig korrigera om det behövdes. Det behövdes inte. Sålunda kunde jag memorera dem ännu bättre.

"Europa har varit så naivt," sade Marianne. "Jag har full förståelse för Marine le Pen och för hennes framgångar och för alla de länder som vill förbjuda burkhan bara för att rikta ett välbehövligt slag direkt mot det mest mänskligt oacceptable med islam – kvinnans ställning som husdjur. Jag har också förståelse för Pal Orban i Ungern och Paavo Väyrynen i Finland som vill skicka tillbaka alla afrikaner till Afrika. Vi har en sekulär kultur och demokrati att försvara mot dem som vill påtvinga oss motsatsen. Så enkelt är det."

"Frågan är om det är praktiskt möjligt," sade Johannes. "Muslimska invandrare är lokalt redan i sådana majoriteter att det blir svårt att bli av med dem."

"Blir vi inte av med dem måste konflikterna bli värre. De genomför sharialagar, de knivhugger folk av ren desperation utan anledning, genom att de är hysteriskt religiösa är de helt otillförlitliga och kan när som helst ta sig till vad som helst, det är bara muslimer som blir självmordsbombare, och den där norrmannens massaker på en massa socialdemokrater kan jag bara se som ett naturligtvis fördömansvärt och missriktat men ändå teoretiskt förståeligt utslag av förtvivlan över att hans egna socialdemokratiska landsmän släppt in en massa muslimer i landet."

"Så du kan inte heller ta muslimerna i försvar."

"Jag är den sista som kan göra det efter allt vad de har gjort i Frankrike."

"Zigenarna då. Sarkozy gjorde ju sig avskyvärd över hela Europa när han för en del år sen ville sparka ut alla zigenare ur Frankrike. Hade han rätt eller fel?"

"Det kan väl du svara på, Magnus, som bor i Sverige, där romernas situation blivit ett allmänt problem."

"Jag kan varken försvara Sarkozy eller säga att han hade rätt. Under de senaste två åren har Sverige översvämmats av romer som utmärkt sig som tiggare utan att vara det minsta fysiskt handikappade. Många av dem är riktigt söta unga damer. De gör ingenting utom att bara sitta i gatan och tigga. Jo, en sak gör de: de har ständigt sina mobiltelefoner tillgängliga, som de alltid pratar i. Jag undrar vem som betalar deras mobilräkningar. Är det välfärden? Och folk är dumma nog att ge dem pengar. De kommer bara hit för att göra sig förtjänster på tiggeri och sociala pengar och sedan resa hem igen med klirr i kassan. Till och med i Indien finns det anslag uppsatta som ber allmänheten att inte uppmuntra tiggeri. Nej, det är fel att skicka hem dem, men det är också fel att ge dem pengar. Om folk inte var dumma nog att ge dem pengar skulle de inte komma hit."

"Och när de väl kommit in i landet och skaffat sig fotfäste stannar de och utvecklar sin parasitism så länge det går. De kan inte annat. De duger inte annat till. Det bevisar de med att vägra arbeta fastän de är arbetsdugliga."

"Så Thakur ville inte bränna Koranen, och du vill inte utvisa romer, Magnus. Vad vill du inte göra mot muslimerna och romerna, Marianne?"

"Vad menar du?"

"Du ville inte ta ställning till Sarkozys utvisning av romer. Du överlät frågan till Magnus. Vill du ta ställning nu?"

"Jag håller med Magnus. Man kan inte bara utvisa romer. Men man kan låta bli att ge arbetsdugliga tiggare pengar."

"Det tycks vi då alla tre vara överens om. Och muslimerna? Vill du utvisa dem?"

"Ja, om de gör skada. Om de inte sköter sig begär de att bli utvisade, och det är en skam om vi då inte utvisar dem."

"Och har du någonting mot muslimer, Magnus?"

"Bara deras arrogans och förmäthenhet. De kommer hit fullständigt okunniga om vår kultur och kräver då att få påtvinga oss deras. Vår anrika västerländska kultur och civilisation med dess arkitektur och enorma diktning, dess filosofi och mysticism, dess extremt högt utvecklade klassiska musik med balett och utomordentlig filmkonst i släptåg, vår konsthistoria med hela renässansen, barocken, rokokon och romantiken med deras estetiska rikedom, allt detta betyder ingenting för dem mot deras koranskolor och sharialagar, som förbjuder alkohol, självständiga damer, vackra kläder och att män rakar sig. Det är en odräglig arrogans och förmäthenhet som bara beror av den grovaste okunnighet och ignorans, som dess värre är självvald."

"Och vad vill du göra åt saken?"

"De har inget val. De måste assimileras eller acceptera att aldrig bli accepterade och då förpassas till kategorin människoovärdiga människor."

"Du och Marianne tycks vara ganska överens."

Ja, vi var helt överens, och inte ens Johannes kunde försvara muslimerna.

5. *Försvar för islam*

"Nå, var kommer rasismen in i bilden?" undrade jag.

"Alla semiter är antingen muslimer eller judar. Jag vet inget semitiskt folk som inte är muslimer utom judarna. Således gäller termen antisemitism egentligen lika mycket mot semitiska muslimer som mot judar medan den helt felaktigt oftast kommit att gälla mest bara judar. Men alla muslimer är inte semiter. Det finns de turkiska folken som nästan bara också är muslimer samt delar av de malajiska folken, främst i Indonesien, Malaysia och Filippinerna, som inte alla är muslimer. Så finns det många färgade muslimer i Afrika som inte heller är semiter. Skall alla dessa omfattas av antisemitismen bara för att de är muslimer?"

"Vi tycks behöva uppfinna ett nytt begrepp," menade Marianne, "men de flesta jag känner som är antisemiter är det mot alla judar och muslimer."

"Så har vi den komplicerade frågan om judarna, som inte alls är något enhetligt folk, då de är kraftigt uppblandade med nästan alla andra folk på jorden. Att behandla dem som ras är därför helt fel. Man kan avsky Israel för dess aggressiva

politik, man kan avsky judendomen för dess monoteistiska fanatism, som även omfattas av muslimer, men kan inte avsky judar för deras rastillhörighet. Det är irrationellt och absurt.”

”Antisemitismen tycks mig bli ett alltmer luddigt begrepp,” menade Marianne.

”Precis. Det är ett begrepp som måste definieras tydligare. Hur upplever du antisemitismen i Frankrike?”

”Den rationella antisemitismen i Frankrike riktar sig konsekvent mot alla muslimer men bara mot ortodoxa judar och, som du säger, det politiskt aggressiva Israel. Den vänder sig inte alls mot assimilerade judar eller några judar alls som bemödar sig om att leva som vanliga människor. Tvärtom. Dessa är de bästa medborgarna, medan muslimer nästan aldrig kan bli några goda eller pålitliga medborgare i vårt sekulära samhälle.”

”Omfattar Marine le Pen samma inställning?”

”Jag tror det. Alla goda fransmän gör det.”

”Och har du inget försvar för islam, Johannes?” undrade jag.

”Naturligtvis har jag det. Alla muslimer jag känner är generösa och gästfria. Goda muslimer är oerhört disciplinerade framför allt när det gäller renlighet. Den muslimska krisen i Europa handlar mest om kulturchock och kulturkrock, enär de har svårt för att anpassa sig efter andra kulturmönster än sitt eget, vi har svårt för att acceptera muslimernas puritanism, vår kultur är oförenlig med deras och naturligtvis framför allt deras ingrodde religiösa aggressivitet: det är varje muslims plikt att utbreda islam över världen, vilket är ett fördomsfullt nedvärderande av alla andra religioner utan annan sak än ignorans. Som Thakur sade: Det finns andra böcker och filosofier än Koranen, Bibeln och Bhagavad-Gita, som i jämförelse med andra böcker och filosofier egentligen bara har bestående värde som nyttig litteratur. Kort sagt, jag både försvarar islam och delar era invändningar mot den.”

Därmed avslutades äntligen denna långa dag, och jag fick gå hem och sova, vilket inte var lätt, då denna min första riktiga dag i Indien 2015 var den 15 augusti, som var Indiens självständighetsdag, vilket gett Thakur anledning till gliringar mot detta; varför det festades ordentligt på olika håll, särskilt i huset på andra sidan flyktinglägers-ängen mitt emot Greenland, där de satte i gång med högsta bärsärkarvolym klockan 21 för att hålla på halva natten. Jag var trött nog att kunna somna ifrån det, då sömnen infann sig så fort jag lade mig ner och varade i tio timmar.

Apropå denna självständighetsdag hade jag en angenäm upplevelse på mitt gamla stamcafé, där de alltid haft så gott kaffe. Senaste år avbröts mina stambesök där av en kontrovers, då en ohyfsad och okunnig slyngel till servitör gav mig fel kaffe och jag envisades med att bara behöva betala för vad jag hade beställt, medan han krävde dubbla priset. Detta fick jag betala och beslöt att inte besöka det kaféet mer.

I år var allt detta glömt, jag såg noga till att beställa rätta kaffe och fick det, och när jag sedan betalade för det var min gamle kassör, som förra året ej mer kunnat se mig i ögonen, idel solskensartad vänlighet och hälsade mig välkommen tillbaka på

Indiens självständighetsdag. Han var mycket angenämt berörd av att ha fått tillbaka en gammal kund.

6. Mera intervjuer

Nästa morgon ville Johannes att jag skulle träffa en japan. Han var bara på tillfälligt besök men väl förtrogen med hela Asien och Sydostasien och Centralasien. Han var till yrket arkitekt och därför en ganska utpräglad teknolog. Samtidigt var han just därigenom ganska kallt objektiv. Han hade ingenting till övers och ingen respekt alls för islam:

”Det är en dum vidskepelse skapad för att kontrollera okunniga massor som genom hjärntvätt och kronisk manipulation och indoktrinering avsiktligt hindras från att tänka själva. Man kan se det som det idealiska systemet för skapandet av mänskliga robotar. Det kommunistiska partiet i Kina och Sovjetunionen var liknande system. Tänkte man själv var man samhällsfarlig och måste man oskadliggöras, som muslimerna utan den minsta betänklighet avrättar alla de kan som lämnar islam. Därför lämnar fler och fler islam. Sådan är den mänskliga naturen, som inget religiöst eller politiskt system kan rå på. Människan har bara en väg att gå, och det är sin egen. Att tvinga människan in på konstgjorda vägar har aldrig varit någon succé.

Dessutom har islam ingenting att göra i den värld vi lever i. Den är urmodig och hör hemma i medeltiden. Den är minst 700 år efter sin tid och därför hopplöst efterbliven. Att uppdatera den skulle kosta den hela dess indoktrinära system, varför det enda att göra egentligen är att skrota hela islam genast. Judendomen och kristendomen kan jag respektera, judendomen har sin oerhörda historia, och kristendomen är kärlekens religion, men islam är bara förtryck, blind lydnad, slaveri och bakåtsträvan. Där finns ingenting gott att hämta.

Vi går mot en allt rationellare värld med allt mindre utrymme för oegentligheter. Islam är en anakronistisk oegentlighet som inte kan hänga med i den globala rationaliseringen, som ohjälpligt går mot en demokratisk världsordning. Islam har inget utrymme för demokrati. I den enda muslimska demokratin Turkiet, som ändå försökte göra sig till en sekulär stat, har dess muslimska president gjort sig till diktator genom en allomfattande korrupktion. Imamen av Malaysia har öppet förklarat att logiskt och rationellt tänkande är oförenligt med islam. Så islam kan hälsa hem. Vi har inte islam i Japan. Muslimer har inget där att göra, om de inte anpassar sig helt efter det moderna sekulära demokratiska mönstret, och det låter vi dem veta innan de kommer, och därför kommer de inte. Vi beklagar resten av världen som lider av den muslimska mentalsjukdomen.”

”Även Kina har mer och mer börjat eliminera islam ur sitt samhälle, men Kina har aldrig uppträtt fientligt mot judar.”

”Inte Japan heller. Judar har alltid kunnat anpassa sig efter rådande spelregler och vanligen naturaliserats i de länder de bosatt sig i – araber och muslimer aldrig.”

”Ser du ner på muslimerna som ras eller som religion?”

”Jag ser ner på alla som förfaller till blind lydnad av något indoktrineringsystem, vare sig det är monoteistiskt, kommunistiskt, socialistiskt eller frireligiöst. Blind okritisk lydnad är alltid den osundaste tänkbara mentala svaghet. Kan man inte stå på egna ben kan man ännu mindre stå på andras, och då måste man förfalla och falla.”

Det var japanen, som var zenbuddhist och något av den perfekta världsmedborgaren.

Mitt i allt detta kom Louise äntligen fram till Manali. Det hade rätt stor osäkerhet om hon skulle komma fram över huvud taget, även hon hade haft astronomiska visumproblem, och hon hade därför bett mig resa i förväg, så skulle hon komma i efterhand, om hon kunde. Nu var hon här.

Naturligtvis fick hon genast dela rum med mig, den där vackra lilla brådmogna flickan som bjudit ut sig hade inte mera hört av sig, så den andra halvan av min dubbelsäng var ledig.

När jag berättade allt vad jag varit med om och mitt program bad hon mig att absolut inte ändra på någonting för hennes skull. Hon kunde klara sig själv, och kanske hon kunde bidra till konferensen som jag inte kunde vara med om. Hon kunde sedan i efterhand rapportera om den för mig, samtidigt som hon diskret kunde börja bedriva efterforskningar efter sin mans eventuella mördare, som troligen just befann sig i Manali eller i trakterna runt omkring, kanske rent av i Manikaran eller Malana. Hon skulle vänta på mig i Manali tills jag kom tillbaka från Ladakh, och hon försäkrade mig att hon minsann skulle ha att göra.

”Vad tänker du göra om du får tag i henne?”

”Jag tänker prata med henne och få henne att fatta förtroende för mig, så att hon vågar avslöja allt. Jag är inte alls ute efter hämnd eller för att bestraffa henne. Jag vill bara veta vad som egentligen hände.”

Jag kunde bara önska henne lycka till, och något sade mig att hon skulle lyckas, bara hon kunde finna henne. Detta kändes som den enda osäkerhetsfaktorn.

”Varför tror du hon gjorde det?”

”Vi vet inte ens säkert ännu att det var hon.”

”Vem skulle det annars ha varit?”

”Det vet kanske hon.”

”Men något måste du väl ana?”

”Det låg i hans personlighet. Han var alltför passionerad och entusiastisk. Han levde bara för att ta risker. Livet var ett spel för honom, och han var säker på att han inte kunde förlora. Det gjorde han heller aldrig, så länge han höll sig till det han kunde, affärer och manliga äventyr. Men jag tror kvinnorna blev för mycket för honom. Han tog sig an för många. Han älskade mig verkligen, och jag var en god hustru, men ändå måste han bedra mig. Men ingen gift man bedrar sin fru ostraffat. Det måste straffa sig själv, även om han lyckas med bedrägeriet och hon aldrig får veta det. Det är karmas lagar som gäller alltid.

Jag är inte ens säker på att jag kommer att få reda på mer om saken. Jag kanske träffar Harriet och ändå inte får reda på mer. Hon vet kanske lika litet som jag. Det

var kanske verkligen självmord till slut. Eller något i honom kanske bara kollapsade. Han levde ju bara för att överanstränga sig såväl fysiskt som psykiskt. Han älskade spänning, och ju mer han satsade livet på vanskliga och äventyrliga företag, desto mera vann han, och desto mera oövervinnelig trodde han sig vara. Det var inte hybris. Han bara var sådan, han var den ofelbara vinnaren, och ändå hade han en akilleshäl. Han kanske inte själv visste om den."

"Älskade du honom?"

"Han älskade mig. Det kunde jag vara säker på. Men det var också det enda. I allt annat var han omöjlig att få grepp om. Det var det jag kunde hålla mig till, och därför kunde jag omfatta honom med min kärlek och besvara den. Men jag visste aldrig var jag hade honom."

"Älskade han Harriet?"

"Troligen. Och alltför många andra. Han var omättlig."

"Och han var inte svår att leva med?"

"Tvärtom. Han var ju så splittrad och upptagen. Jag såg alltför litet av honom. Han var alltid på gång. Jag kunde aldrig hålla kvar honom. Han var för dynamisk för att kunna kontrolleras."

"Och han var säker på dig?"

"Han kunde vara det men var det inte."

"Grälade ni? Misshandlade han dig?"

"Han hade sina sado-masochistiska sidor, som många fick lida för, men de slutade alltid med kärlek. Det var hans sätt att avreagera sina mörkare sidor på."

"Så han hade en mörkare sida."

"Den avhöll jag mig alltid från att försöka utforska närmare."

"Det var säkert klokt. Så det var mycket du aldrig fick veta om honom."

"Alltför mycket."

"Vad var det för fel på honom?"

"Det var inget fel på honom. Han var bara helt i världens våld. Han lät sig förföras av världen och var så engagerad i olika rörelser att han var helt utan privatliv. Hans enda privatliv var jag, och mig såg han så litet som möjligt."

"Var inte det ett fel?"

"Det var inte bra för honom. Han kanske stressade ihjäl sig."

"Tror du han gjorde det?"

"Det är inte uteslutet. Även om Harriet förgiftade honom skulle han troligen aldrig erkänna det och inte ens för mig."

"Hur kan du då få reda på sanningen?"

"Det är frågan."

"Vad hade han som inte jag har?"

"Han hade allt som inte du har."

"Vad menar du?"

"Han var oförsynt och fräck, han var hänsynslös och hade inga skrupler, han var nyckfull och otrogen, opålitlig och brutal, han hade ingen empati och bröt alltid sitt eget ord. Han hade inget hedersord. Han var moraliskt bankrutt. Det enda han

egentligen dög till var passionerad självdestruktivitet, som han var virtuos i, som om han själv uppsökte möjligheter till sin egen undergång, som ett slags spelgalenskap i rysk roulette. Men han kom alltid undan och kammade alltid hem enorma vinster.”

”Och så dog han utan någon förklaring och utan anledning.”

”Precis. Det var nog det sista han hade väntat sig.”

”Om han inte gjorde det själv.”

”Hur och varför?”

”Det är frågan. Jag hoppas du kan spåra Harriet.”

”Det hoppas jag också.”

Vi slutade vårt sängsamtal där och släckte nattlampan för att unna oss en god natts sömn, men den bästa delen av natten var redan förbi, det var inte många timmar kvar, och den korta återstoden av natten sov jag oroligt om jag gjorde det alls. Men Louise sov desto bättre.

9.

Jag lyckades hinna presentera Louise som senkommen deltagare och ställföreträdare i min frånvaro inför Johannes och några av de andra. Hon var mycket intresserad av ämnet, då det var så aktuellt för Sverige, och hennes intresse motiverade Johannes till frågan:

”Är det något du skulle vilja anföra direkt?”

Det var som att ha knäppt på en strömbrytare. Hon hade mycket att säga.

”Det förekom inte någon rasism i Sverige till för bara några år sedan, åtminstone ingen öppen sådan. Det är massinvandringen av afrikaner och muslimer som för första gången någonsin gjort rasismen till ett problem i Sverige, då de flesta normala svenskar måste reagera naturligt och tänka att muslimer och afrikaner inte har något i Sverige att göra, i synnerhet om de inte kan anpassa sig till svenska förhållanden, inte kan trivas med klimatet, inte kan lämna de konflikter de flydde ifrån bakom sig i sina turbulenta muslimska länder utan tar dem med sig till Sverige med gängkrig, vendettor och hedersmord utom annan kriminalitet. Om de prioriterar sitt muslimska medborgarskap framför sitt svenska medborgarskap förtjänar de inte något svenskt medborgarskap. Om de kommer hit bara för att bråka, pådyvla Sverige sin okristna religion, importera egna brutala sharialagar att sätta över de svenska och leva utan arbete som arbetsdugliga tiggare på den svenska statens bekostnad har de ingenting i Sverige att göra. Kort sagt, massinvandringen av muslimer och afrikaner har gjort svenskarna till rasister vilket de aldrig var tidigare. Jag vet inte hur problemet skall lösas. Det är politikerna som har ställt till med det, så det är deras skyldighet att göra det, men det värsta tycks vara att de varken kan eller vill lösa det. Så länge det är på det sättet måste det bara förvärras,” menade Louise.

Johannes svarade efter en tankepaus: ”Precis så verkar situationen var i flertalet europeiska länder. Afrikaner och muslimer pådyvlar sig Europa utan annat än bråk och problem i bagaget. Tack för att du vill vara med, Louise.”

Så slöts det. Jag lämnade henne i deras vård, hon fann sig väl omhändertagen från början, och hon verkade mer än väl trivas i sin nya roll.

10.

Det blev hon som sedan fick skriva protokollet. Här är det:

”Vi träffades i en trädgård som hörde till det buddhistiska komplexet. Vi var åtta personer, och vi började med att presentera oss för varandra.

Vår värd var Johannes Westerberg ursprungligen från Finland, som presenterade sig som kristen representant för den ortodoxa kyrkan inkluderande även alla de östkristna kyrkorna i Orienten, inklusive nestorianska och manikéiska församlingar, men även som aktiv i tibetanernas sak under deras svåra förtryck under kineserna i Tibet.

Thakur var från Indien och närmast engagerad för sikherna.

Marianne från Frankrike levde i Nepal men förde en ambulerande och nästan pendlande tillvaro till och från norra Indien.

Wolfgang var tysk från Berlin och menade sig representera det moderna Europa, alltså EU.

Roger var amerikansk hippie som bott i norra Indien i snart 40 år.

Martin var engelsman från Birmingham men levde sedan länge i Australien, Melbourne, men trivdes bäst i Manali, Vashisht, där han menade sig höra hemma.

Melissa var från Egypten och egentligen kopt men menade sig föra lika mycket det nya Egyptens och muslimernas sak som kopternas.

Sasha var rysk jude som utvandrat till Israel men bodde långa perioder i Indien.

Marianne och Wolfgang var hetast på gröten och hade intensiva diskussioner med varandra redan utanför kretsen innan vi hade börjat, så Johannes bad dem berätta vad de hade på hjärtat.

Det handlade om den nya situationen i Europa med den stigande högervågen och rasismen i samband med den ständigt förvärrade flyktingkrisen, som ingen kunde se något slut på tillspetsningen av. Wolfgang menade att det var som en barbarstorm jämförbar med arabstormen under medeltiden och drog även till med liknelser till hunnernas invasion av Europa på 400-talet. Var invasionen av muslimer i Europa planerad och avsiktlig, eller var det bara en flyktingkris? Det var frågan. Marianne menade att det var en kombination av båda. Många var äkta flyktingar, som verkligen borde hjälpas och tas om hand, men bland flyktingarna dolde sig många muslimer med onda avsikter mot Europa i form av maktambitioner och intentionen att islamisera Europa. Problemet var att dessa två olika kategorier var svåra för att inte säga omöjliga att särskilja. Skulle man då avvisa alla för de dolda terroristernas skull, eller skulle man öppna gränserna för alla för de verkliga flyktingarnas skull? Det var ett olösligt problem som i bästa fall bara tiden med tålmod kunde lösa och besvara.

Wolfgang med ungersk moder försvarade den ungerska politiken, och då kom vi in på en komplicerad debatt om rasismen, som utvecklade sig i alltmer svårartad riktning. Sasha som ryss och israelisk medborgare ifrågasatte Wolfgangs hävdanden, varpå diskussionen halkade in på andra världskriget och blev alltmer explosiv och vidlyftig. Revisionisterna kom på tal. Och Sasha frågade Wolfgang rent ut om han kunde försvara revisionisterna och deras sak. Wolfgang menade att ingen kunde exakt utröna hela sanningen om koncentrationslägren men erinrade om, att det angivna antalet offer i Auschwitz faktiskt officiellt hade minskats från fyra miljoner till en och en halv. Rent allmänt menade han att den officiella siffran på sex miljoner judiska offer under nazismen kunde reduceras till en tredjedel eller mer. "Alltså är du revisionist," sade Sasha.

"Nej, jag är apologetiker."

"Menar du att du ber om ursäkt för nazisterna?"

"Nej, jag försvarar dem."

"Mot judarna?"

"Nej, mot världsordningens övermakt. Jag menar att tyskarna i själva verket gjordes till martyrer för den nya världsordningen, som främst var ekonomisk och styrd av judar. Redan det första världskriget iscensattes för att desarmera den tyska världsmakten med dess kolonier och likvidera den aggressiva österrikiska expansionismen i Centraleuropa samt göra slut på den ryska imperialismen, och alla dessa tre föresatser lyckades man bra med, men man räknade inte med de politiskt oberäknliga konsekvenserna, som framför allt blev de nya diktaturerna i Ryssland och Tyskland. Tyskarna accepterade inte sin förintelse utan reagerade rent naturligt med en följdlig revanschdiktatur. Denna såg världsbankssystemet som en cancersvulst och beslöt att åtgärda den med varje medel. Sålunda beslöts Tysklands undergång så fort nationalsocialisterna tagit makten och infört bestående undantagstillstånd, och med ett sådant beslut kunde man inte gå tillbaka förrän undergången genomförts, vilken gjorde hela Tyskland med dess folk till martyrer – glöm aldrig Hamburg och Dresden."

"Och du menar att det motiverade dödslägren och folkförintelsesystemet?"

"Världsjudendomen förklarade Hitlerregimen krig på liv och död redan våren 1933. Att Hitlerregimen då ville skicka ut alla judar ur Tyskland för att bli av med dem var en naturlig reaktion. Dödslägren kom inte till förrän kriget kommit i gång ordentligt, och förintelsen av dem och judarna blev inte ett faktum förrän det började gå illa i kriget och Hitler och ledningen blev alltmer desperata. Det var en naturlig följd av det allt hårdare trängda läget."

"Så du försvarar Hitlerregimen."

"Nej, jag påstår bara att det tyska folket gjordes till martyrer för Hitlerregimens skull och världssamfundets avsikt att tillintetgöra Tyskland. De bankirer, verkställande direktörer, militärer och politiker som bestämde Tysklands undergång hade ingen tanke eller hänsyn till det tyska folket, lika litet som Stalin hade det med sitt eget ryska folk."

Johannes, som själv hade stora intressen i Ryssland, avbröt här debattens ivägskenande med sig själv och bad Sasha och Wolfgang återkomma till ordningen.

"Vilken ordning?" menade Sasha. "Världsordningen? Har vi någon världsordning? Vad är det för världsordning i så fall? Bankernas eller politikernas? Vi har ju knappast längre någon demokratisk världsordning, när diktatorer som Putin, Assad, Erdogan, Mugabe, Kim Jong Un, Kinas kommunistparti, Irans prästdiktatur och Isisrörelsen tagit över dominansen."

"Därmed har vi verkligen kommit över till pudelns kärna," menade Johannes. "Har vi någon världsordning, eller har vi det inte?"

"Obama har tappat greppet, när han vägrat ta ställning mot islam, bara för att hans egen familj har rötter i islam," menade Thakur. "Putin agerar alltmer i desperation och började spela rysk roulette med världen när han ställde till med våldsannekteringar av Krim och östra Ukraina. Prästetablissemangen i Iran lever i skräck för sitt eget folk, och dess mullor vågar knappast gå omkring obehäpnade längre. Kina undermineras alltmera av sin egen allt djupare urholkande ekonomiska kris parallellt med att oroligheterna och motståndet i Öst-Turkestan och Tibet blir allt envisare och pinsammare för regimen. Assad var en idiot som envisades med att sitta kvar när han redan i början av inbördeskriget fick generösa erbjudanden från Arabien om en hedersam reträtt in i en trygg pensionering långt borta från all oro. I stället valde han att offra sitt land och sitt folk i ett evigt destruktivt inbördeskrig som ingen kan vinna. Det har väl hållit på i fyra år och är värre än någonsin. Nordkorea är världens mest groteska skämt som bara kan sluta illa – ingen har någonsin kunnat skratta åt det, för det var så dåligt från början. Mugabe är en negertyrann som anklagar Rhodesias vita minoritet för det förtryck som han själv utsätter sitt folk för. Erdogan har bara börjat som diktator och lär sluta illa han med. Vad var det mera? Jo, Isis. Nej, det finns ingen världsordning. Just nu tilltar bara upplösningen av densamma. Vi behöver en ny världsordning utan alla dessa diktatorer."

"Därom är vi väl alla eniga," menade Johannes.

"Dock kämpar somliga för en sund världsordnings rätt att existera, som Putin, när han faktiskt är den enda som vill åtgärda Isis, medan amerikanerna ju har ertappats med att inte bara utbilda Isis utan dessutom förse dem med vapen."

"Obama tog avstånd och fördömde Isis från början," menade Roger. "Det var Bushregimen som startade Isis och försåg dem med vapen."

"Inbördeskriget startade under Obamas tid. Ingen har utbildat Isis utom CIA med Obamas goda minne."

"Att Putin utnyttjar detta till att se sin chans att kupa sig tillbaka till världsordningen ursäktar inte hans politiska mord, hans utrikespolitiska aggressivitet, hans imperialistiska aktioner i Georgien och Ukraina och hans våldsannektering av Krim."

"Nej, det kan jag hålla med om, men allt vad han gör är inte fördömvärdt. Han har sina goda sidor också."

"Som överskuggas av hans diktators mörkare sidor och later."

"Så man ska döma honom efter vad han gjort fel och inte efter vad han gjort rätt."

"De jämnar ut varandra. Resultatet blir hopplöst kontroversiellt. Om han bara gjort gott hade det varit lättare."

"Och du menar att Obama bara gjort gott."

"Han har inte gjort sig skyldig till politiska mord, territoriella övergrepp, brist på diplomati och aggressiv utrikespolitik. Samtidigt har han räddat den amerikanska ekonomin, minskat arbetslösheten och genomfört ett allmänt välfärdssystem. Vad har Putin gjort åt Rysslands ekonomi och välfärd?"

"Rätt så, Roger," inföll Wolfgang, "Putin är dess värre arvtagare till det gamla Sovjetsystemet, är utbildad av KGB och har försökt återupprätta Stalin, en värre folkmördare än Hitler."

"Stalin förföljde inga judar."

"Nej, för han var jude själv."

"Var han?"

"Det avslöjar ju hans blotta namn, som betyder 'son av en jude'. De flesta gammalkommunisterna och Sovjetbödlarna var judar, främst Trotskij, och deras folkutrotningar i Sovjetunionen får Hitlers brott mot mänskligheten att framstå som ett narrspel i jämförelse."

"Så du försvarar nazismen."

"Nej, det gör jag inte. Men Sovjet-socialismen var mycket värre än den tyska national-socialismen. Som politiska system var de båda yttringar av samma storhetsvansinniga och människovridiga socialism, som bara utnyttjats politiskt till att förtrycka massorna och göra dem till slavar."

"Ärligt talat," inföll Martin, "den tyska nationalsocialismen var faktiskt inspirerad av vissa engelska fantaster, som lyckades omvända Hitler och hans män till övertro på den ariska rasens överlägsenhet genom Thulesällskapet och andra hemliga sällskap, som anhängarna till Vrill-myterna."

"Är det då bara myter?" inföll Thakur. "Vrill handlar väl mycket om Tibet och Shamballah och sådana teosofiska saker, som framför allt Madame Blavatsky introducerade."

"Vrillmytologin kommer från Lord Edward Bulwer-Lytton, som skrev boken, som vem som helst kan läsa på nätet. Han måste ha fått det någonstans ifrån."

"Det är bara fantasier," menade Sasha, "som tyskarna blev storhetsvansinniga av, som Nietzsche, som också inbillade dem osunda saker."

"Nietzsche tog avstånd från Wagner och den tyska nationalismen."

"Han tog också avstånd från kristendomen och ville grunda en ny hednisk övertro på människans gudomlighet som Övermänniska, som många tyskar tog skada av."

"Ärligt talat," inföll Thakur, "är det då så långsökt att framhäva den ariska rasens överlägsenhet? Även om det moraliskt är en absurditet, kan man verkligen bortse från att möjligheten finns att det inte är en biologisk absurditet?"

"En farlig fråga, Thakur," sade Martin.

"Är det inte just därför viktigt att den besvaras? Vad menar du, Wolfgang?"

"Den vita rasens överlägsenhet är historiskt övertydlig. Medan européerna reste runt i hela världen och koloniserade den, efter att ha lärt sig navigering, klättrade de flesta afrikaner fortfarande omkring i träden och hade minst av allt hittat på att navigera, fastän hela Afrika är omgärdat av vatten. Araberna har aldrig tvekat inför att använda sig av afrikaner som slavar. De vita avskaffade ändå slaveriet under 1800-talet och engelsmännen redan i början av det seklet. Även om imperierna strandade med den europeiska politiken under särskilt det första världskriget hade ändå européerna skapat imperier som inbegrep hela världen, och de flesta av dessa västmakter var redan då demokratier. Endast den gula rasen, när man tänker på Kina och Japan, kan göra den vita rasen äran stridig om praktisk överlägsenhet, när man tänker på de kinesiska och mongoliska imperierna och Japans tekniska överlägsenhet. Nazismen och dess rasism var ett misslyckat experiment som brakade åt skogen med besked genom sin diktatur och dess följdenliga krig, men man kan inte bortse från den ariska rasens praktiska, politiska och kulturella världsdominans. Det är en ofrånkomlig självklarhet, som det betraktas som fullt att konstatera men som icke desto mindre är självklar."

"Vad säger du till det, Sasha? Menar du att judarna och semiterna är överlägsna den ariska rasen?" frågade Martin.

"Judarna är ingen ras. Det är en etnisk tillhörighet som vem som helst kan ställa sig solidarisk med utan att behöva vara jude. Nej, Martin, ingenting i historien tyder på att semiterna skulle vara överlägsna eller ens på samma nivå som den vita rasen. Araberna med sin simplistiska och fanatiska religion har snarare konstant bevisat motsatsen. Jag anser att Israel mera är en del av Europa än av den semitiska världen."

"Då erkänner du praktiskt taget att Israels befolkning idag till största delen är arier," menade Thakur.

"De flesta är ashkenasiska judar och kommer alltså från det gamla khasariska riket. Ja, de är mera arier än något annat. Det är bara att konstatera."

"Vad tycker du, Louise?" frågade nu Johannes och vände sig till mig. "Du säger ingenting utan bara för anteckningar."

"Någon måste ju göra det, och jag tycker om att lyssna."

"Har någon något mer att anföra?" frågade Johannes sällskapet.

"Jag är inte färdig än," tillade Thakur efter att alla andra tigit en stund. "Då ingen annan tycks ha något att andraga tycker jag det är opportunt att summera vårt samtal. Det skulle ju handla om rasism, men den kom av sig från början, medan i stället focus mer och mer har hamnat på islam och problemet dess globala radikaliserings."

Ni hade ju i Rom en berömd talare från före den kristna tiden, som alltid brukade avsluta sina tal med, att "för övrigt anser jag att Kartago bör förstöras", vilket bidrog till den slutgiltiga förintelsen av Kartago på gott och ont. Jag pläderar inte för en förintelse av islam, låt den för all del få leva vidare som filosofi, men jag måste personligen själv hålla den för undermålig som religion och som den mest föraktliga av världens religioner och helt förkastlig i förening med politik. En religion som

predikar eller understödjer eller bifaller våld är ingen religion. I den religiösa universella andlighetens namn bör därför alla kristna, buddhister och hinduister förkasta islam. Så skulle jag vilja fastställa summan av vår konferens i egenskap av buddhist och hinduist som deras representant här. Vad säger ni till det, herr ordförande?"

Alla ville då veta vad Johannes tänkte om saken.

"Jag säger ingenting utan låter allt vad ni har sagt stå. Har du fått med allt, Louise?"

Jag svarade så gott som sanningsenligt: "Så gott som allt. Jag tror inte jag har missat något väsentligt."

"Då tror jag vi kan övergå till lättare underhållning. Vad sägs om lite te?"

Det var alla med på, och det verkade som om alla var nöjda med hur samtalen fortlöpt och med att betrakta dem som avslutade. Nu kunde jag äntligen börja ägna mig åt min personliga jakt på den mystiska Harriet.

11.

Så slutar Louises anteckningar.

När jag kom ner till Manali igen efter 19 dagar fanns ingen kvar av sällskapet utom Johannes, och han såg på mig med allvar i blicken. Naturligtvis var jag intresserad av hur samtalen hade avlöpt, och Johannes gav mig utskriften. Louise hade själv gjort dem efter sina egna stenografiska anteckningar. De vittnade om noggrannhet och ordning och klar medvetenhet. Inte ens Johannes hade något att tillägga.

"Men var är hon?" frågade jag. "Fick hon äntligen träffa sin väninna?"

Johannes kryptiska svar var: "Det kommer vi troligen aldrig att få veta."

"Hur så?"

"Jag måste tyvärr bereda dig på en obehaglig nyhet."

Jag vägrade tro det när han berättade det, i synnerhet som det saknades klara bevis. Ja, hon hade till slut fått kontakt med Harriet och rest ner till Chandigarh för att träffa henne, men vad som sedan hände i Chandigarh är en öppen fråga.

Hon försvann därifrån, man har inga säkra spår av henne därifrån, men polisen menar att hon begav sig till Delhi och därifrån efter några dagar till Agra. Där skulle hon ha mött sitt öde.

Det finns mycket muslimer i Agra, och enligt otillförlitliga vittnen råkade hon där ut för en gruppvåldtäkt genom unga muslimer, som sedan smusslade bort hennes kropp, som försvann.

Enligt påstådda ögonvittnen var det en skandinavisk kvinna som blev våldtagen till döds, då hon efter våldtäkten blev strypt eller hängd, sådant är tyvärr vanligt i Indien, hon var varken ung eller gammal men mycket attraktiv i sin bästa ålder, och det lösa signalement man fått in om henne stämmer bra på Louise, ålder, utseende och längd stämmer, och hon skulle även ha kommit till Agra från Delhi och till Delhi från Chandigarh efter att ha varit i bergen, Dharamsala eller Manali. Allt stämde så

väl, att det enligt alla indicier bara kunde vara Louise, som var försvunnen, och ingen annan skandinavisk kvinna saknades.

Jag kunde naturligtvis inte acceptera det, allra minst som ovedersägliga bevis saknades. Johannes förstod mig mycket väl och visade mig en utomordentlig hänsyn, då han visste hur högt jag hade älskat henne. Han såg efter mig varje dag och visade en nästan moderlig omsorg och omtanke om mitt upplösningstillstånd.

Det lönade sig inte heller att rota mera i frågan, ty inga vidare spår kunde uppdagas. Ej heller kunde deltagarna i gruppvåldtäkten identifieras med någon säkerhet, och de misstänkta, om de var skyldiga eller inte, kunde naturligtvis inte fås till att medge någonting.

Det enda säkra var att Louise definitivt var borta, och hur det hade gått till spelade därmed mindre roll. Vi hade förlorat henne, och hon hade förlorat sig själv, och nu skulle vi troligen aldrig få veta vem som mördade hennes man, om det var hon själv, hennes väninna Harriet, någon annan eller självmord, och inte heller få veta om själv fick veta det eller icke.

Och så hade hon genom en ödets grymma och ofattbara inlevelse dukat under genom en våldtäkt som hon själv dömt en annan till döden för, som om det inte hade räckt med den våldtäkt hon själv redan en gång i livet fått gå igenom och tvingats leva med. Nej, detta fall var ohanterbart, osväljbart, ofattbart, oacceptabelt och höjden av himmelsskriande orättvisa.

Och det värsta av allt var att det inte gick att leva med ovissheten om vad som verkligen hade hänt. En god vän där i Manali, en inte alltför gammal veteran i livets hårda skola, gav mig en skymt av ett hopp genom att berätta följande:

”Jag vill inte invagga dig i några falska förhoppningar, men det hände faktiskt mig en gång, att en ung dam som jag älskat som mycket ung och som jag sedan förlorat kontakten med, då folk berättat för mig att hon gått en ond bråd död till mötes, tjugo år senare uppenbarade sig på nytt här i Indien. Jag lärde känna en mogen kvinna som var mycket vacker, och ju mer jag lärde känna henne, desto säkrare blev jag på att hon var just den unga vackra flicka jag älskat för så länge sedan. Sålunda kom hon tillbaka efter att jag i tjugo år hade trott henne vara död.

Men det finns också exempel på motsatsen. Ett år träffade jag en kvinna här som jag var säker på att var samma kvinna jag haft att göra med i Ladakh fem år tidigare, men för att åtgärda den yttersta lilla osäkerhetsfaktorn frågade jag henne, om vi inte träffats i Ladakh, mest för att påminna henne. Hon förnekade blankt att hon någonsin hade varit i Ladakh. Ändå var jag så säker på att det var hon, och ännu säkrare blev jag när hon förnekade saken. Jag tolkade det som så, att hon hade något skäl att förtränga sitt besök i Ladakh.”

Det var det enda hopp någon kunde ge mig: att kanske få se henne igen helt oväntat om tjugo år. Ingen tröst kunde vara skralare.

Men det om något var det värt att leva för, och det blev omedelbart min föresats att leva mera för detta än för något annat. Och om hon verkligen var död skulle jag ta kontakt med henne på andra sidan på ett eller annat sätt och där fortsätta leva med

henne som vanligt, som om hon aldrig lämnat mig, vilket det var min övertygelse att hon aldrig hade gjort, levande eller död.

12.

"Vad tyckte du om henne?" frågade jag Johannes. "Vad gjorde hon för intryck på dig? Tror du hon var skyldig eller oskyldig?"

"Vad ränker du göra?" löd hans motfråga.

"Jag tänker söka efter henne, och jag tänker inte ge upp, förrän jag fått klara besked om att hon verkligen dött."

"Tror du att du kommer att få det?"

"Nej."

"Så du är inställd på att leta efter hennes obefintlighet för resten av ditt liv?"

"Ja."

"Gör inte det," rådde han mig. "Du måste förr eller senare acceptera att hon är förlorad. Bättre då att göra det genast, så är det gjort."

"Innan man säkert vet att hon verkligen är det?"

"Hon var redan förlorad när hon kom hit. Hon var ju satanist. Hon hade själv gett upp allt och i synnerhet sin själ. Hon hade ingenting kvar att veta förutom döden."

"Jo, vissheten om sin mans öde."

"Tror du verkligen hon var intresserad av att få veta det?"

Jag såg på honom. "Menar du att hon redan visste det?"

"Hon måste ha vetat mer än vad hon medgav."

"Tror du då hon mördade honom?"

"Jag tror ingenting, men det finns några klara möjligheter. Det troligaste är väl att hon och Harriet gjorde det tillsammans eller åtminstone planerade det tillsammans. Kanske Harriet gjorde det på egen hand för att förekomma Louise och befria dem båda från en plågsam belastning, ty något annat var han inte. Båda hade motiv, och det finns inga andra kända motiv.

"Om han inte begick självmord."

"En sådan man begår inte självmord, och planerar han sitt självmord gör han det bara för att försvinna och komma undan rättvisan, men han lämnade ändå sitt eget lik efter sig."

Nu höll jag nästan andan när jag frågade honom: "Tror du hon fingerade sin egen död?"

"Det kan inte uteslutas. Hon lämnade inget lik efter sig. Och i så fall hade hon all anledning att göra det och att sedan få bli lämnad i fred och helst inte kontaktas ens av dig eller sin far."

"Har du själv försökt spåra upp den där Harriet?"

"Jag har haft för mycket annat att göra, och det har inte heller intresserat mig. Kanske man kunde finna henne genom polisen och ambassaden – de indiska myndigheterna har ju god koll på vilka västerlänningar som kommer in i landet och vilka som lämnar det igen och hur och när. Hon kan säkert spåras, då hennes namn

inte heller är det vanligaste. Men mitt råd är att du låter saken vara och reser hem igen. Officiellt är hon död eller åtminstone saknad, och det ända fram till ögonblick då hon själv behagar ge sig till känna igen.”

”Vad fick du för intryck av henne? Var hon en bedragerska?”

”Hon var snillrik, en briljant begåvning, hade lätt för språk, var en perfekt stenograf, och man kunde ha hur intelligenta samtal som helst med henne. Dessutom hade hon charm och var vacker. Hon var just en sådan kvinna som skulle kunna få vilken man som helst att falla för henne, om hon hade det intresset, men det var nog det minsta hon hade. Tvärtom. Hon ville snarare bli av med dem, kanske också dig. Hennes officiella bortgång kanske i själva verket är en flykt bort från verkligheten med alla dess jobbiga bekymmer och relationer. Från det behöver vi alla fly ibland, och ju längre bort, desto bättre.”

Ett ögonblick dök misstanken upp för mig, att Johannes kanske själv hjälpt henne i en sådan flykt med undanröjningen av alla spår efter hennes fingerade död, men jag släppte den genast. Johannes ville aldrig lura någon.

”Hade jag lärt känna henne innan hon kom hit,” fortsatte han, ”hade jag varnat dig för henne. Hon var en riskabel person. Hon hade avgrunder inom sig. Även om hon kanske inte själv var med om att vålla sin makes död kan jag mycket väl förstå om hon indirekt blev orsaken till hans död. Jag råder dig att inte forska närmare i saken. Hon vill alldeles tydligt bli lämnad i fred, om hon lever, och det är det bästa vi kan göra.”

Även Johannes hade alltså alldeles tydligt låtit sig påverkas av hennes personlighet och kanske tagit djupare intryck av henne än vad som var hälsosamt för honom, han hade kanske blivit rädd för hennes satanism, men han kunde inte komma med annat än avrådande rådgivning - vilket på mig bara kunde ha motsatt effekt. Det sporrade mig ytterligare till att inte ge upp försöket att lösa mysteriet, samtidigt som hans ord bara gjorde henne ännu mera levande för mig och fick min kärlek att glöda starkare.

13,

Det var tydligt att han inte ville att jag skulle fortsätta jaga henne och satsa på henne, men hur kunde jag låta bli? Vår affär var oavslutad och krävde kontinuitet och fortsättning. Den kunde inte bara avbrytas.

Genom andra källor lyckades jag ta reda på att hon hade rest vidare till Nepal och troligen skulle kunna påträffas i Kathmandu. Jag fick en adress till några vänner till henne där hon troligen skulle bo, vilket gjorde allt vidare dröjsmål onödigt. Jag reste iväg och meddelade dock Johannes min avsikt att återfinna henne. Han betraktade mig med deltagande sorgmod. Han sade inte: ”Kom ihåg att jag varnade dig!” Men just den maningen lyste över hela hans väsen när han ändå önskade mig lycka till, som om mina odds inte kunde vara värre. Det blundade jag för och lät mig helt styras av min blinda vilja.

Ju mindre sagt om resan till Kathmandu, desto bättre. Det vet alla som gjort den resan att förbindelserna är hopplösa och formaliteterna vid gränsen olidliga, där allsköns slödder väntar i trängande köer på att få ställa sig till din tjänst bara för att få skinna dig. Jag har gått igenom detta förut, så gatloppet blev åtminstone inte värre än vanligt.

Jag kom till Kathmandu och fann den adress jag fått, och hon hade mycket riktigt bott där men bodde inte där längre. Jag hade kommit för sent. Men hennes vänner var mycket hjälpsamma och gjorde allt för att hjälpa mig vidare i spårandet av henne. De kunde berätta att hon rest tillsammans med några vänner till ett kloster vid Ama Dablan för att kanske fortsätta till trakterna omkring Mount Everest – där låg ju Kalla Pattar med baslägret inte särskilt långt därifrån.

När jag kom fram till detta kloster var jag fullkomligt slutkörd. Jag ville bara lägga mig ner var som helst och stanna där, och hur gnistrande klart och vackert vädret än var kunde jag inte njuta därav ett dyft – det kunde faktiskt inte vara mera strålande, men jag bara led av det som av allting annat. Och jag visste inte ens om jag hade nått något mål och skulle finna den jag sökte eller inte. Jag hade satsat allt på vinst och förlust, och allt talade för att det bara skulle bli förlust.

Döm då om min häpnad när jag faktiskt fick veta att hon bodde där på klostret! Det var för bra för att vara sant. Jag var salig av glädje inför denna högst oväntade triumf, som om det var det sista jag hade förtjänat medan jag var rädd för att erkänna för mig själv att jag faktiskt hade förtjänat den – den var så otrolig att jag inte ens med någon otillbörlig tanke vågade riskera den. En sådan harmonisk upplösning fick bara inte störas.

Jag bad min omhändertagande munk där på klostret att inte berätta för någon och allra minst för henne om min ankomst, då jag önskade överraska henne. Hon skulle lika litet tro att jag var där som jag kunde fatta att hon var där.

Jag nästan smög fram till hennes rum och kände försiktigt på dörren. Den var öppen. Ljudlöst sköt jag upp den något och började obemärkt glida in. Bara hon inte skulle få en chock! Bara jag inte skulle störa henne i något! Men hon verkade inte vara inne. Då såg jag att hon låg till sängs. Men hon var inte ensam.

Till all lycka hade jag smugit mig in obemärkt utan att ge ett ljud ifrån mig, och det räddade situationen åtminstone delvis. När jag såg vad jag kommit fram till stelnade jag som om jag frusit till sten och var paralyserad av fasa – jag kunde inte röra en lem på en lång stund. Jag var samtidigt livrädd för att bli sedd, men lyckligtvis var vinkeln sådan från sängen att jag lätt kunde se dem men inte lätt kunde bli sedd, då de var så upptagna. Hon låg där med en annan och var fullt upptagen med de intimaste av alla övningar.

Till slut lyckades jag smyga mig ut igen lika obemärkt som jag kommit. Jag prisade min lyckliga stjärna för att jag varit så diskret, annars hade situationen blivit så väldigt mycket ännu olyckligare, men nu var jag bara jag medveten om olyckan. Kanske jag kunde vända den diplomatiskt i någon mildare riktning. Det var mitt enda hopp.

Men det var traumatiskt. Jag hade funnit henne och återvunnit henne bara för att genast totalt förlora henne och det ohjälpligt. Jag visste inte vem karlen var som hon låg med, och egentligen ville jag inte veta det. Det spelade ingen roll. Min egen personliga katastrof kunde inte bli mera maximal vem det än var.

Skulle jag resa tillbaka igen och låtsas om att jag aldrig varit där och förtränga hela företaget? Det var omöjligt. Jag måste ge både henne och hennes vän en chans. Jag måste få veta mera. Men det stod mera skriande uppenbart för mig än någonsin att jag inte kände henne alls, och ju mer jag lärt känna henne, desto mera avlägsen, okänd och otillgänglig hade hon bara blivit för mig. Jag var värre däran än bara min egen lyckas narr. Jag var en besegrad toffelhjälte som trampats ihjäl av mitt eget öde och dårskap, och jag hade bara mig själv att skylla. Hon var i sin omedvetenhet naturligtvis fullkomligt oskyldig.

Pathétique

Ja, jag vet. Jag är patetisk,
älskaren, som vägrar uppge sin mest olyckliga kärlek
men kämpar vidare mot allt förnuft,
likt krymplingen, som envisas som löpare
trots att han ej kan släppa kryckan.
Jag blev handikappad re'n som barn
helt omedvetet, då min högra hand blev skadad
genom alltför tunga bördor:
vi fick ej ha våra skolböcker i skolan
men var tvungna dagligen att släpa med dem dit,
en daglig resa på två timmar, och min väska
kunde bara bäras uti handen, och den gjorde ständigt ont
då den var alltid full av tunga böcker:
sju timmars lektioner krävde många kilon.
Re'n som trettonåring märkte jag att handen ej var bra
men fortsatte ändå att kämpa på som pianist,
trots att min notläsning ej heller någonsin blev bra:
jag kunde aldrig läsa mer än blott en notrad på en gång,
fast pianospelet alltid kräver två.
Ej heller blev situationen bättre
när jag fastnade med högra långfingret
i gräsklippningsmaskinen, men jag hade likväl tur
som fick behålla fingret, om dock något stympat.
Om mitt tinnitus, som brusat nu i fyrtio år
men bara i det ena örat, tydligast när det är tyst,
ska vi ej tala om - det gör sig ständigt påmint tillräckligt ändå.
Dessutom blir min koncentrationsförmåga sämre för vart år,

och likväl fortsätter jag envist och patetiskt att hantera pianot och kan aldrig mera spela utan fel.
Men varför håller jag då på?
Musiken är mitt livs mest olyckliga kärlek,
men just den mest olyckliga kärleken
är den man mänskligt och naturligt och ohjälpligt
måste brinna mest för som den varmaste.
Ju mer den konsumerar en, blott desto mer
blir man beroende av den som något
som man aldrig kan bli färdig med
men ständigt bara blir mer trogen, ihärdig
och älskar mera. Och den trösten har jag kvar
att hon, Fru Musica, dock är den enda dam jag känt
som aldrig har bedragit mig.

14.

Eftersom jag redan halkat in på vägen som smygtittare var det lika bra att hålla den kursen och försöka hålla mig osynlig så länge som möjligt. De visste ju inte att jag var, och så länge de inte visste det kunde jag fortsätta spionera på dem i smyg – på det villkoret att jag under inga omständigheter fick upptäckas. Naturligtvis måste jag ge mig till känna förr eller senare, men jag ville gärna ta reda på så mycket som möjligt om dem innan jag måste avslöja mig.

Det verkade mera som om de var någon sorts kolleger än som älskare, ty de diskuterade mycket, och det tycktes inte vara kärlek de pratade om. Snarare handlade det om ett gemensamt filosofiskt intresse.

De tog långa promenader tillsammans, och det förbryllade mig att de flera dagar i sträck gick ut precis i skymningen, så att de måste återvända när det var mörkt. Vad höll de på med egentligen? Jag hade allt skäl att fortsätta hålla mig hemlig.

Den tredje kvällen följde jag med dem. De gick så långt bort från all mänsklig bebyggelse som möjligt utan att gå helt vilse och uppehöll sig slutligen vid ett ställe vid en klyfta. Där slog de sig ner, och när de höljde sig helt och hållet och till och med maskerade sig och tog fram diverse små föremål och gjorde upp en liten eld slog det mig äntligen vad de höll på med. Naturligtvis! De var ju båda satanister! De ägnade sig åt sällsamma ceremonier.

Vad dessa gick ut på förstod jag inte, det var någon sorts bön och besvärjelser, men de tog god tid på sig och väntade till elden brunnit ut. De verkade ta blodprov och blandade några droppar i en liten kanna som jag förstod att de hållt upp något litet vin i, vilket de blandade sitt blod i, som de höll upp i två små pokaler. De drack således varandras blod tydligen som ett offer till Satan, om det nu var Satan de ägnade sig åt, men det såg inte bättre ut.

Men allt detta lugnade ner mig. Nu visste jag var jag hade dem, och nu kunde jag ge mig till känna.

Jag skyndade före dem hem tillbaka till vårt lilla härbärke, och när de ankom satt jag i farstun och läste en tidning. Louise blev väldigt häpen när hon såg mig.

"Men vad i all sin dar gör du här, Hans?" utbrast hon.

"Jag lovade ju komma efter dig."

"Det borde du inte ha gjort."

"Men nu har jag gjort det."

"Ja, jag ser det."

"Men vem är din kavaljer?"

"Bara en kollega och vän. Rudolf, det här är min gamla klasskamrat Hans, som förföljt mig genom hela Indien för att min far gett honom i uppdrag att försöka hålla reda på mig."

"Angenämt," sade denne Rudolf artigt och sträckte fram handen.

Han var inte märkvärdig alls, en tysk av något slag, såg ganska alldaglig ut, och jag kunde inte förstå att Louise kunde ha något annat intresse av honom än möjligen gemensamma riter.

Det var dock tydligt att Louise hyste lika blandade känslor inför att se mig här som jag inför att se henne i säng med en annan. Hon insåg att vi behövde prata ut om saken och passade på första bästa tillfälle när vi kunde bli ensamma.

"Du borde inte ha kommit hit," sade hon. "Varför kunde du inte bara glömma mig?"

"Efter allt vad vi har haft gemensamt? Efter hela vårt liv tillsammans? Efter att din far gett mig förtroendeuppdraget att försöka stilla hans oro med att försöka finna dig som Stanley Livingstone i Ujiji?"

"Det är inte alls roligt. Förstår du inte att jag bara vill försvinna?"

"Varför? Betyder det att du i alla fall mördade din man?"

"Han fick skylla sig själv. Han var sådan. Han bäddade inte för något annat. Det var ofrånkomligt, vem som än gjorde det och varför."

"Kan du bedyra för mig och din far på rak arm att du var oskyldig?"

"Det vet du att jag inte kan, men jag kan inte heller medge någonting, då hela hans liv och den situation han kom i var helt utom någons kontroll."

"Vad var han då insyldad i egentligen?"

"Allt. Fråga hellre vad han inte var insyldad i. Han var lika upp över öronen drunknad i komplikationer som Victor Gunnarsson."

"Och vem är Victor Gunnarsson?"

"Vet du inte det?"

"Borde jag veta det?"

"33-åringen som åkte fast för mordet på Olof Palme men frigavs för att senare själv bli mördad i Amerika för säkerhets skull för utplånandet av alla spår av hans vidlyftiga aktiviteter."

"Kan du dra det där igen fast långsammare?"

"Hans, för din egen skull, glöm mig och res hem. Du vet inte vad jag lever för liv och vad jag blivit insyltad i. Du vet kanske att Rudolf är lika mycket satanist som jag och att vi håller på med något gemensamt. Jag kan aldrig vänta mig att du skulle kunna förstå vad det är. Du har en helt annan bakgrund, och jag kan lika litet acceptera att du skulle ta ansvar för mitt liv som jag kunde kräva att du skulle byta ut din Gud mot Satan, om du har någon."

"Gud som gud. Vad spelar det för roll? Det är bara ett namn och en benämning. Alla som tillber någon gud tillber egentligen samma gudom, men de är frommast som vägrar ge den något namn."

"Nu talar du som en satanist."

"Det var inte meningen."

"Nej, jag vet att det är det sista du skulle kunna bli."

"Det är en vidskepelse som alla andra som jag kommer att göra tveklöst mot stånd mot med alla mina krafter så länge jag lever. Men vad höll ni på med ute i skogen igår egentligen?"

"Spionerade du på oss?"

"Jag kom hit redan för några dagar sedan. Jag möttes av att du låg och blev knullad av Rudolf. Det hade jag liksom inte väntat mig. Då jag blev nyfiken på vad som förde er samman höll jag mig dold för er och råkade bli ögonvittne till er ceremoni igår."

Nu blev Louise märkbart bekymrad. "Jag beklagar, Hans. Det måste ha varit en chock för dig, men det var ditt eget fel som spionerade på oss."

"Jag kom hit för att jag älskar dig."

"Jag vet, men mitt liv tillhör en annan och kan aldrig tillhöra en dödlig människa, som både du och Rudolf är. Res hem, Hans. Det är det bästa och nästan det enda du kan göra."

"Berätta mera om Victor Gunnarsson och hans komplikationer."

"En annan gång. Nu undrar säkert Rudolf vart jag har tagit vägen." Och hon drog mig tillbaka ut i offentligheten i vårt lilla härbärke.

"Hur länge stannar du här, Hans?"

"Så länge du vill, men inte en dag längre."

"Jag tänker inte köra bort dig." Hon log. "Om du stannar tillräckligt länge kan du få träffa en annan av mina vänner."

"Någon särskild?"

"Ja, någon särskild."

"Då stannar jag tills vidare. Vet jag vem det är?"

"Inte ännu."

"Som vanligt talar du i gåtor."

"Han har intresse och behov av anonymitet, då han måste tänka på sin säkerhet, då han har haft problem."

"Politiska? Kriminella? Sexuella? Relationsproblem?"

"Allt det och litet till. Du får se när han kommer, om han kommer."

"Kan han vara av litterärt intresse?"

"Det var det jag lurade på. Jag tror du skulle kunna få användning av honom som stoff."

"Jag misstänker en Shantaram-typ."

"Det är inte långt ifrån, men han har ingenting med droger att göra."

"Det underlättar saken."

"Du skriver väl fortfarande varje dag?"

"Vid behov."

"Bara för att du bara haft motgångar hoppas jag du inte ger upp."

"Förlagen har gjort allt för att jag skulle ge upp."

"Jag vet. De tänker bara på pengar, och ser de ingen omedelbar lönsamhet i en oetablerad författares verk skrotar de honom direkt, med den påföljd att han kanske aldrig får någon chans då det är lätt hänt i vår värld att man hamnar i ett kroniskt fall mellan stolarna om man en gång hamnat där från början."

"Det är inte bra för någons självförtroende, och mycket kvalitativ litteratur kommer därmed aldrig ut utan begravs levande."

"Jag vet. Du har rönt den behandlingen genom hela livet, och det är inte ditt fel och inte heller förlagens utan bara tidens."

"Skyll på tiden. Skrotas man av ett förlag är det förlaget och inte tiden som skrotar en."

"Ja, men tiden gick ju ur led i början på 1900-talet och har aldrig kommit rätt igen. Det bevisade redan Franz Kafka, och Stefan Zweig begick självmord för den sakens skull utom många andra. Till och med Vilhelm Moberg stod inte ut med storebrorsväldet genom tvångspolitisering av kulturen med utarmning och förkvävning som resultat, då bara den etablerade politiska korrektheten fick beaktas medan all oföljsamhet uteslöts."

"Ju mindre sagt om hela det eländet, desto bättre."

"Men det förblir ett olöst problem. Nietzsche var den första martyren. Han hade rätt men blev helt isolerad, då han föll utanför alla ramar och till och med vågade vända sig mot Wagner med en personlig avrättning, så att hans böcker blev liggande osålda i lager långt efter hans död – han sålde väl ungefär lika många av sina böcker som Vincent van Gogh sina tavlor. Individerna är anathema om de vågar vara individ, medan endast likströmmen gäller, som kräver att alla skall vara döda fiskar som flyter med strömmen, så att de kan försvinna i den. Men individer har den obekväma förmågan att inte kunna försvinna utan i stället desto starkare pocka på vad de står för, vilket i vår tid aldrig vinner ordentligt gehör förrän efter deras död, och då är det i regel för sent. Det är inte kulturen som inte hänger med i världssvingen, det är världen som inte hänger med i kulturen, och när världen blir för mycket efter angriper den kulturen och förföljer den, som om det kunde göra saken bättre."

"Så du ser mig som en efterföljare till Nietzsche och en blivande martyr som han."

"Du har bättre potential. Han blev ju vansinnig."

"Ändå är parallellerna avskräckande."

"På vilket sätt?"

"Ju mindre sagt om den saken, desto bättre."

"Saken blir inte bättre av arr du inte får den ur dig."

"Louise, jag tycker inte om att tala om mig själv. Det har jag aldrig gjort. Jag tycker inte om att framhäva eller sysselsätta mig med mig själv. Det är inte för att jag avskyr mig, utan bara för att jag inte vill ägna mig åt mig själv utan bara åt allt det andra, omvärlden, medmänskorna, naturen, allt vackert och allt sant."

"Och därför har du aldrig kommit ur fläcken. Du har aldrig velat främja dig."

"Nej, jag har aldrig velat marknadsföra mig."

"Då kan du inte klaga på att du aldrig haft någon framgång."

"Men hur kan jag väl kompromissa med mina ideal? Mina ideal är sanning och skönhet, men marknadsföring är något fult och måste inbegripa eller åtminstone leda till falskhet. Jag bara tål inte sådant."

"Du är för god för denna världen."

"Och därför kan jag göra den bättre."

"Du är oförbätterlig."

"Ja, som idealist."

"Det är det jag menar."

"Kan du förlåta mig?"

Hon skrattade. "Kom nu, Hans, så får du träffa min nya kille."

"Har du en ny?"

"Det är bara en god vän som alla andra. Jag har ju redan berättat för dig om honom."

"Ingen älskare?"

"Vad tror du om mig egentligen? Tror du jag går i säng med folk för kärlekens skull? Den enda sanna kärleken är platonisk, och det vet du väl att den alltid har tillhört dig."

"Louise, jag har alltid varit dig trogen."

"Och därför har jag aldrig tagit någon annan man på allvar. Kom nu."

Och hon tog mig med sig till sin nye vän, som jag inte i min vildaste fantasi kunde föreställa mig vad det kunde vara för en.

Han såg ganska vanlig ut, verkade charmig och trevlig, kanske något för uttalad som medveten världsmedborgare, yngre än både Louise och mig men ändå samtidigt något mera sliten och härjad, som om han varit med om något för mycket på alltför kort tid, som om han bränt sitt ljus i båda ändar och var frustrerad över att ännu vara i livet.

"Det här är Vicke, Hans. Vicke, möt Hans."

"Trevligt att råkas," sade han och sträckte fram handen. Så sade han till henne: "Vet han vem jag är?"

"Ingen vet vem du är."

"Det är bra," sade han. Ju mindre någon vet något om mig, desto bättre."

"Även Hans förnekar sig själv."

"Då har vi kanske något gemensamt."

"Har du känt Louise länge, Vicke?" frågade jag honom.

"Ända sedan vi lärde känna varandra i Stockholm."

"Hans och jag var skolkamrater," sade Louise.

"Då har ni känt varandra ännu längre. Får jag bjuda på en whisky?" Och han tog fram en plunta. Det hade jag ingenting emot, men Louise avböjde.

Jag försökte studera honom och komma under fund med honom. Det var något förbjudande över honom, som om han inte tålde att inspekteras. Han dolde inte en hemlighet utan många och stora, men ändå var de inga direkt farliga hemligheter. Han gav mig intrycket av att ha komprometterat sig totalt i livet men att han varken ångrade det eller var stolt över det men bar det som en man och var villig att ta både konsekvenser och ansvar för det, ungefär som en annan Shantaram.

"Råkar ni känna Shantaram?" frågade jag honom av en ingivelse.

"Vem känner inte Shantaram i Indien? Varför frågar ni?"

"Av en ren ingivelse. Du ger mig av någon anledning ett liknande intryck som Shantaram."

"Så intressant. Vad ger er ett sådant intryck? Kan du utveckla intrycket?"

"Shantaram levde ett fullständigt kriminellt liv under större delen av sin levnad och i praktiken ända fram tills han skrev sin bok där han bekände allt och inte stack under stol med något av vad han hade gjort, vilket mest handlade om våld och mord och heroin utom all annan brottslig verksamhet."

"Jag kommer aldrig att skriva min bok. Eller rättare sagt: jag har redan gjort det."

"Finns den tillgänglig?"

"Den är svårtillgänglig men finns att tillgå på nätet."

"Vågar ni lika öppen hjärtligt som Shantaram stå för alla era brott?"

"Där har du mig. Svaret är nej, för jag begick bara ett brott, men det brottet var försvarligt och kan jag bara försvara min rättssak igenom att förtiga och förneka det."

"Så ni har varit anklagad?"

"Jag skulle ha ställts inför rätta, men de fann en annan syndabock i stället, så jag kom undan. Det betraktar jag som ett rättvist ingripande av försyneren."

"Och blev den andre fälld för ert brott?"

"Nej. Han frikändes i högsta instans. Men det hjälpte honom inte. Han var ändå redan pantad och levde inte i många år till."

"Kände ni honom?"

"Nej. Jag hade ingenting med honom eller hans anhang att göra. Han var en mycket värre knarkare och brottsling än Shantaram men tog aldrig ansvar utan fortsatte bara att begå brott, hur mycket han än åkte fast och straffades. Han var en oförfärdlig usling som dog vid änden av eländet av sin rucklares väg. Han var värdelös."

"Säg inte för mycket, Vicke," sade Louise.

"Jag har redan sagt för mycket, så det spelar ingen roll om jag säger mer. Jag tror att jag kan lita på den här typen. Det att du känner honom garanterar hans säkerhet och pålitlighet. Ni är väl ingen tjallare?" vände han sig åter till mig.

"Aldrig varit."

"Jag tänkte väl det. Min ödesbroder hade bara vistats på samhällets botten i hela sitt liv, han hade visat tecken på begåvning men missbrukat den från början och hemfallit åt stölder och annan kriminalitet, som aldrig kunde kureras. Min bakgrund är frireligiös, och även jag hade en ansenlig begåvning men mest åt det språkliga hållet, så därför har jag rest omkring i hela mitt liv och lär aldrig sluta med det, så länge jag lever, och om jag någonstans är skyddad är det i världens största demokrati, där vem som helst kan försvinna spårlöst med identitet och allt och alla sina hemligheter, utan att man behöver dö för det."

"Så ni har umgåtts med döden?"

"Varje dag. Officiellt är jag död," sade han och log ett outgrundligt leende.

Jag vände mig till Louise i hopp om att hos henne få kunna uppdaga någon min eller tecken som kunde på något sätt förklara gåtan i hans leende, men hon såg bara förskräckt ut. Vad var det då som kunde vara så förskräckligt? Detta bara förhöjde gåtan.

"Vet du vad han menar?" frågade jag henne.

"Det är bäst att du förklarar dig, om du vågar," sade hon till Vicke.

"Helst inte."

"Vad gömmer du dig för?" frågade jag.

"Världen."

"Varför?"

"Därför."

"Det är inget svar."

"Därför är det mitt svar." Han stängde dörren. Han ville inte se mig i ögonen längre utan sade till Louise: "Det är bäst att jag går nu."

Och det gjorde han – utan någon vidare förklaring. En blotta hade öppnats som han omedelbart hade plomberat. Jag blev åter ensam med Louise.

"Tydligen vågar han inte stå för vad han går för," anmärkte jag torrt.

"Det skulle inte du våga heller, om du hade gjort vad han har gjort."

"Vet du vad han har gjort?"

"Ta det lugnt, Hans, och sov på saken. Jag ska ge dig lite nattlektyr. Det handlar delvis om honom. Han blir den ende som återvänder till friheten medan alla de andra blir kvar."

"Vad handlar det om?"

"Det får du se. Det handlar om Sverige."

"Säg inte att det är en pjäs nu igen."

"Jo, det är det."

"Ge hit då, så skall jag studera den, så ses vi i morgon."

Jag fick den något senare, och vi skildes för natten. Jag kunde dock med tillfredsställelse konstatera att hon denna natt inte tog med sig någon sängkamrat.

Här är pjäsen:

Den hemliga konferensen

Personerna är åtta anonyma herrar från A till H.

Pjäsen var tänkt som en komedi men tog en oväntad vändning.

Naturligtvis har denna konferens aldrig ägt rum.

- A Var inte förbannad.
B Har jag inte rätt att vara förbannad?
A Jo, men det gör ingenting bättre.
B Jag vet, men om det finns anledning att vara förbannad, och man blir det, vem kan då hjälpa det?
C Det finns bara ett sätt. Man måste eliminera orsaken.
B Naturligtvis, men det kräver operation, som kan vara kritisk.
A Hur som helst, här behöver du inte vara förbannad längre. Du har kommit till rätta stället.
B Rätta stället för vad då?
C Ursäkta mig, men du tycks inte känna till omständigheterna här.
B Nej, det gör jag verkligen inte.
C (*mot A*) Känner han inte till oss?
A Inte alls. Han har aldrig varit här förut.
C Hur kom han då hit?
A Det får du fråga honom.
C Ursäkta mig, min herre, men ni vet alltså inte alls vilka vi är?
B Nej. Borde jag veta det?
C (*mot A*) Kan vi inviga honom?
A Han är fullständigt ofarlig. Han är musiker.
C Är det därför han är här?
A Bland annat.
B Men säg då varför ni är här.
C Vi är här för att åtgärda världens problem.
B Vilka problem?
C Alla.
B Kan du vara mera specifik?
C Ditt problem, till exempel. Om du bara berättar vad det är, så kan vi säkert åtgärda det.
B Det tvivlar jag på.
C Ja, om du inte berättar kan vi absolut inte åtgärda det.
B Det har med världens barbari att göra.
C Liksom alla världens problem. De kommer alla av okunskap, ignorans och slapphet.
B Det kan knappast någon motsäga dig i. Men hur kan du åtgärda dem?

- C Det är just den frågan vi har samlats här för att diskutera.
- B Kör i gång. Jag är nyfiken.
- C Var ska vi börja?
- A Kan vi inte börja med vår käre musikers problem? Jag gissar att det är ett av de mera svårlösta.
- C Vad handlar det om?
- B Den globala audiella miljöförstörelsen.
- C Kan du vara mera specifik?
- B Högtalarterrorismen överallt. Den globala mediala hjärntvätten genom främst skräpmusik som bara är oväsen, dunder och brak, som en ihållande jordbävning, i princip i vilken restaurang eller kafé man än kommer, till och med nästan i vilket kommunalt fordon man än färdas i, och till och med i butiker.
- A Säg som det är. Du kan inte arbeta hemma för att grannarna kör med ständiga oväsensfester.
- B Precis. Jag bor under dem, medan deras hela socialliv verkar vara beroende av dunka-dunk-terrorism, som de dessutom stampar takten i golvet till. Ibland gör grannarna under mig samma sak, och då har jag en jordbävning både under mig och över mig. Försök då musicera själv där emellan. Både all koncentration och sinnesfrid tillintetgörs, och man blir ett själsligt vrak som inte kan sova, för att man bara ligger och är förbannad hela tiden.
- C Kan du inte klaga?
- B Om man klagat gör man sig impopulär, och man får det påtalat att man klagat för mycket. Klagomål avvisas och nonchaleras som irrelevant.
- C Vill du inte mörda dem då?
- B Jo, det vill jag.
- C Det skulle jag också då vilja göra.
- A Men i stället för att mörda dem kom han hit.
- C Det gjorde han rätt i. Här kan vi åtminstone prata om saken.
- B Men kan ni åtgärda den?
- C Första steget mot åtgärdandet av ett problem är att få det definierat. Kan man klart överblicka det kan man åtgärda det...
- B Hur?
- C Avbryt mig inte. Ty inget problem skapat av människor kan inte också lösas av människor. Problem är till för att lösas, och vanligen finns lösningen i själva problemet. Därför är det så viktigt att få det definierat.
- B Du bara pratar. Man löser inga problem med att bara prata.
- C Men genom diskussion kan man komma fram till en lösning.
- B Och hur skulle då mitt problem kunna lösas?
- C Till exempel genom att man tar en k-pist och går dit och massakrerar hela gänget.
- A Då slipper han högtalarterrorismen som problem men får andra problem i stället.
- C Precis. Och för att komma runt dilemmat att lösa ett problem med att skapa andra problem kom han hit i stället.

- B Därmed är problemet inte löst.
- C Nej, men det är åtminstone ventilerat, och du är inte lika arg längre, för du har faktiskt löst en del av problemet med att prata bort det.
- B Jag accepterar att problemet tillfälligt tycks vara ajournerat, men det kommer tillbaka när jag återvänder hem, om jag gör det.
- A Varför flyttar du inte?
- B Jag har bott där i 25 år och har alltid trivts där ända tills de nyinflyttade invandrarna kom dit. Det känns inte rätt att jag skulle behöva flytta för att stökiga invandrare skulle få fritt fram.
- C Naturligtvis inte. Jag tror det är dags att vi tar in vår socionom här i problematiken.
- D Vad kan jag stå till tjänst med?
- C Du har väl hört hela vårt samtal.
- D Naturligtvis.
- C Alltså kommer vi in på fenomenet att vår nyanlände vän här plågas av nyinflyttade invandrare till grannar som terroriserar honom genom stökigt leverne och gör det omöjligt för honom att arbeta hemma och koncentrera sig.
- B Precis.
- D Vad är det för invandrare?
- B Afrikaner.
- D Vad gör de här i vår kalla nord?
- B Det kan man verkligen fråga sig. De har flytt från sitt hemland och vägrat ta upp kampen med dess problem som inbördeskrig och terrorister och lämnat fru och barn hemma för att fly hit och leva bekvämt på vår högre standard, som staten betalar, alltså skattebetalarna, som inte tillfrågas om de vill bekosta sådant eller inte.
- D Hela problemet i ett nötskal.
- B Säg inte att du har en lösning.
- D Min vän, det är just för att diskutera sådana problem vi har samlats här, och vi ämnar lösa dem.
- C Som jag sade tidigare, vår uppgift här är just att lösa världsproblemen.
- B Säg inte att ni är någon sorts Bilderberggrupp.
- D Bättre upp.
- B Jag häpnar.
- A Till saken. Vilket problem skall vi ta upp först?
- E Eftersom ni redan fört invandrarproblemet på tal, vad sägs om att först av allt färdigbehandla detta omfattande ärende?
- C Kan vi göra det?
- E Varför inte?
- D Vi kan alltid försöka.
- B Vad är problemet?

- E Klok fråga. Låt oss åtminstone försöka skissera konturerna av det. Faktum är, att det var aldrig något problem innan det blev ett problem med islam. Därför kan man nästan påstå att islam är hela problemet.
- B Och varför är det ett problem?
- D Min vän, läser du inte tidningarna? Kan du blunda för nyheterna? Har du missat den ofantliga högervridningen i hela Europa till följd av de muslimska migrationsmassorna? Problemet är att de är för många, och alltför många av dem omfattar inte bara islam utan radikaliseringen av islam. De soliderar sig alltså med jihad, vars avsikt är att göra sitt bästa för att islamisera hela världen. De låter sig inte integreras i ett sekulärt samhälle utan bildar sina egna enklaver, gör anspråk på att få etablera sina egna lagar, de så kallade sharialagarna, som inbegriper mycket brutala bestraffningsmetoder som kapandet av händer och halshuggning med mera, och de anser sig förmer än alla icke-islamister. Enligt deras koran är det fritt fram för dem att behandla icke-islamister hur som helst, och det är icke straffbart för en muslim att döda en icke-muslim, medan det inte finns något värre brott än att döda en muslim, vilket dock muslimerna själva gör mest.
- B Det låter som ett omfattande problem.
- D Problemet kompliceras av islams omänskliga kvinnosyn. Enligt islam är kvinnan knappast mera värd än ett husdjur och bör behandlas som sådant. Det är således fritt fram för muslimer att begå våldtäkter på icke-muslimska kvinnor, även om de är gifta, allt enligt deras heliga bok Koranen. Detta har icke tagits väl emot i Europa.
- B Av förståeliga skäl.
- E Problemet kompliceras ytterligare av att denna inställning tar sig ständigt allt värre uttryck genom att muslimerna ständigt blir allt fler, medan den ursprungliga europeiska befolkningen krymper. Under nyårsafton till detta år trakasserades kvinnor i städer över hela Europa, i synnerhet i Köln, där hundratals antastanden polisanmälades. De skyldiga hade kommit till Europa som flyktingar undan kriget i Syrien men visade sig i själva verket vara marockaner.
- B Så vad vill ni göra? Utrota islam?
- D Helst.
- C Så som denna kritiska situation alltmera utvecklar sig verkar det vara enda utvägen för Europas del, om Europa skall överleva som Europa.
- E Muslimerna har tagit sig till Europa i sådana oerhörda massor, att man kan tala om en etnisk invasion med det ofrånkomligen möjliga resultatet på lång sikt att muslimerna tar över Europa, precis som de tog över Turkiet och Nordafrika.
- D Metoden de brukar idag är den samma som för tolv hundra år sedan: massinvasion, aggressiv marknadsföring, sexuella övergrepp och metodisk överkörning av den ursprungliga befolkningen med den önskade avsikten att utrota och ersätta den samma med en rättrogen muslimsk, där alla kvinnor är slavar.

- B Är det möjligt?
- C Vad då?
- B Att utrota islam.
- D Min vän, *vi* kan inte göra det. Allt vi kan göra är att diskutera saken, men det kan vi åtminstone göra här i lugn och ro utan att riskera trakasserier eller inblandning av myndigheter eller politiska aktivister som vill stämpla oss som rasister och islamofober.
- E Faktum är att det är vad den muslimska massinvandringen från Afrika och Orienten tvingar oss till att bli. Vi har inget val om vi ska överleva med vår kultur och historiska identitet, som muslimerna vill köra över och avskaffa, som de gjorde med hela den antika grekiska världen.
- B Ett svårt problem.
- C Onekligen.
- E Så har vi då åtminstone kunnat ventilerat det. Skall vi övergå till nästa?
- D (*mot B*) Förstår du att det vore önskvärt för hela världen att bli av med islam och att det vore enbart en välgärning mot mänskligheten att rensa ut detta ogräs ur vår kulturparks ädla rabatter?
- B Islam förbjuder väl även all sorts barnbegränsning och preventivmedel. Men är det inte så att den katolska kyrkan allierar sig med islam på denna punkt? Den kyrkan förbjuder ju aborter.
- D Det är riktigt. Därför är den katolska kyrkan och islam världens två största religiösa samfund. I den katolska kyrkan har vi åtminstone haft Voltaire och en viss upplysning, så att den heliga inkquisitionen kommit av sig, medan islam ännu inte ens börjat ägna sig åt mänsklig rationalism ännu.
- B Ni nämnde Bilderberggruppen. Är det sant att den regerar världen med Rothschilds?
- D Det var du som nämnde den. Vi har ingenting med den att göra.
- B Är ni frimurare?
- D Nej.
- B Illuminater?
- D Ännu mindre.
- B Vad är ni då?
- D Människor som känner ansvar.
- B Vackert så. Då ber jag er bara fortsätta lösa världens problem. Det är en viss skillnad mellan att känna ansvar och att ta ansvar. Vad kan ni göra åt klimatkrisen?
- A Intressant byte av samtalsämne. Den första frågan som uppstår är då, finns det någon klimatkris? Många tvivlar på det, då de ser Antarktis isar breda ut sig, och då isbrytare som reser till Arktis för att studera det försvinnande istäcket där i stället fryser fast.
- D Faktum är att glaciärer smälter och krymper över hela världen och att medeltemperaturen stiger överallt, så att tropiska farsoter som malaria och dengue bara breder ut sig mer och mer.

- E Vems är felet?
- C Mänsklighetens!
- E Precis! Och vad kan vi göra åt det? Global euthanasi?
- D Risken är att vi går därhän vare sig vi vill det eller inte. Naturen kan inte acceptera och bära den ständigt tilltagande befolkningsexplosionen, som ständigt kräver en allt tyngre försörjningsbörda, som jorden måste bära, som den inte har råd med då des utarmning bara tilltar hela tiden. Som jag sade breder farsoter som malaria och dengue bara ut sig hela tiden, och parallellt med dessa har vi den aldrig botade epidemin aids, ebola kan när som helst utlösa nya epidemier, på Haiti har vi kolera och på Madagaskar och till och med i USA har vi böldpest, och till detta kommer då de ständigt mer superresistenta bakterierna som muterar i ständigt nya supervirus, så att sjukhusen snarare blir obotliga smitthärdar än vad de är ämnade för, medan vi samtidigt spyr ut gifter i atmosfären genom alla onaturliga industrier, så att vi snart inte kan andas mera – många storstäder framför allt i Kina är så förgiftade att man aldrig ser solen där längre.
- C Du menar att mänsklighetens rovgirighet och okontrollerade expansion måste resultera i en bumerangeffekt som leder till naturlig massdöd.
- D Risken finns, om man inte före det förintar sig själv genom nya vettlösa krig. Arabvärlden har redan börjat.
- E Och krigen där har hållit på ända sedan Israel kom till.
- A Det är inte Israels fel.
- E Nej, inte enbart.
- A Det judiska folket har rätt att försvara sig.
- E Det har jag inte sagt att de inte har.
- B Låt oss byta samtalsämne.
- E Ingen här är väl jude?
- C Det spelar ingen roll även om någon skulle vara det. Judar är icke mer än bara människor som alla andra. Och ska vi diskutera ras så är de lika mycket européer och vita som vi, då åtminstone 90% av dem kommer av khasarerna, som var kaukaser och ingenting annat, precis som vi.
- D Men araberna är inte av khasarisk eller kaukasisk härkomst.
- C Nej, det är de inte, men perserna är det.
- A Låt oss byta samtalsämne.
- C Varför det? Vad vill du komma ifrån? Vad vill du dölja?
- A Ingenting.
- C Fram med det då.
- B Han har ingenting att dölja. Men jag kan personligen inte förneka, att för deras kulturhistorias skull, med Bibeln, kristendomens upprinnelse, Moses Maimonides, Baruch Spinoza, Mendelssohn och alla andra framstående och ledande judiska vetenskapsmän och banbrytare inom kultur och konst, måste jag känna mig solidarisk och delaktig i världsjudendomen, även om jag inte accepterar deras religion eller hyllar den israeliska rasismen.

- C Så du erkänner ändå att det är världens mest rasistiska stat?
- A De är det av nödvång då de måste få lov till att försvara sig.
- B Bibeln är en oundgänglig del av den globala kulturen, så att den nästan är dess själva grundsten. Utan den skulle praktiskt taget hela civilisationen även vara borta, inklusive alla gotiska katedraler, alla universitet och en stor del av alla våra böcker.
- D Det tror jag knappast någon har något att invända mot.
- E Ändå är det många som gör det.
- D Vem?
- E Alla de som nu för tiden vänder sig mot Israel vänder sig i själva verket mot allas vårt gemensamma kulturarv. Israeliterna har bara lyckats överleva som ett kulturfolk, där deras bok var grunden för hela deras tillvaro. När Jerusalem förintades i sjätte århundradet före vår tideräkning och dess invånare drevs i landsflykt till Babylon, när romarna förintade det på nytt efter Jesu verksamhet och genom alla förföljelser sedan dess är det kulturarvet genom boken som alltid fått dem att sträva vidare ändå.
- D Det kan ingen förneka.
- E Men ändå har den så kallade antisemitismen tagit ny fart i vårt århundrade och det helt utan anledning, medan den verkliga faran mot vår västerländska civilisation i stället är islam med dess försök till etnisk infiltration av hela Europa och Amerika. Det är en helt ny sorts försök till förintelse som initierades av överste Khadaffi, när han i april 2006 menade, att Europa inom några decennier skulle islamifieras genom 50 miljoner europeiska muslimers överlägsna fertilitet mot Europas obefintliga. Sedan dess har miljoner muslimer fortsatt smuggla sig in i Europa för att där göra sitt bästa för att sprida islam. Vill vi ha detta? Islam anser att ingen annan bok är nödvändig än Koranen, att ingen annan civilisation behövs än den muslimska, att ingen annan religion är sann och giltig än islam och att alla icke-muslimer kan behandlas hur som helst, i synnerhet damer, även om de är gifta med andra. Kränkningarna har bara de senaste veckorna plötsligt exploderat över hela Europa. Det är ingen överdrift, medan massmedia krampaktigt försöker släta över och bortförklara fenomenet, då dåliga nyheter inte är behagliga. Och varför vänder sig då européerna mot judarna? Dessa är ju lika europeiska i sin kultur och etnicitet som européerna, medan muslimerna vill tvångsinföra totalitär intolerans och det gärna genom systematisk våldtäkt.
- C Hårda bud.
- A Milt sagt.
- B Ursäkta mig, men börjar ni inte nu bli lite väl rasistiska? Alla dessa unga män som flyr till oss från Orienten kan ju inte förnekas sin egen biologiska drift. Naturligtvis måste de ha kvinnor, och om de då tafsar på damer under festligheter på nyårsafton så är väl det inte hela världen?
- E Om de ändå bara tafsade. Har du inte läst om hur deras gängsexlek går till? De bildar två ringar, en inre och en yttre. I den inre ringen har de inringat det utvalda offret, helst en jungfru, medan den yttre ringen ser till att utomstående

- inte blandar sig i, medan den inre ringen gängvåldtar kvinnan. Det kallas *Taharush* och lär vara en typisk arabisk företeelse, där kvinnan inte har något värde alls utom som sexobjekt och föremål för avreagering.
- D Och varför kommer alla dessa unga män i sin bästa ålder hit i stället för att kämpa för sitt land och sina egna? Deras kvinnor, fruar och döttrar där hemma klagar på att de flyr och utlämnar dem åt kriget, medan de inte tycks ha någon känsla alls för sin fosterjord och sin plikt mot sina egna. De kommer hit på jakt efter ett annat liv, som de då vill inrätta efter islamiskt mönster utan att förstå att européerna inte vill låta sig övermannas av dem.
- E Och dessutom tar de med sig sitt hat mot Israel hit, som de överför på de europeiska judar som finns kvar, som om förintelsen under andra världskriget inte var tillräcklig. Judarna i Europa har inte gjort muslimerna i Palestina, Syrien, Jordanien, Irak eller Nordafrika något som helst ont, och ändå kommer de hit och förföljer dem som hämnd för vad de fått utstå i Palestina, Libanon, Syrien och så vidare. Det går inte.
- B Skall de då bara skickas tillbaka? Är det realistiskt?
- E De kan inte få införa sina sharialagar i civiliserade europeiska länder med egen uråldrig lagstiftning. De måste lyda de lagar som gäller dit de kommer. De kan inte tvångsinföra egna lagar i länder som inte är deras. Och de kan inte bete sig hur som helst. De kan inte begå våldtäkt och mord hur som helst och tro att de ska komma undan med det som i Arabien. Vi kan inte låta dem våldta och mörda våra unga damer och döttrar.
- B Är det inte medierna som trissar upp varje incident till det absurda med egna fabricerade kryddor och lögner för sensationens och säljbarhetens skull?
- E I trakten av Uppsala mördades en sjuårig flicka av en eritreansk muslim som hade bott hos familjen tidigare och inte fick bo kvar, då han inte kunde betala för sig. Mordet var fullkomligt omotiverat och förövades på dottern till hans egna välgörare. I Berlin knuffades en ung svensk dam framför tåget av en iransk flykting härom dagen också utan någon rimlig anledning. Vi har fallet Elin Krantz som förövades här i närheten och som aldrig kan glömmas. Hon var en liberal flyktingälskare som välkomnade flyktingfloden och uppmuntrade den och till och med demonstrerade för de orientaliska och afrikanska flyktingarnas sak. Hon var en annan av deras välgörare. Hon våldtogs brutalt av en somalier till döds, som dömdes för dådet och utvisades på livstid, men eritreanen som mördade den sjuåriga flickan kan inte utvisas till Eritrea utan måste stanna kvar och försörjas av Sverige under hela sin livstidsdom.
- D Sådana här historier upprepar sig hela tiden och blir bara tyngre och dystrare hela tiden. Muslimer för med sig problem som inte kan lösas utan bara blir värre hela tiden, då de tydligen är sådana genom sin mentalitet, som verkar obotligt skadad genom den islamska avsiktliga hjärntvättens bestående mentalsjukdom. Man kan inte lita på dem, man kan inte tro på dem, och de kan när som helst göra sig skyldiga till vad som helst.
- B Och hur vill ni lösa problemet?

- E Det finns bara en lösning. Islam måste upplösas som världsreligion. Och Europa måste börja med att förbjuda den. Sharialagar har redan förbjudits i sexton delstater i USA.
- A Har vi ingenting roligare att tala om?
- C Föreslå något.
- D Jag tror att vi har fått en extra gäst.
- E (*till den nyanlände, som ser sig vilset omkring som för att söka efter någon*) Vad kan vi hjälpa er med?
- F Jag söker en bekant som jag hörde att skulle finnas här.
- D Vad heter han?
- F Det är en ung författare och journalist. Ni känner ingen sådan här?
- E Det finns många sådana här. Vi är nästan alla hans kolleger. Något särskilt område?
- F Statshemligheter.
- D Han måste mena vår vän reportern.
- F Ja, han har varit engagerad i Reportrar utan gränser.
- D Då är det han.
- E Vi väntar honom faktiskt när som helst. Han borde ha kommit redan, för vi är mitt uppe i en hemlig konferens. Ni får gärna delta. Vad är ert ärende?
- F Jag är här helt inkognito.
- C Det passar oss förträffligt. Det är vi alla.
- D Vad är er specialitet?
- F Mord och överlevnad.
- E Ni menar inte att ni är en mördare som kommit undan?
- F Tvärtom. Jag är oskyldigt bestraffad.
- D Har ni suttit inne?
- F Nästan. Jag skulle ha gjort det men friades i sista ögonblicket före rättegången från alla misstankar, medan en annan oskyldig åkte dit i stället.
- D Blev han också oskyldigt bestraffad?
- F Nej, han friades av högre instans.
- E Ni har en något amerikansk accent. Stämmer det?
- F Det är riktigt. Jag har varit mycket utomlands, faktiskt nästan bara utomlands de senaste femton åren.
- D Så ni är bara hemma på tillfälligt besök?
- F Jag vågade komma hem nu när alla har glömt mig och jag förklarats död.
- E (*till de andra*) Vi tycks ha fått en spännande roman på halsen. (*till F*) Vågar ni berätta er historia?
- F Är vi i säkerhet här?
- C Fullkomlig säkerhet. Ingen övervakar oss, och vi kan säga vad fan vi vill utan att någon myndighet stör oss eller ens tar oss på allvar.
- F Det var det min vän hävdade, varför jag vågade uppenbara mig här. Annars uppträder jag aldrig utan förklädnad. Men jag vill gärna vänta tills han kommer.
- A Om det är spökskrivaren du menar så kommer han här.

- G (*kommer in*) Ursäkta att jag är sen. Ni har redan börjat, ser jag. Och min gäst har redan anlänt.
- A Han kom sekunden före sig.
- F Å nej, jag har redan varit här en hel kvart.
- G Har han presenterat sig?
- D Indirekt.
- G Det räcker.
- E Han behöver inte säga mer, men han får gärna berätta sin historia.
- G (*till F*) Det behöver du inte om du inte vill.
- F Tack, men jag tror jag kan lita på dina kolleger här. Men det var naturligtvis dig jag ville träffa i första hand. Hur långt har det gått?
- G De är dig på spåren.
- F Men de vet ju att jag är död?
- G Ja, du kan vara fullkomligt trygg. Din död är bevisad. Ingen vet att du finns och överlevt dig själv.
- F Desto intressantare blir det att få höra om mitt ärende.
- E Ditt ärende blir bara mer intressant hela tiden ju längre vi inte får veta något om det.
- D Ni kan väl åtminstone ge oss konturerna till er hemlighet.
- F (*till G*) Vågar jag?
- G Du tar ingen som helst risk. Ingen kommer ändå någonsin att tro dig, utom möjligen just dessa herrar, som alla är experter på konfidentiella ärenden. Vi är alla en enda stor hemlighet.
- E Ingenting kommer utanför dessa väggar, och allt här stannar mellan oss.
- F Nåväl, du ska veta, min vän, att livet inte har varit lätt sedan jag kom undan, och egentligen har jag saknat allt utom pengar, men lyckligtvis har jag inte heller saknat beskyddare.
- G Hur kom du undan?
- F Det var helt enkelt nödvändigt. Jag kunde inte fortsätta vara en offentlig person då förföljelserna aldrig släppte mig fastän jag reste så långt härifrån som möjligt. Jag bodde ju långt bortom all ära och redlighet där borta i Amerika och trodde att alla så småningom skulle glömma mig, men spårhundarna släppte aldrig taget. Äkta kriminologer är envisare och mera omutliga än blodhundar. Det började osa hett där borta. Så det gällde att arrangera min egen död så trovärdigt som möjligt.
- G Och du hade vänner som hjälpte dig.
- F Vi gjorde upp en idiotsäker vattentät plan. Ingenting kunde gå fel. Enda svårigheten var att få fram ett lik som var tillräckligt lik mig. Sedan var det bara att få den stackars polisen till att tro att han hade skjutit mig.
- E Vad är det för rövarhistorier du berättar? Är du en politisk mördare?
- F Ja, men en frivillig sådan.
- G Berätta hur det gick till, om du vill göra dig trovärdig här.

- F Men jag vill inte avbryta er tidigare debatt, som verkar mycket intressantare än något som jag kan ha att berätta.
- D (till E) Hade du något mera att anföra?
- E Om jag då får komma med någon sorts slutplädering, så måste jag rikta och kungöra den anklagelsen mot det globala islam, att deras försök till underminering, infiltrering och invasion av Europa genom massinvandring är ingenting annat än ett överlagt försök till folkmord i en större skala än vad som någonsin förekommit i historien tidigare. De närmast tidigare folkmorden var nazisternas försök att utplåna judendomen och turkarnas försök under första världskriget att utplåna armenierna, men detta nya fenomen är mycket värre och kan bara jämföras med Sovjetrysslands försök att ersätta Baltikums befolkningar, främst i Estland och Lettland, med ryssar genom att gradvis inplantera ryska befolkningar i dessa länder under sovjetisk ockupation, samt Kinas försök att göra samma sak i Tibet och Öst-Turkestan, vilka försök till långsiktig etnisk rensning och metodiskt folkmord pågår ännu idag, med risk för att tibetanerna och uigurererna med tiden inte bara reduceras till minoriteter i sitt eget land men till och med utplånas, vilket har varit kommunist-Kinas långsiktiga avsikt från början. Nu försöker det globala islam samma sak med Europa. Jag saknar bevis för mitt påstående, men symptomen är bara de överväldigande i sin övertydlighet.
- C Nu spricker jag av nyfikenhet. Som vår gäst är du den enda av oss som har ett annat perspektiv än vi. Är det sant att du är en mördare? (till F)
- F Tyvärr så måste jag nog påstå det i hopp om att ni verkligen respekterar min anonymitet och iakttar sekretess.
- D Vi lovar. Du känner oss. Vi är bombsäkert isolerade, och vår tystnadsplikt är lika säker som kassavalvet i Fort Knox.
- A Kan man verkligen i våra dagar arrangera sin egen död och komma undan med det?
- F Nöden har ingen lag. Jag var så illa tvungen. För att någonsin få någon frid måste jag utplåna alla spår av min person. De släppte aldrig taget om mig här i Sverige, fastän jag blev frikänd. Det var särskilt en polis nere i Helsingborg som aldrig ville låta mig vara i fred, fastän jag försvunnit bortom allt räckhåll ur landet.
- G Men det var ju en annan polis som anhölls och dömdes till livstids fängelse för mordet på dig.
- F Allt var arrangerat. Han var en dumskalle som aldrig fattade sammanhanget. Ja, jag knullade hans fru, och han blev förbannad och kunde därmed lockas till att ta livet av mig i blindo, utan att han märkte att det bara var charade. Han sattes dit för mordet och hävdade alltid sin oskuld, men bara han hade uppenbara motiv, jag hade ju knyckt hans hustru, så han kunde aldrig komma ur den fälla han fastnat i.
- G Men senare erkände ju andra att de var dina verkliga mördare.
- F Ja, jag vet. Det kunde de göra just emedan vårt polisoffer åkt dit för det och aldrig kunde snärja sig ur det. Fällan gillrades av proffs. Han hade ingen chans.

När det definitivt var kört för honom efter några år kunde mina kompisar lugnt medge att det var de som hade mördat mig, men inte ens de hade gjort det. De erkände det för att bidra till igensopandet av spåren. Också de var ju betalda för iscensättandet av skenkomplotten. De kunde aldrig sättas fast för det.

- G Så du kom undan både med mordet i Stockholm och mordet på dig själv.
- F Men jag måste hela tiden vara vaksam och aldrig ta några risker.
- G Ändå har du vågat dig hit.
- F Tack vare dig. Dina kompisar här och du själv borgar med er ställning för min säkerhet. Ingen här i landet skulle annars känna igen mig, inte ens min egen far.
- G Men hur har du levat under alla dessa år? Du tycks inte precis ha lidit någon nöd. Du är snyggt klädd och lika frodig och välmående och ser lika trevlig ut som för 30 år se'n.
- F Egentligen har ingenting förändrats sedan dess. Jag kunde alltid odla min kondition. Mina år i Indien och över hela världen lärde mig att leva förnuftigt. Inga utsvävningar utom litet hälsosam sex då och då. Jag helt enkelt konserverade mig, vilket var desto lättare genom att jag var förklarad död. Ingenting hotade mig längre, min död var min definitiva och totala säkerhet, och jag aldrig sovit illa sedan dess.
- G Var det Sydafrika som betalade dig hela vägen?
- F Vem annars? Min rike far hjälpte mig alltid, det fanns alltid tillräckliga resurser hemma i Småland, men den sydafrikanska garantin för att jag skulle genomföra mordet var att jag aldrig skulle sakna medel så mycket jag begärde för resten av mitt liv. Regimen trodde att deras diplomatiska bekymmer i världen skulle vara över i och med att deras värsta belackare försvann, men det gick ju inte riktigt så. Emellertid behöll de makten om ekonomin, och de har aldrig glömt mig. Jag har alltid fått vad jag begärt, och jag har varit försynt nog att aldrig begära för mycket.
- G Det kallar jag en överlevare.
- A Men vem mördade du egentligen? (*Alla vänder sig emot honom.*)
- D Förstår du inte det?
- A Varför skulle jag förstå det? Jag känner ju honom inte, och han har bara talat i kryptiska gåtor hela tiden.
- E Då är det lika bra att du fortsätter vara okunnig. Om du inte förstår det av dig själv är det kanske bäst för dig själv att du inte förstår det.
- A Ni menar inte att vi har Olof Palmes mördare framför oss?
(*De andra tittar menande på varandra, några kan inte undgå att le.*)
- D Min käre vän, Olof Palmes mördare var Christer Pettersson, som åkte fast för mordet och dömdes på Lisbeth Palmes ovedersägliga vittnesmål, som aldrig har jävats, det enda levande ögonvittnet till mordet. Att Christer Pettersson sedan frikändes i högre instans har inte med saken att göra. Ingen annan har åkt fast eller dömts för mordet.
- A (*direkt till F*) Menar du allvar? Var du den verkliga mördaren?

- F Det har jag inte påstått. Och vilket motiv skulle jag ha haft till mordet? Jag kände honom inte och var inte politiskt engagerad, medan världen och i synnerhet Sverige var fullt av folk som hade alla anledning att mörda honom, i synnerhet kurder och perser från Iran, som med all rätt hävdade att Olof Palme var ansvarig för att Sverige exporterade vapen till den grymma Khomeinidiktaturen i Iran. Kurdspåret var en realitet och inte bara en inbillning. CIA hade också all anledning att befria honom från världen då han var en nagel i ögat på Amerika ända sedan han förbehållslöst gått ut med internationell kritik mot USA för Vietnamkriget. Han var Sydafrikas argaste och besvärligaste fiende genom sin internationella ställning och höga diplomatiska prestige över hela världen i sitt konstanta fördömande av apartheidregimen. Även för Sovjetunionen hade han blivit obekvämt då han tenderade att överge sin socialistiska lojalitet mot Kreml genom dilemmat med de ständigt fortsatta ubåtskränkningarna i Stockholms skärgård. Men hans värsta fiender fanns i Sverige. Palmehatet var utomordentligt väl befogat. Alla väl orienterade svenskar såg i Olof Palme sitt lands metodiska fördärvare, som först som skolminister fördärvat hela skolsystemet genom dess socialistiska politisering och därefter som statsminister hela landet för övrigt, så att det övergått från demokrati till socialistisk demokratur helt i Sovjetunionens ledband. Palme eller Knierimfamiljen hade redan under det andra världskriget övergått från följsamhet mot nazismen – Palmes morbror var företagare i Auschwitz – till följsamhet mot Stalin genom ett familjemöte 1944. Därför tystades Raoul Wallenbergaffären ständigt ner och begravdes levande med alla medel.
- A Du tycks ändå vara väl informerad om hur det förhöll sig med Palmehatet. Du har ju kartlagt hela området.
- C Och du erkände dig vara betald av Sydafrika, som hade det främsta motivet till mordet.
- F Jag förnekar ingenting och erkänner ingenting. Jag är formellt död, och ingenting kan bevisas mot mig. Och egentligen skulle jag inte ha varit mera motiverad till att mörda Olof Palme än vilken regeringschef och politisk ledare i världen som helst. De är alla korrumpierade och galna och leder världen åt helvete.
- C Du är således anarkist?
- F Jag är ingenting. Jag är anonym. Jag är en överlevare. I motsats till alla politiker. Ingen politiker är en överlevare, då de alla sålt sina själar för pengar och makt, som alltid korrumpierar ihjäl en och lämnar ingenting kvar, hur framgångsrik man än är. Ger man sig hän åt makten är man förlorad från början. Om jag hade mördat Olof Palme hade jag enbart utfört en välgärning. Jag står över politiken, och jag behöver inte ens någon advokat, för ingen är mera immun än jag, då jag redan är dödförklarad.
- G Jag ber er konstatera, mina herrar, att han aldrig har varit här idag. Som juridiskt död existerar han inte.
- E Det respekterar vi utan vidare.
- B Ja, detta var då en besynnerlig konferens.

- D Har vi något mera att dryfta, medan vi ändå håller på?
- F Det var ju egentligen inte alls för att dryfta mitt eget fall som jag kom hit, utan jag kom hit för att försöka kalla min spökskrivare tillbaka till verkligheten från underjorden.
- G Jag beklagar, men det företaget måste vara lika dödfött som Orfeus försök med Eurydike.
- F Varför?
- G Därför att sakernas tillstånd är som de är.
- F Om du vill kan du avhjälpa dem.
- G Hur?
- F Min vän, du får inte ge upp så lätt. Du är ju något av universalbegåvning. Bara för att den vulgära hopen inte kan eller vill förstå dig behöver du inte ställa ditt ljus under skäppan.
- G Det är inte jag som ställt det där.
- F Vem är det annars?
- G Det vet du mycket väl. Samma samhälle som tvingat dig till att arrangera din egen död. Vi är inte välkomna i det samhälle där allting styrs och regleras av pengar. Det har inget utrymme för envisa utbölingar som söker sina egna vägar bort från alla andras för att fanatiskt och ensidigt följa sitt eget nyskapande.
- F Jag kan inte skriva min egen roman, men du vet vilken historia den skulle beskriva. Den självbiografi jag faktiskt skrev ville Bonniers inte veta av, men du skulle kunna ge den en mera litterär och överskådlig gestaltning. Jag kom hit mest för att på nytt erbjuda dig alla friheter om du ville vara min spökskrivare. Det finns ingen hejd på materialet. Allt vad du behöver göra är att ge det en oantastlig och läsbar form.
- G Jag har själv refuserats i hela mitt liv.
- F Jag vet, men det är bara för att du är okänd och alltid har varit fattig. Jag vet, du har aldrig haft pengar och aldrig fått kontakter som kunnat hjälpa dig till något genombrott i Stockholm, dels för att du aldrig bott i Stockholm och dels för att du fick den uslaste tänkbara start i livet.
- G Jag vet. Jag borde ha begått självmord genast.
- F Det borde du inte alls. Det bevisas av din faktiska produktion. Du behärskar ju alla genrer, du kan göra ett intressant drama av vilken historia som helst, dina kunskaper är så gott som allomfattande, och dina dikter går ju faktiskt hem.
- G Gör de?
- F Annars skulle du inte fortsätta publicera dem på nätet.
- G Nätet är alldeles tillräckligt för mig. Där kan man publicera sig gratis, man slipper bli kändis, man behöver inte nå en större publik än sådana man känner, medan hela förlagsvärlden är genomkorrumpad och bara består av inavel, mutor och inbördes beundran. Jag betackar mig för dess stagnerande slentrianträsk, där ingen är välkommen som kommer utifrån eller är okänd eller saknar de rätta kontakterna. Jag skiter i etablissemanget.

- F Och det gör du rätt i, och det gör jag också med besked. Men du kunde åtminstone vara min spökskrivare på nätet.
- G Det är jag ju redan. Vad du vill är att jag ska skriva din historia som en roman och göra succé som bästsäljare och kioskvältare, som alla andra vulgära publikfriare.
- F Jag vill bara hjälpa dig till framgång. Mitt namn skulle ju faktiskt sälja.
- G Så du är tacksam för ditt namn och dess skabrösa världsrykte, som tvingade dig till att arrangera din egen död och gå under jorden på livstid? Vad är det för en berömmelse? Jag tror inte att Salman Rushdie är särskilt nöjd med sin berömmelse han heller.
- E Då kommer vi tillbaka till det stora temat. Problemet, som jag ser det, är vårt lands intoleranta kulturpolitik. Regeringen slösar bort alla landets resurser på en oreserverad invandrapolitik, som välkomnar alla invandrare med öppen famn och åtar sig att försörja dem alla på livstid, fastän de nästan bara är tiggare och odugliga muslimer, som bara kommer hit av opportunistiska skäl för att få fritt fram för våldtäkt på vem som helst, medan anslag till kulturen hela tiden skärs ner, så att till och med universiteten nu berövas sina utlovade anslag. Regimen har råd med obegränsad parasitism för lata fanatiker, som ser det som sin livsuppgift att omvända hela Europa till islam med våld om det behövs, men den har inte råd att hjälpa bokförlag som går i konkurs, och kulturen har den alltid satt på undantag som en exklusiv snobbism, så att den konsekvent har utarmats under de senaste 50 åren. Men om det är något som en nation har att leva för så är det sitt kulturarv. Vi diskuterade Bibeln tidigare. Tänk om Israel skulle sluta publicera nya upplagor av Bibeln? Att strypa kulturen är inte bara nationellt utan universellt självmord, och om man avreglerar den andliga odlingen eller rubbar den på minsta sätt är det själslig våldtäkt som ingenting kan överleva.
- D Och vad har dessa invandrare i bagaget, som kommer hit bara för att sitta och tigga på alla allmänna platser eller för att bygga moskéer och sprida sin hjärntvätt? De är emot bildkonst, de är emot alkohol, de är emot vår husmanskost, de kräver egna lagar och slakterier, de kommer hit som en kräftsjukdom! Och det kostar pengar! Medan ingen vill finansiera dina historiska dramer och kärleksdikter.
- H (*gör entré*) Då är det dags, mina herrar!
- C Nej! Nu blev vi avbrutna igen!
- H Det finns ingenting som hindrar att ni fortsätter konferera efteråt. Men jag ser en nykomling här. (*vänder sig mot F*) Är ni här på besök?
- E Detta, herr doktor, är Victor Gunnarsson, 33-åringen som sköt Olof Palme.
- H Men han är ju död?
- E Inte nu längre.
- H Dra på trissor. Ni behagar skämta, professorn. Han får gärna stanna och bli kvar om han vill, men då måste han också delta i medicineringen. (*till F*) Önskar ni bli inskriven?
- D Det är faktiskt sant, doktorn. Detta är Olof Palmes mördare.

- H Ja, och jag är doktor Mabuse, som i så fall skulle ha allt intresse av att se till att han fortsatte sin verksamhet. Jag vet vad ni håller på med. Alltid är det nya konspirationsteorier och spekulationer i hur ni med er andliga makt vill ordna världen efter ert behag, som om böner kunde hjälpa miljöförstöringen och klimatförändringen. Ni bara dillar. *(till F)* Är ni en av dem? Hör ni till gänget?
- F Nej, jag är inte intern här. Jag är bara på besök.
- H Men ni tycks känna hela detta illustra sällskap av storhetsvansinniga dårar, som för sin egen säkerhet inspärrats här på livstid.
- F Jag kände faktiskt bara min egen spökskrivare. Jag kan inte se att han är sinnessjuk. Han borde vara lätt att få friskförklarad.
- H Ni menar, att ni vill ha ut honom, så att han kan fortsätta vara er spökskrivare?
- F Precis.
- H Jag tror inte han vill det själ. Eller hur, Kafka? Inte vill du väl ut till världen igen som förpassat dig hit med fri kost och logi för resten av livet?
- G Jag behöver ingenting mer.
- H Där hör ni. För hans egen hälsas skull är det bäst att jag håller honom kvar. Han är nöjd med sin dagliga medicinering, som alla andra här. Ni får gärna prova på den. Risken är då att ni blir så liknörd att ni stannar här för gott ni också.
- F Tack, jag har annat att göra.
- E Han har andra statsministrar och presidenter att skjuta bakifrån.
- F Så kan man se det.
- H Nåväl, då ber jag er bara att ställa er alla i kön där ute hos syster, så skall ni få er dagliga saliggörande medicin.
- F *(vidrör G:s arm)* Stanna inte kvar här. Kom ut till friheten.
- G Vilken frihet? *Din* frihet? Dina politiska mord? Ditt krig mot världen? Din skuggtillvaro som levande begravnen? Ditt patetiska sätt att överleva dig själv? Ditt fiasko som människa? Härifrån kan jag kanske faktiskt vara dig till någon hjälp, men där ute varifrån du kommer finns bara våld och krig, miljöförstörelse och stress, barbari och dårskap. Världen är ett lämmeltåg mot sin egen undergång som jag vägrar delta i. Välkommen tillbaka när åtminstone Palmemordet lösts.
- F Man vägrade lösa det från början.
- G Där ser du.
- H Kom nu, mina herrar. Syster väntar med sina silar.
- F *(till G)* Jag hör av mig. *(försvinner)*
- E Den Palmemördaren får de aldrig tag i fastän han skulle anmäla sig själv.
- D Ja, han är ju redan både rättsligt och historiskt död. En dödförklarling är ju alltid hopplöst definitiv som inget liv i världen kan ändra på.

(De följer alla med doktorn ut.)

Göteborg 22 januari 2016

Det märkliga fallet Viktor Gunnarsson

Viktor Åke Lennart Gunnarsson var 33-åringen som var den första som anhölls som misstänkt för mordet på Olof Palme för knappt 30 år sedan. Han anhölls nio dagar efter mordet men släpptes efter ett dygn för att därpå anhållas på nytt som skäligen misstänkt för delaktighet i mordet genom ett antal vittnens utsagor. Den 19 mars häktades han för "på sannolika skäl delaktig i mordet som gärningsman" enligt chefsåklagare K.G.Svensson, som väckte åtal. Emellertid gav honom ett vittne kallad 'Djalo' alibi, och han släpptes fri trots vilda protester från mordutredarna. Man fortsatte ändå bevaka honom, men den 16 maj avfärdades han från förundersökningen medan mordutredarna i stället koncentrerade sig på fallet Christer Pettersson, som bara hade ett vittne emot sig: Lisbet Palme, medan Gunnarsson haft ett överensstämmande antal. Man fortsatte ändå spana på Viktor Gunnarsson, som även utsattes för telefonavlyssning ända fram till den 2 augusti 1989, då Christer Pettersson dömdes för mordet vid tingsrätten. Först då avskrevs Viktor Gunnarsson helt från mordutredningen, men då hade han redan utsatts för förföljelse och mordhot under en längre tid och tvingats flytta runt i Sverige. Fastän han var avskriven förblev han en jagad man.

Vid hovrätten frikändes Christer Pettersson, och högsta domstolen beviljade ingen resning i fallet. Därmed var man tillbaka där man hade börjat.

På grund av förföljelserna nödgades Viktor Gunnarsson lämna Sverige och flyttade 1991 till Amerika, North Carolina. Där hittades han mördad den 7 januari 1994.

Mordet föranledde en del frågetecken. Han hade legat död i tre dygn i snön 50 kilometer från sitt hem och påträffades naken skjuten i huvudet med två skott, ett framifrån och ett bakifrån. Allt talade för en regelrätt avrättning. En ring och ett armbandsur var allt han bar på sig, och då liket legat i snön i redan tre dygn kunde identifikationen endast fastställas genom armbandsuret och ringen.

Det kan ha varit ett svartsjukemord, då Gunnarsson var en ökänd fruntimmerskarl som brukade lägga andras fruar. Vid tillfället hade han haft två älskarinnor, båda gifta, den ena med en polis. Polismannen i fråga, en viss L.G.Underwood, utpekades för mordet och dömdes skyldig men har hela tiden nekat. Allt tyder på ett justitiemord i detta fall. Den andre äkte mannen, en viss Brandon Shelton, bekände i efterhand att det var han och en homosexuell kompanjon, en viss Michael Blackwelder, som den sista tiden sammanbott med Gunnarsson, som avrättat honom. Ändå finns där frågetecken, främst angående Gunnarssons sydafrikanska kontakter där den mest anmärkningsvärda var ingen mindre än Craig Williamson, som hela tiden förblivit misstänkt som möjlig

huvudman i den konspiration mot Olof Palme som kostade hans liv, och som även var i Stockholm vid tillfället.

Emellertid avslöjade Brandon Shelton vid ett förhör hos polisen den 25 juli 1995 att Gunnarsson faktiskt för honom bekänt mordet på Olof Palme. Han skall ha skrutit om mordet på statsministern, smugit sig på honom bakifrån och skjutit honom i ryggen och vidare berättat att han nödgats lämna Sverige på grund av komplikationer efter mordet. Brandon Sheltons vittnesbörd med sin egen bekännelse av mordet på Gunnarsson förefaller trovärdigt, då han var nykter vid tillfället.

Emellertid efterlämnade Viktor Gunnarsson ett unikt eget vittnesmål genom den bok som han själv skrev om sina upplevelser av dramatiken kring Palmemordet och som refuserades av Bonniers. Denna bok eller "manifest", som han själv kallade det, har publicerats på nätet för ett år sedan och finns där tillgängligt och utgör en fascinerande läsning främst som tidsdokument, då Gunnarsson tydligt inte var vem som helst utan en stor världsresenär med utomordentlig språkbegåvning och vidare var välbekant med extremister över hela världen. Som karta över ett klart överbegåvat geni, misskänt och förföljt från början genom framför allt tidig och kontinuerlig mobbning i skolan, en total outsider men med desto större och klarare intellektuell överlägsenhet, öppnar detta manifest porten till en helt ny undersökning av utomordentligt psykologiskt intresse.

Till de många intressanta kapitel om detta dramatiska liv hör hans indiska kapitel, då han vistades länge i Indien, och vi har en annan vittnesbörd från en viss Rana Chaudhury, en indier, från 9 september 1996, vari denne bekräftar att Gunnarsson inte bara brukat skryta om hur han kommit undan mordet på Olof Palme genom brist på bevis utan hur han önskade mörda även Amerikas president genom att skjuta honom bakifrån och snart sagt varje politisk ledare i världen. Han led av det för mobbade barn så typiska syndromet ett blint hat mot all överhet och maktmyndighet i världen.

Hans hjälte var emellertid John F. Kennedy. Den svåra mobbning han utsattes för i skolan

mest för sin begåvnings skull och sin stora fantasi tvingade familjen att flytta från hembyn – redan där började förföljelsen. Hans första yrke var som lärare, då han var så synnerligen språkbegåvad, och hans främsta intressen var språk och politik. Han blev emellertid aldrig behörig och gav sig snart ut på oändliga resor, till Marocko, Kenya, Senegal, Västsahara, Sydafrika, Polen, Sovjetunionen, Japan, Mexico, Israel, Libanon, Indien med Pakistan (8 månader, hans längsta utlandsvistelse utanför Europa), Sri Lanka, Spanien, Frankrike och Västtyskland (under ett helt år) utom flera resor till USA. Han skall ha använt sig av flera namn och troligen även flera pass (– han förlorade ett i Sovjetunionen), medan en obesvarad fråga är hur han finansierade alla dessa resor. Han synes alltid ha haft gott om pengar men sällan några inkomster. Han ville göra karriär i Hollywood och gifte sig och flyttade dit, men hans fru var rädd för honom och skilde sig, och hans filmdrömmar omkom i det skeppsbrottet. Han behärskade både engelska och spanska flytande. I Indien, där han

vistades 1982-83, umgicks han mest med landsflyktiga iranier, som hävdade att Palme sålde vapen till Khomeiniregimen.

Intressantast för vår undersökning är dock hans sydafrikanska kopplingar.

Den sydafrikanska militära säkerhetstjänsten hade hjälp av en svensk klick kallad "Uppsalagruppen" med vilken Gunnarsson hade täta förbindelser. En annan grupp var *The International University Exchange Fund* inom SIDA som var mycket verksam med att överföra pengar till sydafrikanska studenter och ANC, men den redan nämnde Craig Williamson förekom här som såg till att dessa pengar i stället hamnade på den sydafrikanska säkerhetspolisens konton, och det var inga små pengar det handlade om.

Att Williamson var i Sverige vid tiden för Palmemordet har aldrig kunnat bevisas, men ett antal vittnen bekräftar det. Han utpekades av den sydafrikanske polisöversten Paul de Kock kort innan denne avrättades som organisatören av mordet på Palme, och det framgår som självklart, att ingenstans fanns det tydligare motiv till ett oskadliggörande av Palme än i Sydafrika, vars apartheidregim Palme öppet bekämpade. Dock höll knappast Craig Williamson själv i mordvapnet.

En annan sida av Gunnarsson är hans religiösa engagemang. Han var aktivt partisk för Israel och hatade alla dess fiender, främst PLO, som ju Palmeregeringen vänslades med, vilket väckte Gunnarssons gränslösa avsky. Till Israels fiender räknade han också Sovjetunionen, och han ansåg att den svenska regeringen helt gick i Sovjetunionens ledband i blind naivitet och att Olof Palme avsiktligt blundade för ubåtskränkningarna. Hans far var en framstående person inom en av de stora frikyrkorna, och han hade även kontakt med scientologerna. Han ansåg att det svenska samhället var hopplöst i upplösning och förfall främst genom dess avkristning.

Kan då denna person ha varit Olof Palmes mördare? Hans självbiografiska manifest med alla dess labyrintiska utvecklingar, överkorsningar, oläsliga partier och allmänna karaktär av obalanserad förryckthet har dock en struktur och utgör i sin helhet en genialisk komposition. Större delen av verket handlar om allt utom Palmemordet medan han först så småningom kommer in på denna kärnfråga och då belägrar den som en fästning med en ytterst systematisk strategi i en klar avsikt att skingra alla tvivel på hans oskuld, men denna kraftfulla, omständliga och eftertryckliga ansträngning att försöka få honom utesluten från varje misstanke kan bara bekräfta misstanken. Han var motsatsen till Christer Pettersson, detta sociala vrak av en människa, ett monster av föraktlighet och självförnedring utan vilja till att bli något bättre, då Gunnarsson i stället hade astronomiska visioner och planer, han var född till något stort, han skulle göra en insats i världen, befria den från alla dess förtryckare och diktatorer (av vilka Olof Palme tydligen var en i hans ögon), han skulle göra världskarriär i Hollywood, han besökte alla hörn av världen i dess vildaste avkrokar, umgicks med alla tänkbara extremister i politisk exil och var även till naturen alltför dynamisk med benägenhet till våld och impulsivitet – just en sådan man hade mycket väl och med överlagt mod kunnat skjuta Olof Palme bakifrån som symbolen för allt i världen han hatade. Han var definitivt en

dubbelsidig människa i ett slags överlagd och medveten schizofreni, där han i sitt manifest uppträder som advokat för den andra delen av sin personlighet, mördaren, psykopaten, den extreme anarkisten, och naturligtvis har han rätt till en advokat, i synnerhet som han aldrig fick någon. Henning Sjöström, som anlätades för hans försvar vid åtalet, behövde aldrig uppträda då fallet plötsligt avskrevs på grund av ett alibi som först långt senare framstod som felaktigt. Christer Pettersson hade bara ett vittne emot sig och frikändes av högre instans. Gunnarsson hade ett antal vittnen emot sig, hans alibi sprack – det kan inte ha varit någon annan.

Emellertid kan man inte döma honom. Hans öde hann tydligen upp honom i Amerika, där han av allt att döma mördades av män av sin egen sort, på något sätt har en högre rättvisa skipats än vad dödliga är förmögna till, och även om han verkligen mördade Olof Palme kan man inte döma honom skyldig, då han redan är officiellt död, och då man inte kommer ifrån att hans våldsamma död och intressanta liv om något åtminstone gör honom förtjänt av en advokat.

Börje Wingren, förhørsledaren som satt med Victor Gunnarsson i 30 timmar, avliden 2009:

”Jag var hundra procentigt säker på att han var skyldig när han släpptes, och jag är tusen procent säker idag (2006). Däremot är jag inte säker på att Gunnarsson själv verkligen är död. Han identifierades på en klocka och en ring i USA, och blev han mördad så var det i alla fall inte polismannen Underwood som gjorde det.

Jag märkte direkt att han ljög som en häst och slingrade sig – en psykopat som gömde sig bakom religiös mantel.”

Victor Gunnarsson blev alltså officiellt mördad i USA, något som Börje Wingren inte trodde på, eftersom identifikationen endast skedde med hjälp av ett armbandsur. Den som hittades död och som påstods vara Victor Gunnarsson hade nämligen Gunnarssons klocka på sig. Det framkommer ingenstans att identifikationen på något sätt granskades, ifrågasattes eller utfördes med någon vetenskaplig slutgiltighet.

Per Persson: ”Nej, det var inte han som sköt. Om han sköt var han inte ensam. Alla som tror på en ensam galning är ute och cyklar.”

Anders Leopold, som samarbetade med Börje Wingren och övertog och fortsatte dennes forskningar i ämnet:

”Helt rätt, Per, han var inte en ensam galning. Här har du mitt scenario som styrks på flera viktiga punkter: han drogs villigt in i det sydafrikanska kommandot, och meningen var sannolikt att han skulle bli en *scapegoat* som fick skulden, det hände ju också. Ett av de två proffsen som följde efter Palme tillsammans med Gunnarsson skulle skjuta. Gunnarsson skickades över på andra sidan Sveavägen då Palme oväntat gick hem "åt fel håll" och korsade gatan. Scenariot förändrades tvärt och han kom i läge. Hans medverkan har inte ifrågasatts av utredarna, men de trodde inte han var kapabel att skjuta. Det de inte gjorde i utredningen var att ta del av hans galna manifest – som jag förfogat över i snart 30 år och 1988 kopierade och sände över till Palmegruppen och publicerade först 2015 – och ställa detta mot

vittnesmålen och de faktiska omständigheterna. Det är den kombinationen jag gjort, vilken visar att Gunnarsson var tillräckligt galen, hade ett inneboende hat mot Palme och socialdemokraterna, såg sig som en befriare och hjälte när "förrädaren" Palme nu skulle stoppas i sina försök att leda Sovjetkommunismen in i Västeuropa, för att genomföra det han för flera vittnen berättat: mörda Palme. Dessutom har han i USA för två vittnen erkänt att han sköt Sveriges premiärminister. Jo, han hade både modet och styrkan att i verkligheten uppträda som sin idol Clint Eastwood och på grund av omständigheterna bli Palmes baneman. Mitt material är inte gissningar och spekulationer i särskilt hög grad. Jag har varit ytterst noga med att lämna över fakta – bl.a. de viktigaste vittnesmålen från mordplatsen och timmarna efter mordet där signalement och annat pekar ut Gunnarsson – till läsaren för ett slutligt ställningstagande, kanske som en sorts jurymedlem: skyldig eller inte skyldig?"

Det märkligaste är kanske, om nu Gunnarsson verkligen var skyldig, vilket allt tycks tyda på genom utrensningen av alla andra möjligheter medan endast en blir kvar, att polisen faktiskt tog hand om honom och förhörde honom under 30 timmar och var nästintill spiksäkra på sin sak, när han släpptes genom posören Hans Holmér's försorg som i stället satsade på kurdspåret och Christer Pettersson. När Christer Pettersson frikänts några år senare och Palmespanarna fann sig returnerade till ruta ett, hade Gunnarsson tillåtits försvinna ur sikte...

16.

Vad skulle man tro? Det var det trettionde året efter mordet på Olof Palme, och de potentiella mördarna var fler än någonsin. Varje dag förekom det nya artiklar om saken som lanserade nya teorier eller återuppväckte gamla ur graven, och ständigt kom det ut nya böcker som presenterade nytt material i ämnet eller dammade av gammalt, som det fanns hur mycket av som helst. Det uppstod fog för att ställa frågan: Vem mördade *inte* Palme? En expert hävdade med säkerhet att Palmes mördare i själva verket var det ökända och vittomfamnande Palmehatet, som ju omfattades av legio...

Ju mindre sagt om saken, desto bättre. Men här i Nepal hade min barndomskärlek Louise trollat fram en person som utgav sig för att vara Viktor Gunnarsson, 33-åringen som var den förste som anhölls för mordet på Palme och som kom undan, då inkompetenta spaningsledare i stället föredrog Christer Pettersson och satsade på att få detta rötägg åtalat och dömt, vilket inte höll i Högsta Domstolen; men ännu idag insisterade ledande Palmespanare (och Lisbet Palme) på att han var den ende möjliga mördaren, så att man kunde med skäl misstänka, att det låg i vissa krafters intresse att för bekvämlighetens skull avlasta mordet på den värdelösa missbrukaren för att mörka de verkliga spåren in i de egna leden bland poliser och socialdemokrater, eller för att skydda Viktor Gunnarsson.

Jag kunde ju inte ens vara säker på att det verkligen var Viktor Gunnarsson som Louise hade råkat bli vän med, men det mesta tycktes stämma. Framlidne Börje Wingren anade att Gunnarsson ombesörjt sin egen död för att fortsätta komma undan och dölja spåren, medan dock Anders Leopold var säker på att Gunnarsson var död. Kunde någonting bevisas så här långt efteråt? Det hade gått 23 år efter Gunnarssons möjligen arrangerade död och 30 år efter Olof Palmes gåtfulla avsked.

17.

Naturligtvis hoppades jag på fortsatta samtal med Louises sällsamma vän, och lyckligtvis träffades vi redan följande morgon. Han verkade då på bättre humör.

"Nu vet jag allt om er," sade jag rakt fram. "Jag har läst Louises pjäs om er."

"Jaså. Men ingen kan döma mig skyldig. Inte ens du."

"Du verkar snarare vara stolt över dådet än känna någon skuld för det."

"Alla vettiga personer i Sverige hatade Palme och hade skäl till det. Hans familj var nazister ända fram till 1944, när familjen beslöt att överge Hitler för Stalin. Palmes morbror von Knierim hade affärer i Auschwitz. Palme var själv övertygad marxist och kommunist, det skyltade han med i TV redan 1966 när han framhöll Marx och Lenin som sina idoler, han förstörde Sveriges utbildningssystem som skolminister och försökte tvångssocialisera Sverige för att anpassa det efter Sovjetunionen. Hade inte jag skjutit honom hade någon annan gjort det. Nu kom det på min lott när han råkade komma i min väg när vi redan hade samsats om att avrätta honom den kvällen efter hans biobesök. Det var ett gyllene tillfälle. Allt var arrangerat. Vad som definitivt gjorde kusten klar var att vi lyckades manövrera bort hans livvakter. Sedan var det bara att knäppa honom. Det var lika bra att fixa Lisbet samtidigt. Hon skulle ju ändå bara vara i vägen. Det var meningen att en av de andra skulle ta honom, men när han gick över gatan och kom i min väg, det var fullkomligt onödigt och en omväg för honom, ingen hade förutsett detta eller trott att han kunde göra det, så hade jag inget val då han hamnade framför mig. Jag upplevde mig själv som Guds redskap som skulle genomföra Hans vilja, och Han skulle se till att jag aldrig skulle åka fast för det. Jag skulle befria Sverige från Riksolyckan Palme, som Sven Stolpe kallade honom, och samtidigt skulle jag hämnas för mitt lands avkristnande och moraliska förfall och befria mig själv från mitt lands socialistiska förtryck."

Jag kunde varken försvara eller anklaga honom. Det var kanske ödets mening att han skulle få förbli på fri fot och komma undan med vårt lands värsta mord sedan massakern på Axel von Fersen den yngre. Och Louise beskyddade honom och skulle fortsätta göra det. Jag sade ingenting.

Jag hade därför lite svårt att se Louise i ögonen när vi träffades följande dag. Hon märkte min ovilja till direktkontakt och frågade något trevande:

"Du tar väl inte allt vad Gunnarsson säger på allvar?"

"Ljuger han?"

"Nej, men som alla mytomaner förväxlar han fantasi med verklighet i ett försök att anpassa verkligheten efter sin fantasi. Man gör det för sin egen självkänsla, som är alldeles för hög, och som därför vidtar irrationella justeringsmetoder."

"Mördade han Palme eller inte?"

"Det kommer vi aldrig att få veta, lika litet som jag aldrig kommer att få veta vem som dödade min man."

"Gjorde inte du det?"

"Menar du att den möjligheten inte kan uteslutas? Du har rätt. Den kan inte uteslutas rent formellt, och lika litet kan det uteslutas att Gunnarsson kan ha varit Palmes mördare och kan ha överlevt sin egen arrangerade död. Men det finns 132 andra Palmemördare idag, som alla har bekänt sig skyldiga till brottet eller som är stolta över det och önskar att de hade gjort det och därför tar ansvar för det."

"Menar de verkligen med Gunnarsson att han förtjänade ett sådant slut?"

"Ingen förtjänar ett sådant slut och allra minst Olof Palme. Men du måste medge att han friade till sina mördare. Han hjälpte till med att stjälpas apartheidregimen i Sydafrika, och vad har vi nu där i stället? Ett folkmord mot de vita, som reduceras till tiggare och mördas på öppen gata medan man roffar deras jordbruk och egendomar ifrån dem. I Rhodesia finns de nästan inte kvar."

"Det kunde Palme inte veta."

"Men vad hade han för rätt att blanda sig i andra staters angelägenheter? Vad hade han för rätt att sätta sig till doms över USA, som ändå försvarade demokratin i Sydvietnam mot terrorister? Var röda khmererna i Kambodja ett bättre alternativ? Nå, allt det är passerat och överspelat och nu bara ett diskussionsämne för historiker att kivas om, men vi har inte rätt att döma någon som vi inte tilldelats jurisdiktion över. Vi har inte rätt att döma Gunnarsson, i synnerhet som vi inte ens vet säkert att han är Gunnarsson."

"Står det inte så i passet?"

"Han har många pass."

Han var alltså en sådan. Han hade många pass, många namn och många nationaliteter. Ingen skulle någonsin få komma under fund med honom. Han var precis som Shantaram.

"Jag ger upp," sade jag.

"Det är det enda du kan göra. Res hem."

"Och vad skall jag säga till din far?"

"Säg till honom att glömma mig. Glöm mig du också."

"Det vet du att jag aldrig kan göra."

"Du ser ju hur jag lever här. Första dagen du kom hit fann du mig i säng med en annan. Jag umgås med sådana som Gunnarsson. Jag röker hasch och sysslar med hur skumma affärer som helst tillsammans med kriminella kontakter, som Gunnarsson, som inte ens har ett namn och kanske är Olof Palmes mördare."

"Du försöker kompromettera dig själv i dina ögon för att dölja ditt ädla uppgivande av mig. Du vill framstå som bedragerska för att få mig att överge dig."

"För ditt eget bästa. Du har ditt arbete och ditt liv där hemma. Jag har bara lösa förbindelser."

"Även om jag reser hem kan jag aldrig släppa dig."

"Varför?"

"Därför att jag känner dig och därför inte kan annat än älska dig."

"Ja, du känner mig, men därför behöver du inte leva i min närhet, då du ändå kommer att älska mig."

Naturligtvis omfamnades vi, men jag skildes från henne följande dag. Jag vet inte vart hon tog vägen. Själv reste jag hem med svansen mellan benen. Och jag kommer aldrig att få veta om jag verkligen träffade Viktor Gunnarsson där hos henne och om han verkligen var Olof Palmes mördare eller inte. Kanske det är bäst för alla att det mordet förblir ett olösligt mysterium, så hålls Olof Palme åtminstone vid fortsatt liv på det sättet, som ett minne som inte ens hans fiender någonsin kommer att kunna slippa.

Göteborg 28 februari 2016